ALISTAIR MACLEAN

ULTIMELE ȘASE MINUTE

enigma

ALISTAIR MACLEAN

ultimele șase minute

Fear is the Key
by Alistair MacLean
© Gilach A. G., 1961
Collins Clear-Type Press, London

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate EDITURII UNIVERS

ALISTAIR MACLEAN

ultimele șase minute

În românește de
Alexandru Brumaru și Constantin Badea

București — 1976
• EDITURA UNIVERS •

Coperta de MIHAI MĂNESCU

PROLOG

3 mai 1958

Dacă o cutie de lemn de trei pe unu optzeci, montată pe o remorcă cu patru roți, se poate numi birou, atunci, la data respectivă, mă aflam în biroul meu. Stăteam acolo de patru ore, începeau să mă doară urechile din cauza căștilor, iar dinspre mlaștini și mare începea să se lase întunericul. Dar de-ar fi trebuit să stau toată noaptea, asta aș fi făcut, aș fi stat acolo toată noaptea ; căștile acelea erau cel mai important lucru din lume. Ele erau singura legătură rămasă între mine și tot ce-mi era mai drag pe lumea asta.

Trecuseră trei ore de cînd Pete ar fi trebuit să ia legătura cu mine. Era într-o cursă lungă la nord de Barranquilla, dar o mai făcusem de nenumărate ori pînă atunci. Aveam trei avioane tip *D.C.* care erau vechi, dar aveau motoare perfecte — pe măsura grijii permanente pe care le-o purtam. Pete era un pilot bun, Barry, un navigant excepțional, prognoza vremii în vestul Mării Caraibilor fusese bună și era prea devreme pentru uragane în anotimpul acela.

Mi-era cu neputință să înțeleg de ce, de atîtea ceasuri, nu apăruseră în eter. După toate socotelile, trebuiau să fi depășit deja cel mai apropiat punct și se îndreptau acum spre nord, înspre Tampa, destinația lor. Oare să nu fi respectat instrucțiunile mele de a trece prin Strîmtoarea Yucatan și, în schimb, să fi zburat pe ruta directă pe deasupra Cubei ? În perioada aceea, avioanelor care zburau pe deasupra Cubei sfîșiate de război li se puteau întîmpla tot felul de lucruri neplăcute. Nu părea probabil, și, dacă mă gîndeam la încărcătura pe care o duceau, părea chiar imposibil. Atunci cînd era vorba de riscuri, chiar și de cele mai mici, Pete era mai prudent și mai prevăzător decît mine.

În partea cealaltă, într-un colț al biroului meu pe roți, cînta încet un radio. Era un post de limbă engleză și, a doua oară în seara aceea, un ghitarist din Sud cînta molcom despre moartea mamei sau soției sau iubitei sale — nu eram sigur a căreia dintre ele. Cîntecul se numea „Trandafirul meu roșu a albit". Roșul simboliza viața și albul moartea. Roșu și alb — culorile celor trei avioane ale firmei noastre — „Trans-Carib Air Charter". M-am bucurat cînd melodia s-a terminat.

În birou nu erau cine știe ce lucruri. O masă de lucru, două scaune, un dulap pentru dosare și postul de emisie-recepție, de tip „R.C.A.", mare, alimentat de un cablu solid „T.R.S.", care trecea prin orificiul din ușă și șerpuia peste iarbă, noroi și un colț al pistei de aterizare pînă la principalele clădiri ale aeroportului. Și mai era o oglindă pe care o agățase pe un perete Elizabeth, singura dată cînd fusese aici, și pe care n-apucasem s-o scot.

M-am privit în oglindă și asta a fost o greșeală. Părul negru, sprîncenele negre, ochii de un albastru închis și fața albă, trasă și încordată, îmi reaminteau îngrijorarea mea disperată. Ca și cum aș mai fi avut nevoie să mi se aducă aminte. Am întors capul și am privit afară pe fereastră.

Nici așa nu era mai bine. Unicul avantaj consta în faptul că nu mă mai vedeam. Dar nici altceva nu puteam vedea. Chiar și pe cea mai bună vreme, tot nu prea aveai ce vedea prin fereastra aceea. Doar cei șaisprezece kilometri de pămînt gol, dezolant, de pămînt mlăștinos, drept, care se întindea de la aeroportul Stanley Field pînă la Belize. În dimineața aceea, în Honduras începuse anotimpul ploios. Picăturile mărunte de ploaie șiroiau în valuri nesfîrșite pe singura fișie de geam, norii sfîșiați se buluceau, zdrențuiți și grăbiți, slobozind ploaia care cădea oblic în pămîntul arid și aburind, transformînd lumea de dincolo de fereastră într-un abis cenușiu și cețos.

Am lansat din nou semnalul nostru de apel. Același rezultat ca și după celelalte cinci sute de încercări. Am schimbat lungimea de undă ca să controlez dacă recepția continua să funcționeze normal ; am auzit o succesiune

de voci, paraziți, cîntece, muzică și, atunci, am revenit din nou pe frecvența noastră.

Era cel mai important zbor pe care Compania „Trans-Caraib Air Charter" îl făcuse vreodată, iar eu trebuia să zac aici, în acest minuscul birou anexă, așteptînd la nesfîrșit carburatorul de schimb care nu mai venea. Și pînă nu-l primeam, „DC"-ul acela roșu și alb, parcat la mai puțin de cincizeci de metri mai încolo, pe platforma din fața hangarului, îmi era cam tot atît de folositor ca și o pereche de ochelari de soare.

Din Barranquilla decolaseră. De asta eram sigur. Primisem primele știri cu trei zile în urmă, în ziua în care sosisem aici, și telegrama cifrată nu menționase nimic despre nici un fel de încurcătură. Totul era foarte secret, doar trei înalți funcționari aveau cunoștință despre această afacere. Compania Lloyd fusese de acord să-și asume riscul — deși cu una din cele mai mari prime de asigurare. Nici știrile auzite la radio despre o tentativă de lovitură de stat întreprinsă ieri de elemente pro-dictatoriale, pentru a împiedica alegerea liberalului Lleras, nu mă îngrijorase prea mult, fiindcă, deși toate avioanele militare și serviciile aeriene interne fuseseră reținute la sol, companiile aeriene străine constituiau o excepție; cu situația economică în care se găsea Columbia în acel moment, nu-și permitea să supere nici pe cei mai săraci străini, iar noi intram, oarecum, în această categorie.

Dar eu n-am vrut să ne asumăm nici un risc. I-am telegrafiat lui Pete să-i ia cu el pe Elizabeth și pe John. Dacă cine nu trebuie ajunge să preia puterea la 4 mai — adică mîine — și află în ce afacere ne băgasem, Compania „Trans-Caraib Air Charter" o sfeclește. Și încă rapid. Dar cu suma fabuloasă care se oferise pentru acest transport la Tampa...

Căștile îmi pocniră în urechi cu un zgomot de paraziți, slab, dar pe frecvența noastră. Ca atunci cînd cineva încearcă să prindă un post. Am bîjbîit după butonul de volum, l-am învîrtit la maximum, am reglat schimbătorul lungimii de undă, mișcîndu-l cîte puțin cînd într-o parte cînd în alta, și am ascultat cu auzul încordat ca niciodată în viața mea. Dar, nimic. Nici un glas, nici un semnal

Morse, absolut nimic. Am dat la o parte una din căşti şi am întins mîna după un pachet de ţigări.

Radioul continua să funcţioneze. A treia oară în seara aceea şi după nici cincisprezece minute de cînd îl auzisem ultima dată, cineva cînta iar „Trandafirul meu roşu a albit".

Nu l-am mai putut suporta. Mi-am smuls căştile, m-am dus la radio şi l-am stins cu o smucitură atît de puternică, încît era să-i rup butonul şi m-am aplecat după sticla de sub masă. Mi-am turnat vîrtos în pahar şi apoi mi-am pus din nou căştile.

— C.Q.R cheamă C.Q.S. ! C.Q.R. cheamă C.Q.S. ! Mă auzi ? Mă auzi ? Terminat.

Cînd am sărit să apuc butonul de emisie şi microfonul, whiskyul s-a vărsat pe birou iar paharul a căzut şi s-a spart cu un clinchet pe duşumeaua de lemn.

— Aici C.Q.S. ! Aici C.Q.S. ! am strigat. Pete, tu eşti, Pete ? Terminat.

— Da, eu sînt. Pe ruta stabilită şi conform orarului. Iartă-mă pentru întîrziere. Vocea era slabă şi îndepărtată, dar nici chiar tonul sec, metalic al difuzorului nu reuşea să-i ascundă încordarea, supărarea.

— Stau aici de ceasuri întregi.

Propria-mi enervare îmi răzbătea în glas odată cu uşurarea şi, deîndată ce mi-am dat seama de asta, am şi regretat.

— Ce necazuri aţi avut, Pete ?

— Păi, ceva s-a întîmplat. Vreun glumeţ o fi aflat ce avem la bord. Sau poate, pur şi simplu, nu i-am fost simpatici. A pus un exploziv în spatele radioului. Detonatorul s-a aprins, capsa s-a aprins şi ea, dar încărcătura — gelignită sau T.N.T. [1] sau ce-o fi fost — n-a explodat. Radioul s-a stricat aproape de tot. Noroc că Barry luase cu el o cutie plină cu piese de schimb. Tocmai l-a terminat de reparat.

Faţa mi se înmuiase de transpiraţie şi mîinile îmi tremurau. Dar, cînd am vorbit din nou, îmi recîştigasem glasul normal.

[1] Trotil.

— Vrei să spui că cineva a plasat în avion o bombă ? Cineva a încercat să vă arunce în aer ?

— Exact.

— E cineva... cineva rănit ? Aşteptam cu spaimă răspunsul.

— Linişteşte-te, frăţioare. Numai radioul.

— Slavă Domnului. Să sperăm că totul s-a terminat.

— Nici o grijă. În afară de asta, acum avem un cîine de pază. Un avion al Forţelor Armate Aeriene ale S.U.A. se ţine după noi de treizeci de minute. Pesemne Barranquilla a cerut prin radio o escortă pentru a ne conduce. Pete rîse sec. La urma urmei, americanii au şi ei un interes în încărcătura asta pe care o avem la bord.

— Ce fel de avion ? Eram nedumerit. Era nevoie de un pilot foarte bun ca să iasă la patru, cinci sute de kilometri de ţărm, în Golful Mexic, şi să ia în primire, fără un ghidaj direcţionat prin radio, un avion venind din direcţia opusă. Ai fost prevenit de asta ?

— Nu. Dar fii fără grijă — e absolut autentic. Am vorbit cu el chiar adineaori. Ştie totul despre noi şi despre încărcătura noastră. E un Mustang vechi, echipat cu rezervoare de cursă lungă — un avion de luptă cu reacţie nu putea să rămînă în aer atît de mult timp.

— Înţeleg. Aşa eram eu, îmi făceam, totdeauna, probleme din nimic. Pe ce direcţie eşti acum ?

— 0,40 fix.

— Poziţia ?

Spuse ceva ce nu am putut înţelege. Recepţia se înrăutăţea, iar paraziţii erau în creştere.

— Repetă, te rog.

— Barry tocmai o calculează. A fost prea ocupat cu repararea radioului ca să mai poată urmări cursul de navigaţie. Urmă o pauză. Zice că mai durează două minute.

— Dă-mi-o pe Elizabeth.

— Bine.

O altă pauză, apoi s-a auzit glasul care reprezenta pentru mine mai mult decît lumea întreagă.

— Bună, iubitule. Îmi pare rău că te-am făcut să tragi o asemenea spaimă. Asta era Elizabeth : îi părea rău că *m-a* speriat pe *mine*, dar nici un cuvînt despre ea însăşi.

— Te simţi bine ? Vreau să zic, eşti sigură că...

— Desigur. Și vocea ei se auzea slabă și îndepărtată, dar veselia, curajul și rîsul ei mi-ar fi încălzit inima și dacă s-ar fi aflat la o depărtare de zece mii de kilometri.

— Aproape am ajuns. Văd în față luminile uscatului. Un moment de liniște, apoi foarte încet, o șoaptă ușoară : Te iubesc, dragul meu.

— Cu adevărat ?

— Veșnic, veșnic, veșnic.

M-am lăsat pe spate în scaun, fericit, relaxat și confortabil, apoi am sărit în picioare, aplecîndu-mă peste transmițător, în clipa în care s-a auzit exclamația bruscă a Elizabethei și, apoi, strigătul strident și repezit al lui Pete.

— Vine în picaj spre noi ! Bestia vine în picaj asupra noastră și trage ! Cu toate tunurile ! Vine drept...

Vocea se transformă într-un geamăt bolborosit și sufocat, un geamăt dureros, acoperit de un strigăt ascuțit de femeie îngrozită și, în aceeași clipă, bubuitul sacadat al exploziei obuzelor de tun îmi zgîlții căștile de pe cap. Totul a durat două secunde, poate nici atît. Apoi nu s-a mai auzit nici o împușcătură, nici un geamăt, nici un țipăt. Nimic.

Două secunde. Numai două secunde pentru a-mi răpi tot ce aveam mai scump în viață, două secunde pentru a mă lăsa singur într-o lume goală, tristă și fără sens.

Trandafirul meu roșu albise.

3 mai 1958.

CAPITOLUL I

Nu știu exact cum mă așteptasem să arate omul din spatele biroului înalt, lustruit, de mahon. Presupun că, în subconștient, mă așteptasem să se potrivească imaginei greșite pe care mi-o formasem din cărțile citite sau din filme, plăceri pe care mi le permiteam frecvent, dar total neselectiv, cu multă vreme în urmă, cînd aveam timp pentru așa ceva.

Singura variație admisă în înfățișarea judecătorilor de la tribunalele teritoriale din sud-estul Statelor Unite,

credeam eu, era în ceea ce privește greutatea. Unii, îmi închipuiam eu, erau uscați, sfrijiți și vînoși, iar alții, cu o gușă triplă și cu o statură pe potriva acesteia. Dar dincolo de asta, orice îndepărtare de la normă era de neconceput. Judecătorul era, invariabil, un om în vîrstă ; uniforma lui era un costum alb, șifonat, cămașă de culoare foarte deschisă, cravată-șiret și o pălărie panama, cu o panglică colorată, dată pe spate ; fața îi era de obicei roșie, nasul purpuriu, capetele mustății alb-argintii lăsate în jos a la Mark Twain, erau mînjite cu *burbon* sau *julep* sau cu orice se obișnuia să se bea prin părțile acelea ; expresia feței era de obicei distantă, ținuta aristocratică, principiile morale înalte, iar inteligența, doar moderată.

Judecătorul Mollison mi-a produs o mare dezamăgire. Nu avea nici una din caracteristicile amintite, în afară, poate, de principiile morale, dar acestea nu erau vizibile. Era tînăr, proaspăt bărbierit, impecabil îmbrăcat într-un costum de lînă, tropical, gri deschis, bine croit, cu o cravată ultraconservatoare ; în ce privește julepul, mă îndoiesc dacă s-a uitat vreodată la un bar pentru altceva decît pentru a se întreba cum l-ar putea închide ; arăta blajin, dar nu era ; arăta inteligent și era. Era foarte inteligent, al naibii de ascuțit la minte. M-a țintuit cu privirea sa sfredelitoare ca pe o insectă într-un ac și, cu o expresie degajată, care nu mi-a plăcut deloc, se uita la mine cum mă agitam.

— Ei, hai, spuse el cu blîndețe. Așteptăm un răspuns, domnule... ăăă... Chrysler. Nu spusese, în mod intenționat, că nu crede că numele meu este Chrysler, dar dacă printre spectatorii prezenți era vreunul căruia îi scăpa sensul acestor cuvinte, el ar fi trebuit mai bine să stea acasă. De bună seamă, asta nu a scăpat nici grupului de eleve cu ochi rotunzi, care adunau curajos note bune pentru cursul lor de educație cetățenească, aventurîndu-se în atmosfera aceasta de păcat, viciu și fărădelege ; nu i-a scăpat nici fetei cu ochi triști și părul blond închis, care ședea liniștită în banca din față și chiar și tipul acela tuciuriu, cu mutră de gorilă, care ședea cu trei bănci mai în spate, părea să înțeleagă. În orice caz, nasul lui spart, de sub spațiul îngust dintre sprîncene și linia părului, păru să zvîcnească. Poate numai din cauza muștelor.

Sala de judecată era plină de aceste insecte. Mă gîndeam iritat că, dacă aparenţele sînt o reflectare a caracterului, el ar fi trebuit să fie în boxă, iar eu, în sală, uitîndu-mă la el. M-am întors spre judecător :

— Este a treia oară, domnule judecător, că ai dificultăţi în a-ţi aminti numele meu, am spus eu cu reproş. În curînd, unii din cetăţenii mai inteligenţi care ascultă aici o să se agaţe de asta. Aşa că, prietene, ar trebui să fii mai atent.

— Nu sînt prietenul dumitale. Vocea judecătorului Mollison era precisă şi legală şi tonul îi întărea afirmaţia. Şi aici nu sîntem la un proces. Nu există juraţi care să fie influenţaţi. Aceasta este doar o audiere, domnule... ăăă... Chrysler.

— Chrysler. Nu, ăăă, Chrysler. Dar ai să faci dumneata pe dracu în patru ca să se transforme în proces. Nu-i aşa, domnule judecător ?

— Te sfătuiesc să fii atent atît la felul cum vorbeşti, cît şi la modul cum te porţi, spuse aspru judecătorul. Nu uita că am puterea să te trimit înapoi la închisoare pe termen nedeterminat. Încă o dată, unde îţi este paşaportul ?

— Nu ştiu. L-am pierdut, presupun.

— Unde ?

— Dacă aş şti, nu l-aş fi pierdut.

— Sîntem conştienţi de asta, spuse sec judecătorul. Dar dacă am putea localiza perimetrul, am putea înştiinţa posturile respective de poliţie, cărora s-ar putea să li-l fi predat cineva. Cînd ai observat prima dată că nu mai ai paşaportul şi unde te aflai atunci ?

— Cu trei zile în urmă. Şi dumneata ştii tot atît de bine ca şi mine unde eram atunci. Şedeam în sufrageria motelului La Contessa, mîncam şi îmi vedeam de treaba mea, cînd Sălbaticul Bill Hickok, aici de faţă, şi potera lui au sărit la mine. Am făcut un gest spre şeriful foarte mic de statură, îmbrăcat într-o haină de alpaca, care şedea pe un scaun de trestie în faţa băncii judecătorului şi m-am gîndit că în Marble Springs nu aveau o limită de înălţime pentru poliţişti ; şeriful, plus pantofii cu tocuri înalte, nu atingeau, împreună, mai mult de un metru şaizeci şi ceva. Ca şi judecătorul, şeriful era pentru mine o mare dezamăgire. Deşi nu mă aşteptasem să văd un om al legii

din Vestul Sălbatic, echipat cu tradiționalul Colt, căutasem să văd măcar o insignă, un pistol acolo. Dar nici urmă de insignă, nici de pistol. Cel puțin eu unul nu vedeam. Singura armă vizibilă în judecătorie era un revolver Colt cu țeavă scurtă, înfipt în tocul polițistului care stătea la cîțiva metri în dreapta mea.

— Nu au sărit la dumneata, spuse răbdător judecătorul Mollison. Căutau un deținut care evadase din lagărul învecinat în care este ținut unul din grupurile noastre de muncitori de construcții de drumuri, formate din pușcăriași. Marble Springs este un oraș mic și străinii sînt ușor de identificat. Dumneata ești străin. Era firesc.

— Firesc ! l-am întrerupt eu. Uite ce-i, domnule judecător, am vorbit cu tipul de la penitenciar. El spune că deținutul a evadat la ora șase după-amiază. Cavalerul ăsta Singuratic m-a agățat la ora opt. Adică trebuia să evadez, să-mi tai cu ferestrăul fiarele, să fac o baie, să mă spăl pe cap, să-mi fac manichiura și să mă bărbieresc, să-mi iau măsura, să-mi fac proba unui costum la croitor, să-mi cumpăr rufărie de corp, cămașă și pantofi...

— Asemenea lucruri s-au mai întîmplat și altă dată, întrerupse judecătorul. Un om disperat, cu o armă sau ciomag...

— ...și să-mi las părul să crească cu șapte centimetri și jumătate, toate astea într-un interval de două ore ? am terminat eu.

— Era întuneric acolo înăuntru, domnule judecător..., începu șeriful, dar Mollison îi făcu semn să tacă.

— Te-ai opus să fii interogat și percheziționat. De ce ?

— Așa cum am spus, eu îmi vedeam de treburile mele. Eram într-un restaurant respectabil și n-am jignit pe nimeni. Și acolo de unde vin eu, nimeni n-are nevoie de o autorizație statală pentru a putea respira și a se plimba.

— Nici aici n-are nevoie, spuse judecătorul cu răbdare. Tot ce ți s-a cerut era un permis de conducere, carnet de asigurare, carnet de asistență socială, scrisori vechi, orice fel de act de identificare. Ai fi putut să te conformezi.

— Și eu am dorit asta.

— Atunci, de ce toate astea ? Judecătorul făcu semn cu capul spre șerif. I-am urmărit privirea. Chiar de cînd

l-am văzut prima oară la motelul La Contessa, m-a izbit faptul că șeriful nu era deloc un bărbat bine și trebuie să admit că plasturele de pe frunte, de-a-curmezișul bărbiei și de pe colțul gurii nu reușeau să-l facă mai frumos !

— Și ce... ai fi vrut ? am ridicat eu din umeri. Cînd băieții mari se apucă de joacă, băieții ar trebui să stea acasă cu mămica lor. Șeriful se ridicase pe jumătate, își mijise ochii și strîngea brațele de trestie ale scaunului cu atîta înverșunare, încît i se albiseră pumnii. Judecătorul, însă, îi făcu nerăbdător semn să se așeze. Cele două gorile pe care le avea cu el au început să mă brutalizeze. Am fost în legitimă apărare.

— Dacă te-au asaltat, întrebă cu asprime judecătorul, cum explici faptul că unul din polițiști este încă în spital cu ligamentele de la genunchi vătămate, iar celălalt are un os molar fracturat, în timp ce dumneata n-ai nici un semn ?

— Și-au pierdut antrenamentul, domnule judecător. Statul Florida ar trebui să cheltuiască mai mulți bani ca să-i învețe pe polițiști să-și poarte singuri de grijă. Poate dacă ar mînca mai puțini crenvurști și ar bea mai puțină bere...

— Încetează ! Urmă o scurtă pauză în care judecătorul păru că luptă cu sine ca să-și recapete autocontrolul, iar eu mi-am aruncat din nou privirile prin sala de judecată. Elevele continuau să aibă ochii holbați de uimire ; asta întrecea tot ce li se prezentase pînă acum la orele de educație cetățenească. Fata cu părul blond închis din rîndul din față se uita la mine cu o expresie curioasă și pe jumătate perplexă, ca și cum ar fi încercat să rezolve o enigmă ; în spatele ei, cu privirea pierdută în infinit, omul cu nasul spart continua să mestece cu o regularitate mașinală mucul unei țigări de foi stinse ; reporterul juridic local părea adormit ; omul de serviciu de la ușă supraveghea scena cu o detașare olimpiană ; dincolo de el, prin ușa deschisă, puteam vedea strălucirea orbitoare a soarelui acelei după-amieze tîrzii inundînd strada prăfuită și albă, iar dincolo de aceasta, fragmentată de frunzele și trunchiurile rare ale unei pădurici de palmieri pitici, unda scînteietoare a luminii soarelui reflectîndu-se în

depărtare în apa verde a Golfului Mexic... Judecătorul păru să-şi fi recîştigat, între timp, stăpînirea de sine.

— Am stabilit, spuse el apăsat, că dumneata eşti un om brutal, nemilos, insolent şi violent. De asemenea, porţi asupra dumitale o armă — un pistol de calibru mic, *Lilliput*, cred că aşa i se spune. Aş putea, de pe acum, să te acuz de sfidare la adresa curţii, de obstrucţie şi agresiune împotriva unor agenţi de poliţie în exerciţiul funcţiunii şi de port ilegal de armă. Dar n-o voi face. Tăcu o clipă, apoi continuă : Preferăm să-ţi aducem acuzaţii mult mai serioase.

Reporterul deschise, pentru o clipă, ochii, se răzgîndi şi păru să adoarmă iarăşi. Omul cu nasul spart îşi scoase trabucul, îl examină, îl puse la loc în gură şi-şi continuă mestecatul metodic. Eu n-am spus nimic.

— Unde ai fost înainte de a veni aici ? întrebă brusc judecătorul.

— La St. Catherine.

— Nu la asta mă refeream. Cum ai ajuns aici de la St. Catherine ?

— Cu maşina.

— Descrie maşina şi şoferul.

— Aş spune, o limuzină verde. Persoanele — un om de afaceri de vîrstă mijlocie cu soţia. El era cărunt, ea blondă.

— Asta-i tot ce-ţi poţi aminti ? întrebă Mollison politicos.

— Asta-i tot.

— Presupun că-ţi dai seama că această descriere se potriveşte unui milion de cupluri şi de automobile.

— Ştii şi dumneata cum se întîmplă, am dat eu din umeri. Cînd nu te aştepţi să fii interogat despre ceea ce ai văzut, nu te preocupă...

— Exact, exact. Cînd voia, putea fi foarte sarcastic, acest judecător. Fireşte, era o maşină dintr-un alt stat ?

— Da. Dar nu fireşte.

— Eşti proaspăt sosit în ţara noastră şi ştii deja cum să identifici tăbliţele de la...

— Ziceau că vin de la Philadelphia. Cred că asta este o localitate dintr-un alt stat, nu ?

Reporterul își drese glasul. Judecătorul îl potoli cu o privire rece, apoi se întoarse iar spre mine.

— Și ai ajuns în St. Catherine, venind de la... ?

— Miami.

— Cu aceeași mașină, firește ?

— Nu. Cu autobuzul.

Judecătorul se uită la grefierul tribunalului, care scutură încet din cap, apoi se întoarse iarăși spre mine. Expresia de pe fața lui nu era tocmai amicală.

— Nu ești numai un mincinos dezinvolt și neobrăzat, Chrysler — lăsase la o parte *domnule* și am presupus că vremea politeților trecuse. Ești, în egală măsură, și imprudent. Nu există nici o linie de autobuz de la Miami la St. Catherine. Noaptea trecută ai fost în Miami ?

Am dat afirmativ din cap.

— Într-un hotel, continuă el. Dar, desigur, ai uitat numele hotelului ?

— Ei bine, de fapt...

— Scutește-ne. Judecătorul își ridică mîna. Insolența dumitale întrece orice limită și acest tribunal nu mai tolerează să fie batjocorit. Am auzit destule. Mașini, autobuz, St. Catherine, hoteluri, Miami — minciuni, numai minciuni. N-ai fost în viața dumitale la Miami. De ce crezi că te-am reținut trei zile ?

— Spune-mi dumneata, l-am încurajat.

— O să-ți spun. Pentru a face cercetări ample. Am verificat la autoritățile de imigrare și la fiecare linie aeriană care sosește la Miami. Numele dumitale nu figurează pe nici o listă de pasageri sau de străini și, în ziua aceea, n-a fost văzut nimeni care să corespundă portretului dumitale. Nu ești un om care să fie ușor trecut cu vederea.

Înțelegeam foarte bine ce voia să spună. Aveam părul cel mai roșu și sprîncenele cele mai negre pe care le văzusem vreodată la cineva și această combinație era foarte bătătoare la ochi. Eu mă obișnuisem cu ea, dar trebuie să recunosc că mi-a luat ceva timp pînă cînd am reușit. Și la asta se adăuga un șchiopătat permanent și o cicatrice care se întindea de la colțul sprîncenei drepte pînă la lobul urechii. Așa că, în ce privește identificarea, eram tot ce-și putea visa un polițist.

— Din cîte am putut noi constata, continuă rece judecătorul, ai spus o singură dată adevărul. Numai o dată. Se întrerupse pentru a se uita la tînărul care deschisese chiar atunci ușa ce dădea spre niște birouri din spatele sălii de judecată și-și ridică ușor interogativ sprîncenele. Nici un semn de nerăbdare, nici o iritare ; tot numai calm ; judecătorul Mollison nu era omul care să fie ușor dus de nas.

— A sosit chiar acum pentru dumneavoastră, spuse temător băiatul, arătînd un plic. Un mesaj prin radio. M-am gîndit...

— Adu-l încoace. Judecătorul aruncă o privire spre plic, dădu din cap, nu se știe precis către cine, apoi se întoarse la mine.

— După cum spuneam, dumneata ai spus adevărul doar o singură dată. Ai spus că ai sosit aici venind de la Havana. Într-adevăr, așa este. Asta ai uitat-o acolo, la postul de poliție unde ai fost ținut pentru interogatoriu și proces. Bagă mîna într-un sertar și ridică o cărțulie, de culoare albastră, aurie și albă. O recunoști ?

— Un pașaport britanic, am spus eu calm. N-am ochi telescopici, dar presupun că trebuie să fie al meu, altfel n-ai face atîta tămbălău cu el. Dacă a fost tot timpul la dumneata, atunci de ce... ?

— Am încercat doar să descoperim gradul necinstei dumitale, care este absolut completă, și al onestității dumitale, care se dovedește inexistentă. Se uită la mine curios. Desigur, trebuie să știi ce înseamnă asta ; dacă avem pașaportul, deținem și multe alte date în plus. Pari indiferent. Ești un individ foarte tare, Chrysler, sau foarte periculos ; sau poate ești pur și simplu prost ?

— Ce vrei să fac ? am întrebat. Să leșin ?

— Poliția și autoritățile noastre de imigrare se întîmplă să fie, pentru moment cel puțin, în relații foarte bune cu colegii lor cubanezi. (Se poate ca judecătorul să nici nu fi auzit exclamația mea). Telegramele noastre către Havana ne-au furnizat mult mai multe date decît acest pașaport ; ele ne-au furnizat informații mult mai interesante. Numele dumitale nu este Chrysler, ci Ford. Ai petrecut doi ani și jumătate în Indiile de Vest și ești binecunoscut în toate insulele principale din acea regiune.

— Faima, domnule judecător. Cînd ai atîția prieteni...

— Proasta reputație. Ai ispășit, în doi ani, trei mici condamnări la închisoare. Judecătorul Mollison răsfoia niște hîrtii pe care le ținea în mînă. Nu apare nici un mijloc cunoscut de trai, în afară de munca de expert prestată la o firmă de salvare și submersiune din Havana. Își ridică privirea și se uită la mine. Și în ce... calitate ai lucrat la această firmă ?

— Le spuneam cît de adîncă este apa. Se uită la mine îngîndurat, apoi reveni la hîrtiile sale.

— Ai fost asociat cu niște criminali și contrabandiști, continuă el. Îndeosebi criminali despre care se știe că se ocupă cu furtul și contrabanda de pietre și metale prețioase. Despre care se știe că au instigat sau au încercat să instige la conflicte de muncă în Nassau și Manzanillo, pentru scopuri bănuite a fi altele decît politice. Ai fost expulzat din San Juan, Haiti și Venezuela. Ai fost declarat *persona non grata* în Jamaica și ți s-a refuzat permisul de debarcare la Nassau, în insulele Bahamas. Se opri și se uită la mine. Un cetățean britanic indezirabil chiar pe teritorii britanice.

— Prejudecăți, domnule judecător.

— Evident, ai intrat ilegal în Statele Unite. Judecătorul Mollison era un om greu de scos din pasul lui. Nu pretind că știu cum ai făcut-o, se întîmplă mereu prin părțile acestea. Probabil prin Key West — ai debarcat, noaptea, undeva între Port Charlotte și orașul nostru. Nu contează. Așa că, în afară de atac împotriva polițiștilor și port ilegal de armă, poți fi acuzat de intrare ilegală în țară. Ford, un om cu antecedentele dumitale se poate alege cu o sentință aspră pentru toate astea. Cu toate acestea, dumneata n-ai să fii condamnat, cel puțin nu aici. Am consultat autoritățile serviciului de imigrație și ele sînt de acord cu mine că ceea ce corespunde cel mai bine acestui caz este expulzarea. Nu ne trebuie pe teritoriul nostru nici picior de individ ca dumneata. Am înțeles de la autoritățile cubaneze că ai evadat din arestul în care te aflai sub învinuirea de incitare la violență printre docheri și acuzația de tentativă de împușcare a polițistului care te arestase. Pentru asemenea delicte, în Cuba se aplică pedepse grele. Prima acuzație nu constituie un delict

pentru care să poți fi extrădat, iar pentru a doua, n-am avut nici o cerere de la autoritățile competente. Totuși, așa cum spuneam, nu intenționăm să aplicăm legile de extrădare, ci de expulzare și o să te expulzăm la Havana. Autoritățile în drept vor fi la fața locului pentru a te întîmpina cînd avionul va ateriza mîine dimineață.

Am rămas în continuare calm și n-am spus nimic. În sala de judecată se așternuse tăcerea. Apoi am tușit ușor și am spus :

— Domnule judecător, sînt de părere că asta este de-a dreptul urît din partea dumitale.

— Depinde de punctul de vedere, spuse el indiferent. Se sculă ca să plece, zări plicul pe care i-l adusese tînărul și spuse : Nu, stai puțin, și se așeză din nou, desfăcînd plicul. Îmi zîmbi sumbru și scoase foile subțiri de hîrtie. Ne-am gîndit să rugăm Interpolul să afle ce se știe despre dumneata în propria dumitale țară, deși acum nu-mi prea vine să cred că vom mai primi alte informații folositoare. Avem tot ce dorim... Nu, nu, așa credeam și eu, aici nu-i nimic nou, necunoscut... neînregistrat. Așteaptă puțin, totuși, un moment ! Vocea calmă, tihnită, se transformă brusc într-un strigăt, care-l făcu să sară în sus ca un arc pe reporterul somnolent și să se repeadă după carnetul de notițe și stiloul care se împrăștiaseră pe dușumea. Stai puțin !

Reciti prima pagină a telegramei :

— 37[b] *Rue Paul Valéry, Paris*, citi el repede. *Primit cererea dvs.*, etc. etc. *Regretăm să informăm nici un criminal înregistrat în fișa de cartotecă sub numele John Chrysler. Ar putea fi oricare din alți patru sub acest nume fals, dar improbabil ; identificarea imposibilă fără indice cefalic și amprente. Asemănare remarcabilă din descrierea dvs. cu defunctul John Montague Talbot. Motivele cererii dvs. și urgentarea necunoscute, dar anexat rugăm primiți copie sumară despre principalele caracteristici ale vieții lui Talbot. Regretăm nu putem ajuta mai departe* etc. etc.

John Montague Talbot. Înălțime un metru optzeci, greutate 92 kg., părul roșu închis, despărțit mult în partea stîngă, ochii albastru închis, sprîncenele groase, negre, cicatrice de cuțit deasupra ochiului drept, nasul acvilin, dinții excepționali de uniformi. Umărul stîng perceptibil

mai ridicat decît cel drept datorită unui șchiopătat destul de puternic.

Judecătorul se uită la mine, iar eu mă uitam afară prin ușă ; trebuia să recunosc că descrierea nu era deloc rea.

— *Data nașterii : necunoscută, probabil începutul anilor '20. Locul nașterii : necunoscut. Nici un document despre cariera militară. Absolvit Universitatea Manchester 1948, cu licență de inginer. Angajat de trei ani la Siebe, Gorman & Co.* Se întrerupse și se uită aspru la mine. Cine sînt *Siebe, Gorman & Co ?*

— N-am auzit niciodată de ei.

— Firește că nu. Dar eu, da. O binecunoscută firmă europeană de construcții mecanice, specializată, printre altele, în echipament de submersiune marină de toate tipurile. Se potrivește destul de bine cu angajarea dumitale la o firmă de salvare subacvatică din Havana, nu-i așa ? Era clar că nu aștepta vreun răspuns, deoarece imediat își reluă cititul.

Specializat în salvări și recuperări din ape adînci. Plecat de la Siebe, Gorman, *angajat firmă olandeză de salvare, de unde concediat după optsprezece luni în urma anchetei privind dispariție două lingouri de 14 kg. în valoare de 60.000 dolari recuperate de firmă în portul Bombay de pe epava cargoului de muniții și valori de tezaur* Fort Stikene *care explodase acolo la 14 aprilie 1944. Reîntors Anglia, angajat firmă de salvare și submersiune, asociat cu Corners Moran, hoț de bijuterii notoriu, în timpul lucrărilor de salvare pe* Nantucket Light *scufundat în apropierea țărmurilor Alabamei, iunie 1955, transportînd o încărcătură prețioasă de diamante de la Amsterdam la New York. Bijuterii salvate în valoare de 80.000 dolari lipseau. Talbot și Moran urmăriți la Londra, arestați, scăpați din vagonul de poliție cînd Talbot împușcat polițist cu pistol automat mic, ascuns. Ca urmare polițistul murit.*

Mă aplecasem mult înainte, cu mîinile strîns încleștate de marginile boxei. Toate privirile erau îndreptate asupra mea, dar eu nu-l vedeam decît pe judecător. Nu se auzea un sunet în sala aceea îmbîcsită, în afară de bîzîitul adormitor al muștelor care zburau sus, aproape de plafon, și de foșnetul ușor al unui ventilator mare din tavan.

— *Talbot şi Moran, descoperiţi în sfîrşit, într-un depozit de obiecte de cauciuc de pe malul rîului.* Judecătorul Mollison citea acum încet, aproape ezitînd, ca şi cum îi trebuia timp pentru a aprecia semnificaţia celor citite. *Înconjuraţi, n-au ţinut seama de ordinul de predare. Două ore au rezistat tuturor încercărilor poliţiei înarmată cu pistoale şi folosind bombe cu gaze lacrimogene pentru a le da de cap. În urma unei explozii, tot depozitul măturat de un incendiu puternic, incontrolabil. Toate ieşirile păzite, dar nici o încercare de scăpare. Ambii pieriţi în foc. Douăzecişipatru ore mai tîrziu pompierii nu au găsit nici o urmă a lui Moran — se crede că a fost aproape complet ars. Rămăşiţele carbonizate ale lui Talbot identificate cu precizie după inelul cu rubin purtat pe mîna stîngă, catarama de alamă de la ghete şi pistolul automat german 4,25 pe care îl purta de obicei...*

Vocea judecătorului se pierdu parcă în depărtare şi el rămase cîteva clipe pe gînduri. După care, se uită mirat la mine, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea, clipi, apoi îşi roti privirea pînă cînd ajunse să se uite la omuleţul de pe scaunul de trestie.

— O armă de 4,25 mm, domnule şerif ? Ştii cumva... ?

— Da. Ochii şerifului erau de gheaţă, răi şi necruţători, iar vocea exact în ton cu expresia. E ceea ce noi numim automat calibru 0,21 şi, din cîte ştiu eu, există o singură marcă de pistol de felul acesta — un *Lilliput* german.

— Cel care se afla asupra deţinutului cînd l-ai arestat. Era o afirmaţie, nu o întrebare. Şi poartă un *inel cu rubin* pe mîna stîngă. Judecătorul clătină iarăşi din cap şi apoi se uită lung la mine. Se putea vedea cum, încetul cu încetul, locul neîncrederii îl lua convingerea fermă. Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba. Eşti căutat pentru omucidere — poate două omucideri ; cine ştie ce i-ai făcut complicelui dumitale în depozitul acela ? Corpul găsit era al lui, nu al dumitale ? În sală se aşternuse tăcerea, spaima şi nemişcarea. S-ar fi putut auzi şi căderea unui ac de gămălie.

— Un ucigaş de poliţişti. Şeriful îşi linse buzele, îşi ridică ochii spre Mollison şi repetă cuvintele în şoaptă :

Un ucigaș de polițiști. Pentru asta, în Anglia va fi spînzurat, nu-i așa, domnule judecător ?

Judecătorul își recăpătase din nou calmul.

— Nu este de competența acestui tribunal să...

— Apă ! Glasul era al meu, și nici chiar în propriile-mi urechi nu răsună mai tare decît oftatul unui om în agonie. Eram aplecat mult peste marginea boxei și, clătinîndu-mă ușor, mă sprijineam într-o mînă, în timp ce, cu cealaltă, îmi ștergeam fața cu batista. Avusesem timp suficient să plănuiesc totul și cred că arătam exact așa cum mă gîndisem că trebuie să arăt. Cel puțin, așa speram. Aaa... cred că voi leșina. Este... aveți niște apă pe aici ?

— Apă ? În glasul judecătorului se putea detecta și iritarea, dar și compasiunea.

— Mă tem că nu este...

— Acolo, am spus eu cu glas sufocat, arătînd undeva, dincolo de polițistul care mă păzea. Vă rog !

Polițistul se întoarse — m-aș fi mirat să n-o facă — și, în timpul acesta, m-am răsucit pe vîrful picioarelor și l-am izbit fulgerător chiar sub centură. Dacă aș fi lovit numai cu vreo șapte centimetri mai sus, în cureaua cu ținte și cu o cataramă grea de alamă, pumnul mi s-ar fi dezarticulat. Ecoul geamătului său brusc de durere mai răsuna încă în liniștea indignată a sălii cînd, în timp ce se prăbușea, l-am răsucit, i-am scos din toc Coltul greu și, legănîndu-l ușor, am început să-l plimb jur împrejur, încă înainte ca polițistul să se fi lovit de marginea boxei și să fi alunecat pe dușumea tușind și tînjind dureros după aer.

Am îmbrățișat toată scena cu o privire rapidă, atotcuprinzătoare. Omul cu nasul spart se uita la mine cu o expresie de stupefacție — atît cît puteau s-o oglindească trăsăturile sale primitive — cu gura căscată, cu chiștocul morfolit al trabucului atîrnîndu-i, într-o poziție imposibilă, de colțul buzei inferioare. Fata cu părul blond închis era aplecată înainte, cu ochii deschiși, mîna pe față, degetul mare sub bărbie și arătătorul îndoit peste gură. Judecătorul nu mai era el însuși, arăta asemenea propriei sale efigii de ceară — încremenit în scaunul său, de parcă chiar atunci ar fi ieșit din mîinile sculptorului. Grefierul, reporterul, paznicul de la ușă erau la fel de țepeni ca și judecătorul, în

timp ce grupul de eleve și domnișoara bătrînă care le păzea erau mai holbate ca oricînd, dar curiozitatea dispăruse de pe fața lor, fiind înlocuită, în schimb, de spaimă ; adolescenta cea mai apropiată de mine avea sprîncenele mult arcuite în sus spre frunte, iar buzele îi tremurau ; pe fața ei se citea că era pe punctul să izbucnească, în orice moment, în plîns sau în țipete. Speram, confuz, că nu va țipa, apoi, o clipă mai tîrziu, mi-am dat seama că asta nu mai conta, deoarece, probabil, în viitorul foarte apropiat, avea să izbucnească, oricum, o mare hărmălaie. Șeriful nu era însă chiar atît de neînarmat precum presupusesem eu ; își ridică mîna să-și caute pistolul.

Mișcarea lui nu fusese chiar acțiunea clară, rapidă, uluitoare cu care mă obișnuise cinematograful tinereților mele. Pulpanele fluturînde ale hainei sale de alpaca îi împiedicau mîna și-l mai deranja și brațul scaunului de trestie. Patru secunde pline se scurseră pînă cînd atinse mînerul pistolului.

— Să nu faci asta, domnule șerif ! am spus eu repede. Arma din mîna mea este îndreptată direct asupra dumitale.

Dar curajul sau îndrăzneala nesăbuită a omulețului părea să fie invers proporțională cu dimensiunile lui. Îți puteai da seama, după ochi, după buzele care-i dezveleau dinții strîns încleștați, pătați de tutun, că nimic nu-l va opri. Afară doar de un singur lucru. Cu mîna perfect întinsă am ridicat revolverul pînă cînd cătarea mi-a ajuns la nivelul ochilor — chestia cu împușcătura fulgerătoare, fără ochire de la înălțimea șoldului este numai pentru naivi — și cînd mîna șerifului reapăru de sub pulpana vestonului, am apăsat pe trăgaci. Bubuitura răsunătoare a Coltului greu, multiplicată de cîteva ori de pereții micii săli de judecată, acoperi definitiv orice alt zgomot. Dacă șeriful a țipat sau dacă glonțul l-a lovit în mînă sau i-a lovit pistolul nimeni nu și-a putut da seama. Tot ce puteam ști cu siguranță era ceea ce vedeam : adică, brațul drept și toată partea dreaptă a șerifului smucite de șoc și pistolul zburînd înapoi și aterizînd pe o masă la cîțiva centimetri de carnetul de notițe al reporterului năucit.

Coltul meu era acum îndreptat spre omul de la ușă.

— Vino în mijlocul nostru, prietene, l-am invitat. După înfățișare, ai aerul că-ți trece prin cap să chemi ajutoare. Am așteptat pînă cînd a ajuns pe la mijlocul culoarului dintre scaune ; apoi m-am întors repede deoarece în spatele meu am auzit un zgomot de busculadă.

Graba însă nu fusese atît de justificată. Polițistul apucase să se scoale în picioare, dar asta e tot ce se mai putea spune acum despre el. Era încovoiat aproape în două, cu o mînă ținîndu-se de pîntece și cu încheieturile celeilalte măturînd dușumeaua ; țipa ca din gură de șarpe, trăgînd puternic aer în piept pentru a-și ușura durerea. Apoi, încet, se ridică pe picioare, rămînînd contorsionat. Pe fața lui nu se citea teama, ci numai durere, mînie, rușine și o hotărîre de neînduplecat.

— Cheamă-ți cîinele de pază, domnule șerif, i-am spus eu poruncitor. Data viitoare o pățește rău de tot. Șeriful se uită la mine veninos și rosti un singur cuvînt, de netipărit. Era chircit în scaunul lui, ținîndu-se strîns cu mîna stîngă de încheietura mîinii drepte, ceea ce îi dădea înfățișarea unui om prea preocupat de propria durere pentru a-și mai bate capul cu necazurile altora.

— Dă-mi pistolul ! ceru polițistul cu un glas răgușit. Vorbea cu un glas strangulat, chiar și aceste puține cuvinte păru să le rostească cu greu. Făcuse un pas împleticit înainte și se afla la nici doi metri de mine. Era un puști, abia trecut de douăzeci și unu de ani.

— Domnule judecător ! am spus eu repede.

— Oprește-te, Donnelly ! Judecătorul Mollison își revenise din primul șoc, care-l amuțise. *Nu face asta !* Omul ăsta este un asasin. N-are ce pierde dacă mai ucide o dată. Stai pe loc.

— Dă-mi pistolul ! Judecătorul Mollison vorbise parcă cu sine însuși, atît de puțin efect avură cuvintele lui. Vocea lui Donnelly era seacă, lipsită de emoție, vocea unui om a cărui hotărîre venea de undeva de dincolo de el. Nu mai era o simplă hotărîre, ci singura rațiune, obsesivă, a existenței sale.

— Stai pe loc, fiule, am spus eu calm. Cum a zis și judecătorul, eu n-am nimic de pierdut. Dacă mai faci un pas am să te împușc în coapsă. Donnelly, îți dai seama ce face un glonte de plumb turtit și de mică viteză ?

Dacă atinge osul coapsei îl sfarmă atît de rău încît ai să fii ca mine, șchiop, tot restul vieții ; adică, atinge artera femurală, mai mult ca sigur că are să-ți curgă sînge pînă mori, înainte ca... prostănacule !

A doua oară, sala de judecată se cutremură de bubuitul asurzitor și de reverberațiile cavernoase ale Coltului. Donnelly zăcea pe dușumea, cu ambele mîini strînse în jurul coapsei inferioare, uitîndu-se în sus la mine cu o expresie de neînțelegere și neîncredere năucă.

— Cîndva trebuie să învățăm cu toții, am spus eu categoric. M-am uitat spre ușă, împușcăturile ar fi trebuit să atragă atenția, dar acolo nu era nimeni. Nu că-mi era frică de asta ; în afară de cei doi agenți — amîndoi incapabili, pentru moment, să-și facă datoria — care săriseră la mine în motelul La Contessa, șeriful și Donnelly constituiau întreaga forță polițienească din Marble Springs. Dar chiar și în această situație, orice amînare era pe cît de nebunească, pe atît de periculoasă.

— N-ai să ajungi departe, Talbot ! Buzele subțiri ale șerifului se schimonosiră, făcînd mișcări exagerate, cînd vorbi printre dinții strînși încleștați. În cinci minute de la plecarea ta, toți polițiștii din regiune vor fi pe urmele tale ; în cincisprezece minute alarma va fi dată pe tot cuprinsul statului. Se întrerupse tresărind, datorită unui spasm de durere care-i crispă fața, iar cînd se uită din nou la mine, nu avea deloc o înfățișare frumoasă. Se va da alarma pentru un asasin, Talbot, pentru un asasin înarmat ; se va da ordin să se tragă fără somație, să fii prins viu sau mort.

— Ascultă, domnule șerif... începu judecătorul, dar nu apucă să spună mai mult.

— Iertați-mă, domnule judecător. Omul acesta îmi aparține. Șeriful se uită în jos la polițistul care zăcea gemînd pe dușumea. În momentul în care a pus mîna pe pistol, a încetat să fie treaba dumneavoastră... Mai bine i-ai da drumul, Talbot ; n-o să ai mult de alergat.

— Să se tragă fără somație, hm ? am zis eu gînditor. Mi-am rotit privirea prin sală. Nu, nu, niște adevărați cavaleri n-au să facă una ca asta. S-ar putea să se gîndească la moarte și glorie, la ceva medalii care li s-ar putea agăța pe piept...

— Ce dracu tot îndrugi acolo ? întrebă șeriful.

— Nu trag ei în domnișoare de liceu. Am scuturat din cap, apoi am privit spre fata cu părul blond închis. Îmi pare rău, domnișoară, dumneata o să trebuiască să fii aceea.

— Ce... ce vrei să spui ? Poate era speriată, poate numai o făcea pe speriata. Ce dorești ?

— Pe dumneata. Ai auzit ce a spus Cavalerul Singuratic — îndată ce mă văd, polițiștii încep să tragă în tot ce mișcă. Dar n-au să tragă ei într-o fată, în special una așa de frumoasă ca dumneata. Sînt la ananghie și am nevoie de o poliță de asigurare. Dumneata ești polița. Hai să mergem !

— La naiba, Talbot, nu poți să faci una ca asta ! Judecătorul Mollison avea un glas răgușit, speriat. O fată nevinovată. Îi pui viața în pericol. ...

— Nu eu, am precizat. Dacă-i va pune cineva viața în pericol, aceia o să fie prietenii acestui șerif.

— Dar... dar, domnișoara Ruthven este oaspetele meu. Eu... eu am invitat-o, aici, în după-amiaza aceasta, pentru...

— Încălcarea regulilor vechii ospitalități sudice. Știu ! Emily Post [1] ar avea ceva de spus despre treaba asta. Am prins-o de braț, am ridicat-o, nu prea delicat, în picioare și am ieșit afară pe culoar. Grăbește-te, domnișoară, n-avem...

I-am eliberat brațul, am făcut un pas lung înainte pe coridor și am lovit cu mînerul pistolului care se legăna. De cîtva timp îl tot supravegheasem pe tipul cu nasul spart așezat cu trei scaune în spatele fetei. Schimbările de expresie de pe peisajul răvășit al trăsăturilor lui neandertalice, în timp ce se lupta să ajungă să ia, în sfîrșit, o hotărîre, n-ar fi putut fi mai ușor de observat nici dacă s-ar fi manifestat prin sunet de clopoței și lumini colorate.

Era aproape vertical și pe jumătate afară în culoar, cu mîna dreaptă băgată adînc sub reverul hainei, cînd patul Coltului meu îl izbi peste cotul drept. Lovitura îmi zgîlții pînă și mie brațul, așa că nu era greu de ghicit ce i-a făcut lui ; destul de mult rău, dacă era să judec după urletul

[1] Scriitoare americană (1873—1960).

de durere și prăbușirea lui bruscă la loc, pe bancă. Poate îl judecasem greșit, poate nu făcuse decît să bage mîna după un alt trabuc ; asta, în orice caz, o să-l învețe minte să nu mai poarte cutia cu trabucuri sub subțioara stîngă.

L-am lăsat să facă gălăgie, am străbătut șchiopătînd repede culoarul, am tras fata afară pe verandă, am trîntit ușa și am încuiat-o. Asta îmi dădea zece secunde, cel mult cincisprezece, dar era tot ce-mi trebuia. Am înșfăcat fata de mînă și am fugit pe cărare, în stradă.

Lîngă bordură erau parcate două mașini. Una, un Chevrolet decapotabil fără vreun însemn oficial, era mașina poliției în care sosisem eu, șeriful și Donnelly la judecătorie ; cealaltă, probabil a judecătorului Mollison, un Studebaker Hawk scund. Mașina judecătorului părea cea mai rapidă din cele două, dar cele mai multe dintre aceste mașini americane au cutii de viteză automate, cu care eu sînt complet nefamiliarizat ; nu știam să conduc un Studebaker și timpul care mi l-ar fi luat ca să mă obișnuiesc îmi putea fi fatal. Pe de altă parte, *știam* foarte bine să conduc un Chevrolet automatic. În drum spre judecătorie stătusem în față, lîngă șerif, și nu-mi scăpase nici o mișcare.

— Urcă-te ! am dat din cap în direcția mașinii poliției. Repede !

Am văzut-o cu coada ochiului cum a deschis ușa, în timp ce eu acordam cîteva clipe de atenție Studebakerului. Cel mai rapid și eficace mijloc pentru a imobiliza orice mașină este distrugerea distribuitorului. Am pierdut trei sau patru secunde pentru a căuta maneta capotei. Am renunțat și mi-am îndreptat atenția spre cauciucul din față, de lîngă mine. Dacă era un cauciuc fără cameră sau dacă aveam la mine obișnuitul pistol automat, glonțele de calibru mic, îmbrăcat în oțel n-ar fi făcut decît o gaură mică, care, pe cît de ușor era de făcut, pe atît de ușor era de reparat ; dar, în condițiile date, glonțul distrugător al Coltului despică peretele lateral, făcînd o deschizătură largă și Studebakerul se lăsă într-o parte, prăbușindu-se cu o izbitură puternică.

Fata se afla deja în Chevrolet. Fără să mă mai obosesc să o deschid, am sărit peste portieră pe scaunul șoferului,

am aruncat o privire iute spre tabloul de bord, am înșfăcat geanta albă de plastic, pe care fata și-o ținea în poală, i-am stricat închizătoarea în graba mea de a o deschide și i-am golit conținutul pe scaun, lîngă mine. Cheile mașinii erau în vîrful grămezii de lucruri, ceea ce însemna că ea le băgase tocmai la fundul genții. Eram sigur că era speriată rău, dar, și mai sigur, că nu era îngrozită.

— Îmi închipui că ai crezut că ești deșteaptă ? Am pornit motorul, am apăsat butonul cutiei de viteză automate, am dat drumul frînei de mînă și am ambalat motorul atît de tare, încît cauciucurile din spate se învîrtiră și scîrțîiră furios pe pietrișul nepresat, înainte de a pune în mișcare mașina. Încearcă numai să mai faci una ca asta, și o să-ți pară rău. Consideră asta ca o promisiune.

Sînt un șofer destul de experimentat, dar, cînd e vorba de aderență la șosea și maniabilitate, nu sînt un admirator al mașinilor americane ; dacă însă se pune problema accelerației în linie dreaptă, modelele sport britanice și vest-europene obișnuite sînt slăbuțe pe lîngă marile mașini americane cu opt cilindri în V. Chevroletul țîșni de parcă ar fi fost prevăzut cu un starter de rachetă — mi-am închipuit că, fiind o mașină de poliție, trebuie să fi avut un motor bine superturat — și cînd o stabilisem pe direcția de mers și am avut timp să mă uit în retrovizor, eram la o sută de metri de judecătorie. N-am avut timp decît să-l zăresc, o clipă, pe judecător și pe șerif ieșind în fugă în șosea și uitîndu-se după Chevrolet, că în față ne și apăru vertiginos un viraj de 90 de grade. O rapidă răsucire a volanului spre dreapta, o alunecare pe patru roți cu spatele mașinii în derapaj, o altă răsucire a volanului spre stînga, apoi, continuînd încă să accelerez, ajunsesem în afara limitelor orașului și înaintam în cîmp deschis.

CAPITOLUL II

Înaintam aproape direct spre nord, de-a lungul autostrăzii, pe o panglică de drum albă și prăfuită, construită la peste un metru deasupra nivelului terenurilor înconjurătoare. Departe, în stînga noastră, Golful Mexicului lucea

și licărea ca un smarald opalescent sub soarele arzător. Între șosea și mare era o fîșie plată, neinteresantă, de țărm cu culturi de manglieri, în dreapta noastră mlaștini împădurite nu cu palmieri ori cu palmieri pitici, după cum m-aș fi așteptat să găsesc în aceste ținuturi, ci cu pini și încă pini pitici, arătînd dezolant.

Nu savuram deloc plimbarea cu automobilul. Mînam cît îndrăzneam de tare Chevroletul, dar legănatul suspensiilor moi nu-mi dădea deloc obișnuitul sentiment de securitate. Nu aveam ochelari de soare și, cu toate că soarele nu-mi venea direct în față, strălucirea orbitoare a șoselei, sub puternicele raze tropicale, era prea tare și foarte supărătoare pentru ochi. Era o mașină deschisă, dar parbrizul era atît de mare și de adînc curbat, încît nu beneficiam de răcoarea vîntului care șuiera pe lîngă urechile noastre cu o viteză de aproape o sută treizeci de kilometri pe oră. În sala de judecată, la umbră, temperatura fusese de aproape 35 grade. Cît era aici, afară, nici măcar să ghicesc nu puteam. Dar era înăbușitor, ca într-un cuptor. Categoric, plimbarea asta nu-mi făcea nici o plăcere.

Nici fetei de lîngă mine nu-i plăcea. Nici măcar nu se sinchisise să-și pună înapoi lucrurile scoase din geantă. Ședea acolo cu mîinile strîns împreunate în poală. Din cînd în cînd, atunci cînd luam cîte un viraj mai brusc, întindea o mînă să se țină de marginea portierei. Altfel însă, de cînd părăsisem Marble Springs, nu a făcut nici o mișcare, în afara faptului că și-a strîns părul blond într-un batic alb. Nu s-a uitat măcar o singură dată la mine ; nici nu știam ce culoare aveau ochii ei. Și, desigur, nu mi-a adresat nici o singură vorbă. O dată, de două ori, mi-am aruncat privirea spre ea, dar, de fiecare dată, ea continua să se uite drept înainte, cu buzele strînse, cu fața palidă, numai o pată de roșeață acoperindu-i partea de sus a obrazului stîng. Era încă speriată, poate mai speriată ca înainte. Pesemne se întreba ce avea să se întîmple cu ea. Dar, la asta, nici eu n-aș fi știut ce să răspund.

După aproape treisprezece kilometri și opt minute de mers de la Marble Springs, s-a întîmplat ceea ce mă așteptam să se întîmple. Se pare că cineva gîndise rapid și acționase și mai rapid.

Lucrul la care mă aşteptam era blocarea drumului. A survenit într-un punct în care o firmă întreprinzătoare construise o platformă de pămînt în dreapta drumului acoperit cu piatră sfărîmată, o asfaltase şi făcuse o staţie de benzină şi un refugiu pentru maşini. De-a curmezişul drumului fusese trasă o maşină, o maşină mare, neagră a poliţiei. Dacă cele două proiectoare mobile şi lumina mare, roşie „STOP", n-ar fi fost de ajuns ca să-ţi dai seama despre ce era vorba, atunci inscripţia „POLIŢIE", cu litere albe, înalte de douăzeci de centimetri, ţi-ar fi împrăştiat orice îndoială. La stînga, imediat după maşina poliţiei, terenul cobora, brusc, într-un şanţ de aproape un metru şi jumătate, care, în partea cealaltă, urca într-o pantă lină spre coasta de manglieri. În această parte nu exista nici o scăpare. În dreapta, unde drumul se lărgea şi intra în curtea staţiei de benzină, un şir vertical de butoaie de petrol din tablă ondulată neagră, de aproape două sute litri fiecare, bloca complet spaţiul dintre maşina poliţiei şi prima linie de pompe de benzină, paralelă cu drumul.

Toate astea le-am văzut în cele patru sau cinci secunde cît mi-a trebuit pentru a încetini de la o sută zece pînă la cincizeci de kilometri pe oră. Chevroletul juca şi patina, scrîşnetul ascuţit din urechi indicîndu-ne ce urmă neagră şi fumegîndă de cauciuc topit lăsam în urma noastră pe şoseaua albă. I-am văzut şi pe poliţişti — unul ascuns după capota maşinii, un al doilea din care nu se vedeau, pe deasupra caroseriei, decît capul şi braţul drept. Amîndoi aveau pistoale. Al treilea stătea drept şi aproape complet ascuns după cea mai apropiată pompă de benzină, în schimb nu-şi ascundea deloc arma — o puşcă retezată dintr-acelea care împroaşcă gloanţe de calibrul 20 — cele mai ucigătoare dintre toate armele cu bătaie scurtă.

Încetinisem pînă la douăzeci de kilometri pe oră şi ajunsesem la nu mai mult de patruzeci de metri de blocaj. Poliţiştii, cu pistoalele aţintite asupra capului meu, se ridicară şi ieşiră la iveală. Cu coada ochiului, am văzut că fata s-a întins spre mînerul portierei şi mi-a întors pe jumătate spatele, pregătindu-se să sară din maşină. N-am

zis nimic, m-am aruncat peste banchetă, am înșfăcat-o de braț și am tras-o spre mine cu atîta violență încît a țipat de durere, apoi am apucat-o de umăr, ținînd-o în fața mea, pe jumătate lipită de mine, astfel încît poliția să nu îndrăznească să tragă. În aceeași clipă, am apăsat la maximum cu piciorul pe accelerator.

— Smintitule ! O să ne omori ! Timp de o fracțiune de secundă, se holbă la șirul de butoaie de două sute de litri, ce se năpusteau spre noi, groaza de pe față reflectînd groaza din glas, apoi își întoarse capul cu un țipăt și-și îngropă fața în haina mea înfigîndu-și unghiile în braț.

Am lovit al doilea butoi din stînga chiar cu mijlocul parașocului. Inconștient, am strîns mai puternic fata și volanul și m-am sprijinit în vederea șocului paralizant și zguduitor al impactului amețitor care avea să mă izbească de volan sau să mă azvîrle prin parbriz cînd greutatea de două sute cincizeci de kilograme a butoiului va reteza bulonul șasiului și va arunca motorul înapoi în habitaclul mașinii. Dar șocul n-a fost atît de puternic. Doar un scrîșnet de metal, un zăngănit puternic, surd și cu ecou, atunci cînd parașocul a lovit butoiul și l-a ridicat din cale, un moment de șoc în care am crezut că butoiul se va sălta deasupra capotei, va zdrobi parbrizul și ne va țintui de banchetă. Cu mîna liberă am smucit violent volanul spre stînga și butoiul sări dincolo, rostogolindu-se peste aripă, și dispăru din cîmpul meu vizual în timp ce, revenit pe șosea, am smucit volanul în direcția opusă și am pornit din nou la drum. Butoiul fusese gol și nu se trăsese nici un foc.

Încet, fata își ridică capul, privi peste umărul meu la blocajul care devenea din ce în ce mai mic în depărtare, apoi se uită la mine. Continua să-și țină mîinile strîns încolăcite de umerii mei, dar nu-și dădea deloc seama de asta.

— Ești nebun ! Abia puteam distinge șoapta ei răgușită, prin urletul tot mai puternic al motorului. Ești dement. Nebun de legat. Înainte poate nu fusese îngrozită, dar acum era.

— Dă-te mai încolo, domnișoară, i-am poruncit. Îmi blochezi vederea...

S-a retras, poate vreo douăzeci de centimetri, dar ochii, plini de groază, erau încă aţintiţi asupra mea. Trupul îi era cuprins de un tremur violent.

— Eşti nebun, repetă ea. Te rog, *te rog*, dă-mi drumul.

— Nu sînt nebun. Eram atent atît la oglinda retrovizoare, cît şi la şoseaua din faţa mea. Am ceva creier, domnişoară Ruthven, şi am şi spirit de observaţie. Nu au putut să aibă la dispoziţie mai mult de cîteva minute pentru a pregăti blocajul acela — şi ca să aduci din magazie şase butoaie pline şi să le aşezi în poziţia aceea, ia ceva mai mult de cîteva minute. Butoiul pe care l-am lovit avea gura de umplere îndreptată spre mine — şi nu avea bușon. Trebuia să fie gol. Iar cît priveşte să-ţi dau drumul, — ei, bine, mă tem că n-am timp pentru aşa ceva. Ia priveşte puţin înapoi.

Se uită.

— Vin, ...vin după noi !

— Dar ce-ai fi vrut să facă ? Să intre în restaurant şi să bea o cafea ?

Şoseaua era acum mai aproape de mare şi şerpuia după forma crestăturilor coastei. Circulaţia era destul de rară, dar suficientă ca să mă reţină să nu fac depăşiri în unele curbe fără vizibilitate ; maşina poliţiei cîştiga teren, şoferul îşi cunoştea maşina mai bine decît o cunoşteam eu pe-a mea, iar drumul îl cunoştea, evident, ca pe propriul buzunar. La zece minute după blocaj se apropiase la o sută cincizeci de metri de noi.

Fata urmărise cîteva minute maşina care se ţinea după noi. Acum se întoarse şi se uită la mine. Făcu un efort să-şi controleze glasul şi aproape reuşi.

— Ce... ce-are să se întîmple acum ?

— Orice, am spus eu scurt. Probabil vor acţiona brutal. Nu cred că sînt deloc încîntaţi de ce s-a întîmplat acolo. Chiar în clipa în care am rostit ultimul cuvînt, se auziră, într-o succesiune rapidă, două sau trei pocnituri ca de bici, care se distingeau clar peste scîncetul cauciucurilor şi urletul motorului. O privire rapidă spre faţa fetei îmi spuse că nu mai era nevoie să o lămuresc despre ce era vorba. Îşi dădea singură seama, perfect de bine.

— Apleacă-te, i-am poruncit. Aşa, jos de tot, pe planşeu, şi capul. Orice ar fi, gloanţe sau o ciocnire, cea mai bună şansă pentru tine este acolo.

După ce se chirci atît de jos încît nu-i mai puteam vedea decît umerii şi ceafa blondă, mi-am scos pistolul din buzunar, am luat brusc piciorul de pe acceleraţie, am înşfăcat frîna de mînă şi am tras cu putere.

Fără semnalul de avertizare al stopurilor acţionate de frîna de picior reducerea vitezei Chevroletului a fost pe cît de bruscă pe atît de neaşteptată. Scrîşnetul cauciucurilor şi derapajul violent al maşinii arătau că şoferul fusese luat complet prin surprindere. Am slobozit rapid o împuşcătură, dar, concomitent, pe parbrizul din faţa mea apăru o stea provocată de un glonte care trecuse drept prin mijlocul lui. Am tras a doua oară şi maşina poliţiei derapă puternic şi se opri de-a curmezişul şoselei, cu o roată din faţă în şanţul din dreapta. Una din acele derapări necontrolabile, care pot proveni de la explozia unui cauciuc din faţă.

Desigur, poliţiştii din maşină nu păţiseră nimic. La cîteva secunde după eşuarea în şanţ, toţi trei erau afară şi trăgeau după noi cu viteza cu care puteau apăsa pe trăgaci. Noi însă eram deja la o distanţă de o sută, o sută cincizeci de metri şi, cu toate calităţile şi bătaia lungă a revolverelor şi puştilor de intervenţie, la această distanţă aveau tot atîta efect ca şi cum ar fi dat cu pietre. După cîteva secunde, am luat o curbă şi i-am pierdut din vedere.

— Gata, am spus. Războiul s-a terminat. Poţi să te ridici, domnişoară Ruthven.

Se ridică şi se aşeză la loc pe banchetă. O şuviţă de păr blond închis îi căzuse pe faţă şi îşi scoase baticul, îşi aranjă părul şi şi-l puse iar la loc. Femei ! mi-am zis. Dacă ar cădea de pe o stîncă şi ar şti că jos le aşteaptă lume, s-ar apuca să se pieptene în timpul căderii.

Cînd termină să-şi lege baticul, spuse cu un glas supus, fără să se uite la mine :

— Mulţumesc că m-ai pus să mă aplec. Aş... aş fi putut fi ucisă.

— Ai fi putut, mi-am exprimat eu cu indiferenţă acordul. Eu însă, să ştii domnişoară, m-am gîndit la

mine, nu la dumneata. Sănătatea mea este strîns legată de a dumitale. Fără o poliță de asigurare vie, reală, lîngă mine, ar utiliza orice ca să mă oprească, de la grenadă de mînă pînă la tun naval de 36 centimetri.

— Au încercat să ne oprească, au încercat într-adevăr să ne ucidă. Tremurul vocii îi reveni, cînd arătă cu capul spre orificiul glontelui din parbriz. Eram așezată pe direcția glontelui.

— Chiar așa. O șansă dintr-o mie. Cu siguranță, au avut ordin să nu tragă la întîmplare, dar poate erau atît de turbați după cele întîmplate la blocajul de pe șosea, încît au uitat ordinele. Probabil că au țintit unul din cauciucurile din spate. E greu să tragi bine dintr-o mașină în viteză. Sau, poate, pur și simplu nu știu să tragă bine.

Circulația din sens opus era în continuare rară, poate una-două mașini la un kilometru, dar și atît era prea mult pentru liniștea mea sufletească. Cele mai multe mașini erau pline cu familii, oameni din alte state veniți în vacanță, și, ca toți oamenii aflați în vacanță, erau nu numai curioși în legătură cu tot ce vedeau, dar, firește, aveau și timpul și dispoziția necesară să-și satisfacă curiozitatea. Fiecare mașină încetinea cînd se apropia de noi, și, în retrovizor, am văzut aprinzîndu-se stopurile la trei sau patru dintre ele, în timp ce șoferul apăsa pe frînă, iar pasagerii se întorceau pe banchete. Hollywood-ul și o mie de filme de televiziune făcuseră dintr-un parbriz găurit de un glonț un obiect ușor de identificat pentru milioane de oameni.

Asta era destul de supărător. Și mai neplăcută era certitudinea că, în orice clipă de acum încolo, fiecare post local de radio, pe o rază de o sută șaizeci de kilometri, va emite știrea despre ceea ce s-a întîmplat la judecătoria din Marble Springs, precum și o descriere completă a Chevroletului, a mea și a fetei blonde de lîngă mine. Existau toate șansele ca, cel puțin jumătate din mașinile care se apropiau de mine să aibă aparatele de radio puse pe posturile locale de radio, cu interminabilele lor programe de muzică ușoară, comentată de discjockei, cu ideile lor fixe despre ghitare și muzica populară sudică. Inevitabilul buletin de știri și, apoi, tot ce mai trebuia era ca vreuna din acele mașini să fie condusă de un neghiob,

care să vrea să arate soției și copiilor ce erou fusese el, de fapt, tot timpul, și ei nici măcar nu bănuiseră.

Am luat geanta încă goală, mi-am înfipt mîna dreaptă în ea, am strîns pumnul și am lovit cu putere în centrul parbrizului. Gaura era acum de o sută de ori mai mare decît înainte, dar nu atît de bătătoare la ochi ; în acele vremuri, cînd era la modă sticla presată și curbată, parbrizele sparte în mod misterios nu erau atît de neobișnuite încît să dea naștere la prea multe comentarii ; o pietricică în zbor, o schimbare bruscă de temperatură, chiar și un sunet destul de tare la o frecvență critică — oricare din acestea putea face să sară în aer un parbriz.

Dar nu era suficient. Știam că nu era suficient. Cînd la radioul Chevroletului cineva, care vorbea agitat și repede, întrerupse dulcegăriile muzicale și făcu o dare de seamă concisă, deși foarte colorată, a evadării mele, avertizînd pe toți cei care foloseau autostrada să cerceteze șoseaua pentru a descoperi Chevroletul și să-l semnaleze, am știut că va trebui să abandonez mașina și încă imediat. Era prea cunoscută și, pe acest unic drum principal nord-sud, șansa de a nu fi detectată pur și simplu nu exista. Îmi trebuia, neapărat, altă mașină și asta cît mai repede.

Am procurat una aproape imediat. Treceam printr-unul din noile orășele care se proliferează cu zecile de-a lungul litoralului Floridei, cînd am auzit la radio știrea și, la mai puțin de două sute de metri de la ieșirea din oraș, am ajuns la un spațiu de parcare aflat pe partea dinspre coastă a șoselei. Erau acolo trei mașini care veniseră, evident, împreună ; printr-o deschizătură între copacii și tufele care se înșirau în jurul spațiului de parcare, puteam vedea un grup de șapte sau opt persoane, care pășeau cu grijă în jos spre țărm, la o distanță de vreo trei sute de metri ; duceau cu ei un grătar mare, un aragaz de voiaj și coșuri cu mîncare ; se părea că intenționează să stea mai mult.

Am sărit afară din Chevrolet, am luat fata cu mine și am controlat repede toate cele trei mașini. Două erau decapotabile, a treia, sport, și toate erau deschise. Nici una nu avea cheia în contact, dar proprietarul mașinii-sport, ca mulți alții, avea un set de rezervă într-o adîncitură

lîngă axul volanului, ascuns doar de o bucată de piele de căprioară.

Aş fi putut pleca cu această maşină, lăsînd maşina poliţiei acolo, dar asta ar fi fost o prostie. Atîta timp cît nu se cunoştea locul în care se află Chevroletul, cercetările erau concentrate exclusiv asupra lui şi s-ar fi acordat prea puţină atenţie hoţului de maşini care a furat-o pe cealaltă ; dar dacă Chevroletul era găsit în spaţiul de parcare, toate cercetările din cuprinsul statului s-ar fi concentrat imediat asupra maşinii sport.

Treizeci de secunde mai tîrziu eram înapoi cu Chevroletul la marginea noului orăşel, încetinind la primul pasaj de nivel neterminat, pe partea dinspre litoral a drumului. Nu era nimeni primprejur şi n-am ezitat ; am luat-o pe drumul de acces asfaltat spre prima casă, am intrat direct sub uşa basculantă deschisă a garajului, am oprit motorul şi am închis repede uşa.

Cînd după două sau trei minute am apărut din garaj oricine ne-ar fi căutat, s-ar fi uitat de două sau trei ori înainte să înceapă să aibă vreo bănuială.

Printr-o simplă coincidenţă, fata purta o bluză cu mîneci scurte de culoare verde, de aceeaşi nuanţă cu costumul meu, fapt care fusese repetat de două ori la radio. Un punct de reper care sărea rapid în ochi, trădîndu-te negreşit. Dar acum, bluza era scoasă şi tricoul alb pe care-l avea dedesubt era purtat de atîtea fete în după-amiaza aceea de vară arzătoare, încît identitatea ei se contopea cu a altor mii de femei. Bluza o vîrîsem înlăuntrul hainei mele pe care o pusesem pe braţ întorcînd-o de i se vedea doar căptuşeala gri, iar cravata era în buzunar. Îi luasem baticul, cu care mi-am acoperit capul în chip de batistă ; capetele de la nod atîrnau în partea dreaptă, iar în faţă aproape că-mi acoperea cicatricea. Părul roşu care se vedea la tîmple mă trăda încă şi cînd am terminat să-l vopsesc cu rimelul ei, nu mai semăna cu nici o culoare de păr văzută de mine vreodată. Dar, cel puţin, nu mai era roşu.

Sub bluză şi haină ţineam pistolul. Mergînd încet, ca să-mi atenuez şchiopătatul, am ajuns în trei minute la maşina sport. Şi aceasta, ca şi cea pe care tocmai o băgasem în garaj, era un Chevrolet, cu acelaşi fel de motor ca şi

cealaltă, dar la atît se reducea orice asemănare. Era o mașină de două locuri, cu caroserie de plastic ; condusesem una la fel în Europa și știam că poate, realmente, atinge o sută nouăzeci de kilometri pe oră.

Am așteptat pînă cînd un camion greu, încărcat cu pietriș, trecu scîrțîind dinspre nord și am pornit motorul Corvettei acoperit de zgomotul camionului — grupul de persoane pe care-l văzusem adineaori era acum pe marginea țărmului, dar ar fi putut să audă uruitul distinctiv al motorului acestei mașini și ar fi putut intra la bănuială — apoi am întors repede și am luat-o după camion. Pe fața fetei am observat o expresie de surpriză, cînd am luat-o în direcția din care tocmai venisem.

— Știu. Hai, dă-i drumul, zi. Sînt nebun. Numai că nu sînt nebun. Următorul blocaj pe șosea nu va mai fi, acum, atît de departe spre nord și nici nu va mai fi o treabă improvizată ca ultima dată ; acum are să poată opri un tanc de cincizeci de tone. Poate că au să presupună că eu voi ghici acest lucru, dar poate au să creadă că voi părăsi șoseaua asta și o voi lua pe șoselele lăturalnice și drumurile neasfaltate de pe terenurile mlăștinoase dinspre est. Oricum, eu, în locul lor, asta mi-aș închipui. Zonă potrivită pentru a te da la fund. Așa că, tocmai de aceea, noi o s-o luăm spre sud. Asta n-are să le treacă prin cap. Și apoi stăm ascunși cîteva ceasuri.

— Stăm ascunși ? Unde ? Unde te poți ascunde ? Nu i-am răspuns la întrebare și ea continuă : Te. rog, dă-mi drumul ! Dumneata... dumneata ești acum în siguranță. Trebuie să fii, trebuie să te simți sigur de dumneata, altfel nu ai merge în această direcție. Te rog !

— Nu fi proastă ! am spus eu pe un ton plictisit. Dacă te las să pleci, în zece minute, toți polițiștii din acest stat vor ști ce fel de mașină conduc și încotro mă îndrept ! Trebuie să-ți închipui că sînt nebun.

— Dar nu poți avea încredere în mine, insistă ea. Nu împușcasem pe nimeni timp de douăzeci de minute și nu mai era speriată, cel puțin nu atît de speriată încît să nu poată face planuri. De unde știi că nu voi face semne la lumea din jur, sau nu voi țipa, cînd nu mă poți opri, ca de pildă la stopuri, sau... sau că n-am să te lovesc cînd te uiți în altă parte. De unde știi... ?

— Polițistul ăla, Donnelly, am zis fără să fac nici un apropo. Mă întreb dacă doctorii au mai avut ce să îngrijească.

Pricepu ce voiam să spun. Culoarea, care îi revenise în obraji, îi dispăru din nou. Dar era dotată cu cel mai bun soi de curaj, sau poate cel mai rău — soiul care te vîră în bucluc.

— Tatăl meu este un om bolnav, domnule Talbot. Era pentru prima dată cînd îmi spunea pe nume și am apreciat folosirea apelativului „domnule". Sînt îngrozită de ce o să i se întîmple cînd are să audă toate astea. Are, da, are inima foarte slabă, și...

— Și eu am o nevastă și patru copii muritori de foame, am întrerupt-o. Putem să ne ștergem reciproc lacrimile. Mai taci odată.

Nu spuse nimic, nici chiar atunci cînd, cîteva clipe mai tîrziu, am oprit în fața unei drogherii, am intrat și am dat un telefon scurt. Era cu mine, destul de departe ca să nu audă ceea ce spuneam, dar destul de aproape ca să vadă forma pistolului sub haina îndoită pe braț. La ieșire, am cumpărat țigări. Vînzătorul se uită la mine, apoi, la mașina sport Corvette, parcată afară.

— Caldă zi pentru șofat, domnule. Veniți de departe ?

— Numai de la lacul Chilicoote. Văzusem pancarda cu numele lacului la cinci sau șase kilometri spre nord. Eforturile pe care le făceam ca să am accent american mă făceau să mă strîmb. Am pescuit.

— Da, la pescuit ? Ați prins ceva ? Tonul era destul de neutru, ceea ce era mai mult decît se putea spune despre privirea lui nerușinată cînd se uită la fata de lîngă mine, dar instinctele mele de cavaler nu funcționau în după-masa aceea, așa că nu m-am formalizat.

— Da, ceva. Habar n-aveam dacă se găsește vreun fel de pește în lacurile locale, și cînd mi-am dat seama, mi s-a părut improbabil ca cineva s-o pornească spre lacurile acelea puțin adînci și mlăștinoase, cînd întregul Golf al Mexicului îi stătea la dispoziție. Dar l-am pierdut. Vorbeam cu glas ridicat, ca și cînd m-ar fi apucat o furie retroactivă. Tocmai pusesem pentru o clipă coșul pe marginea șoselei cînd un idiot, un nebun a trecut cu o viteză de vreo 130 kilometri pe oră. A făcut praf coșul și

peștii și micul dejun. Și e atîta praf pe aceste drumuri lăturalnice, că nici nu i-am putut nota numărul. Dintr-ăștia găsești pretutindeni.

Ochii i se holbară deodată, parcă ațintiți într-un punct la peste o sută de kilometri, apoi întrebă repede :

— Ce fel de mașină ?

— Un Chevrolet albastru. Cu un parbriz spart. De ce, s-a întîmplat ceva ?

— Dacă s-a întîmplat ceva ? întrebă el. Vrei să spui că dumneata nu ai... L-ai văzut pe tipul care conducea ?

— Nu. Mergea prea repede. Doar că avea o claie de păr roșu, dar...

— Păr roșu. Lacul Chilicoote. Frățioare ! Se întoarse și alergă la telefon.

Am ieșit la soare. Fata spuse :

— Nu-ți prea scapă multe, nu ? Cum... cum poți fi atît de liniștit ? Ar fi putut să te recunoască...

— Urcă în mașină. Să mă recunoască pe mine ? Era prea ocupat să se uite la dumneata. Cînd s-a fabricat tricoul ăsta, bănuiesc că tocmai terminaseră materialul, dar, cu toate acestea, s-au hotărît să continue și să-l termine, oricum o ieși.

Am urcat în mașină și am plecat. După vreo șase kilometri și jumătate am ajuns la locul pe care îl observasem cînd am venit. Era un loc de parcare umbrit de palmieri, între șosea și țărm ; un semn mare atîrna sub o arcadă de lemn provizorie. Scria : *Compania de construcții Codell* apoi, dedesubt, cu litere mai mari : *Antreprenori de construcții de drumuri : trageți mașina direct înăuntru.*

Am tras direct. Erau deja cincisprezece, poate douăzeci de mașini parcate înăuntru, cîțiva oameni ședeau pe băncile puse acolo, dar cei mai mulți se aflau încă în mașină. Toți se uitau cum se construiau fundațiile unui nou orășel în direcția mării. Patru dragline mari, niște excavatoare puternice, se tîrau încet și greoi ridicînd pietre de coral de pe fundul golfului, construind o fundație solidă și largă, apoi tîrîndu-se pe digul deja construit și scoțînd alte pietre de coral. Una din dragline construia o fișie largă drept spre mare ; aceasta urma să fie noua stradă a orașului. Alte două făceau diguri mici în unghiuri drepte spre digul principal — acestea erau destinate

loturilor de case, fiecare casă avînd propriul debarcader. A patra făcea o cotitură mare spre nord, revenind apoi în cerc spre uscat. Probabil un port pentru iahturi. Era fascinant să urmărești această făurire a unui oraș din fundul mării ; numai că mie nu-mi ardea acum de nici o fascinație.

Am parcat Corvetta între două mașini decapotabile goale, am desfăcut pachetul de țigări pe care abia-l cumpărasem și am aprins o țigară. Fata se întorsese spre mine și mă privea neîncrezătoare.

— La locul acesta te-ai gîndit cînd ai zis că o să mergem undeva să ne ascundem ?

— Da, la acesta, am asigurat-o eu.

— Și vrei să rămîi aici ?

— Cum ți se pare ?

— Cu toți oamenii ăștia în jur ? Unde te poate vedea oricine ? La douăzeci de metri de șosea, unde orice patrulă de poliție...

— Ai înțeles la ce m-am gîndit ? Oricine are să gîndească la fel ca dumneata. Acesta este ultimul loc în care ar veni un om urmărit, dacă este în toate mințile. Așa că aici rămînem.

— Nu poți să stai veșnic aici, declară ea cu fermitate.

— Nu, am recunoscut eu. Numai pînă se face întuneric. Vino mai aproape, domnișoară Ruthven, aproape de tot. Un om care fuge pentru a-și salva viața, domnișoară Ruthven. Ce imagine îți evocă asta ? Un individ extenuat, cu ochii sălbăticiți, croindu-și drum printr-o pădure înaltă sau afundîndu-se pînă la subțiori în niște mlaștini mai acătării din Florida. În nici un caz, un om șezînd la soare într-o poziție foarte apropiată și intimă cu o fată drăguță. Nimic pe lume nu poate să trezească mai puțină bănuială, nu-i așa ? Apropie-te, domnișoară.

— Ce mi-ar place să fie pistolul acela în mîna mea ! zise ea pe un ton calm.

— Nu mă îndoiesc. Vino mai aproape !

Veni mai aproape. I-am simțit fiorul nestăpînit de repulsie, cînd umărul ei gol îl atinse pe-al meu. Am încercat să-mi închipui ce aș simți eu dacă aș fi o fată tînără și drăguță, în compania unui ucigaș, dar era prea greu — nu

eram fată şi nici nu eram deosebit de tînăr sau frumos, — aşa că am renunţat. I-am arătat pistolul de sub haina de pe genunchii mei şi m-am lăsat pe spate pentru a savura briza uşoară a mării care tempera lumina soarelui ce se strecura printre frunzele palmierilor foşnitori. Dar se părea că lumina soarelui nu avea să rămînă prea multă vreme cu noi. Briza atrasă de pămîntul pîrjolit de soare era încărcată de umezeală, iar peticele mici, albe, de nori care plutiseră risipite pe cer se îngroşau şi formau deja nori cenuşii. Nu prea îmi plăcea treaba asta. Doream să am în continuare o scuză pentru a purta baticul pe cap.

La circa zece minute după sosirea noastră, pe autostradă se văzu venind dinspre sud o maşină a poliţiei. Am urmărit-o în oglinda retrovizoare cum a încetinit şi doi poliţişti şi-au scos capetele ca să arunce o privire rapidă spre locul de parcare. Dar privirea lor a fost superficială şi rapidă. Puteai să-ţi dai seama că, de fapt, nu se aşteptau să vadă nimic interesant şi maşina porni mai departe fără să se fi oprit deloc în dreptul parcajului.

Speranţa din ochii fetei — care, vedeam acum, erau cenuşii, reci şi limpezi — se stinse precum o flacără de lumînare şi umerii bronzaţi i se încovoiară şi se lăsară în jos în mod vizibil.

După o jumătate de oră, speranţa renăscu. Doi poliţişti pe motociclete, cu căşti şi mănuşi, foarte vînjoşi şi foarte competenţi, trecură sub portal în perfect unison, se opriră în perfect unison, şi-şi opriră motoarele în aceeaşi clipă. Cîteva secunde rămaseră aşa, sprijiniţi cu cizmele lor sclipitoare de pămînt, apoi descălecară, puseră suporturile cu piciorul şi începură să se plimbe printre maşini. Unul din ei îşi ţinea pistolul în mînă.

Începură cu maşina cea mai apropiată de intrare, cu o privire rapidă asupra maşinii însăşi, dar cu una pătrunzătoare şi fără cuvinte asupra celor dinăuntru. Nu dădeau nici o explicaţie şi nu-şi cereau scuze ; arătau aşa cum trebuia să arate nişte poliţişti care auziseră că un alt poliţist fusese lovit de un glonte. Şi era pe moarte. Sau chiar murise.

Deodată, ocoliră două sau trei maşini şi se îndreptară direct spre noi. Cel puţin aceasta păru să le fie intenţia, dar ne ocoliră şi o luară spre un Ford care se afla în

stînga, în fața noastră. Cînd au trecut pe lîngă noi, am simțit că fața se încordează și am văzut că trage repede și adînc aer în piept.

— Să nu faci asta ! Am aruncat un braț în jurul ei și am apucat-o strîns. Aerul pe care-l inspirase în vederea strigătului de avertizare ieși cu un oftat de durere. Polițistul cel mai apropiat se întoarse și văzu fața fetei îngropată între umărul și gîtul meu, apoi se uită din nou în altă parte. După ce văzu ceea ce credea că văzuse, făcu o remarcă către colegul său, care nu era atît de „sotto voce" cum ar fi trebuit să fie și care, în împrejurări normale, ar fi impus o reacție. Dar împrejurările nu erau normale. Așa că am lăsat-o să treacă.

Cînd i-am dat drumul fetei, fața i se înroșise aproape pînă la tricou. Fiind lipită de gîtul meu, nu avusese mult aer, dar cred că roșeala se datora în cea mai mare măsură remarcii polițistului. În ochi i se citea furia. Pentru prima oară, nu mai era speriată și se zbătea îndîrjită.

— Am să te denunț. Vocea îi era liniștită, implacabilă. Predă-te !

Polițistul controlase Fordul. Șoferul era îmbrăcat într-o haină verde, de aceeași culoare cu a mea, cu o pălărie panama presată adînc pe cap. Îl văzusem cînd venise. Avea părul negru, o față bronzată și rubicondă și mustață. Polițiștii nu se urniseră mai departe. Nu erau la distanță mai mare de cinci metri, dar scrîșnetul și bubuitul draglinelor mari acoperea glasurile noastre joase.

— Nu fi proastă, am spus încet. Am un pistol.

— Dar nu mai ai decît un glonte.

Avea dreptate. Două gloanțe se duseseră la judecătorie, unul, cînd am tras în cauciucul Studebakerului judecătorului și două cînd ne hăituise mașina poliției.

— Mare calculatoare mai ești, nu-i așa ? am murmurat. O să ai timp berechet să faci calcule în spital, după ce o să te repare chirurgii, dacă o să poată să te repare.

Se uită la mine, buzele i se deschiseră, dar nu spuse nimic.

— Un singur glonțișor, dar ce dezastru îngrozitor poate să facă. Am mutat pistolul în față sub haină și am îmboldit-o cu el. Ai auzit cînd i-am spus dobitocului ăluia de Donnelly ce poate face un glonte moale de plumb. Țeava

e lipită de șoldul tău. Îți dai seama ce înseamnă asta ? Vorbeam pe un ton foarte coborît și foarte amenințător. Are să sfarme osul ăla de n-o să mai poată fi reparat. Ceea ce înseamnă că nu vei mai putea merge în picioare niciodată, domnișoară Ruthven. N-ai să mai poți să fugi, să dansezi, să înoți sau să călărești. Tot restul vieții va trebui să-ți tîrăști corpul acesta frumos într-o pereche de cîrje. Sau într-un fotoliu cu rotile. Și tot timpul cu dureri. Cîte zile ai să mai ai de trăit... Tot mai vrei să strigi după polițiști ?

Nu spuse nimic la început. Tot sîngele îi fugise din față, chiar și buzele îi erau palide.

— Mă crezi ? am întrebat eu calm.

— Te cred.

— Și ?

— Și o să-i chem, spuse ea simplu. Poate o să mă schilodești, dar și pe tine au să pună sigur mîna. Și, atunci, n-o să mai poți ucide niciodată. Trebuie să fac asta.

— Sentimentele dumitale nobile te onorează, domnișoară Ruthven. Sarcasmul din glas nu-mi reflecta gîndurile. Era pe cale să facă ceea ce eu unul n-aș fi făcut. Dă-i drumul, cheamă-i. Să-i vezi cum mor.

Se holbă mirată la mine.

— Ce vrei să spui ? Ai doar un singur glonț...

— Și nu mai e pentru dumneata. Dacă scoți un singur sunet, polițistul acela cu pistolul în mînă o pățește. O încasează drept în mijlocul pieptului. Trag foarte bine cu un Colt din ăsta — ai văzut cum am doborît cu o împușcătură pistolul din mîna șerifului. Și nu risc. Direct în piept. Apoi îl țin pe loc pe celălalt polițist — n-are să fie o problemă, pistolul lui este încă în toc, știe că sînt un ucigaș și nu știe că pistolul meu este gol — îi iau pistolul, îl pocnesc cu el și o șterg. Și zîmbind : Nu cred că are să încerce cineva să mă oprească.

— Dar... dar eu o să-i spun că pistolul dumitale e gol. O să-i spun...

— Încep întîi cu dumneata, domnișoară. Un cot în plexul solar și în următoarele cinci minute n-ai să mai fii în stare să spui nimănui nimic.

Urmă o lungă tăcere, polițiștii erau încă acolo, apoi, cu un glas mic spuse :

— Ai fi în stare s-o faci, nu-i aşa ?

— Nu există decît o singură cale ca să afli răspunsul la această întrebare.

— Te urăsc ! Glasul ei nu mai avea nici o expresie, ochii cenuşii, limpezi erau întunecaţi de disperare şi înfrîngere. N-aş fi crezut niciodată că pot urî pe cineva atît de tare. Mă... mă îngrozesc.

— Rămîi aşa îngrozită şi ai să rămîi în viaţă. I-am urmărit pe poliţişti terminîndu-şi turul în jurul locului de parcare, întorcîndu-se încet înapoi la motocicletele lor şi plecînd.

După-amiaza tîrzie se scurgea anevoios. Draglinele bubuiau, scîrţîiau şi se tîrau pe drumul lor implacabil spre mare. Antreprenorii veneau şi plecau, dar mai ales plecau şi, în curînd, nu mai rămăseseră acolo decît două maşini : a noastră şi Fordul care aparţinea omului în haină verde. Şi, apoi, cerul acoperit cu nori de furtună, tot mai întunecat, se coloră, în sfîrşit, într-un indigo ameninţător şi se porni ploaia.

Sosi cu violenţa tuturor furtunilor subtropicale şi înainte de a fi ajuns să trag capota, cu care nu eram obişnuit, cămaşa mea subţire de bumbac era udă de parcă aş fi făcut baie în mare. După ce am ridicat geamurile laterale şi m-am uitat în oglindă, am văzut că faţa îmi era brăzdată de linii negre de la tîmplă la bărbie ; rimelul fusese aproape complet spălat. M-am şters cît am putut cu o batistă, apoi m-am uitat la ceas. Norul negru care întuneca cerul de la un capăt la altul făcuse să se însereze înainte de vreme. Maşinile care spintecau aerul şuierînd pe autostradă îşi aprinseseră deja luminile de poziţie, deşi era mai mult zi decît noapte. Am pornit motorul.

— Vroiai să aştepţi pînă cînd se face întuneric. Fata părea speriată. Poate aştepta să mai vină alţi poliţişti, mai isteţi.

— Da, voiam, am admis eu. Dar, la ora asta, domnul Chas. Brooks cîntă şi dansează la cîţiva kilometri mai sus pe autostradă. Şi într-un limbaj, desigur, colorat.

— Domnul Chas. Brooks ? După tonul ei, mă întrebam dacă mă credea într-adevăr nebun.

— Din Pittsburg, California. Am pocnit uşor cu degetul eticheta de înmatriculare de pe axul volanului. A

bătut cale lungă, ca să i se fure mașina tocmai aici. M-am uitat în sus, spre acoperișul de pînză pe care ploaia grea răpăia ca o mitralieră. Sper că nu crezi că-și mai face și acum grătar la iarbă verde, acolo jos, pe plajă, nu-i așa ?

Am ieșit pe sub arcada improvizată și am luat-o la dreapta, pe autostradă. Cînd începu să vorbească din nou, mi-am dat seama că într-adevăr, mă credea nebun.

— Marble Springs ? O pauză, apoi : Te duci înapoi acolo ? Era în același timp o întrebare și o constatare.

— Exact. La motelul La Contessa. Acolo unde m-au cules polițiștii. Am lăsat niște lucruri acolo și vreau să le iau.

De data asta nu spuse nimic. Poate că găsea cuvîntul *nebun* ca fiind total inadecvat.

Mi-am scos baticul de pe cap — în întunericul tot mai adînc, strălucirea lui albă era mai bătătoare la ochi decît părul meu roșu.

— E ultimul loc în care se vor gîndi vreodată să mă găsească, am continuat. O să petrec noaptea acolo, poate mai multe nopți, pînă cînd îmi găsesc un vas cu care să plec. Asta ai să faci și dumneata. Am ignorat exclamația involuntară. Asta am făcut acolo, la telefon, în magazin. Am întrebat dacă e liberă camera 14 ; mi s-a răspuns că da, iar eu am spus că o s-o iau, deoarece niște prieteni, care trecuseră pe acolo, mi-o recomandaseră ca avînd cea mai frumoasă vedere din tot motelul. Într-adevăr, are cea mai frumoasă vedere. Este camera cea mai retrasă, la capătul dinspre mare al unui bloc lung ; este chiar lîngă debaraua în care mi-au depus valiza cînd m-au prins polițiștii ; are un garaj mic, drăguț, izolat, în care pot pune mașina asta la adăpost și nimeni n-o să întrebe nimic, niciodată.

Trecură un kilometru, doi, trei și ea nu zicea nimic. Își pusese din nou bluza verde, care însă nu era decît o bucățică de dantelă inutilă ; o udase ploaia ca și pe mine în timpul cînd mă străduiam să ridic capota și acum o apuca din cînd în cînd tremuratul. Din cauza ploii aerul se răcise. Ne apropiam de suburbiile orașului Marble Springs, cînd mi-a spus :

— Nu poți să faci asta. Cum ai să faci ? Trebuie să te înregistrezi la recepție sau să semnezi într-un registru

și să iei cheile sau să te duci la restaurant. N-ai să poți, pur și simplu.

— Ba da, pot. Am cerut să fie deschisă camera, gata pregătită pentru noi, chei în ușile garajului și ale camerei și am spus că o să ne înregistrăm mai tîrziu. Am spus că venim de la drum lung, plecați din zori, că sîntem obosiți și că ne-ar face plăcere să ni se servească masa în cameră și, de asemenea, puțină discreție. Mi-am dres glasul. I-am spus recepționerei că sîntem un cuplu în luna de miere. Părea că a înțeles dorința noastră de intimitate.

Am ajuns înainte să fi reușit să găsească un răspuns. Am băgat mașina înăuntru printr-o poartă înzorzonată, vopsită în liliachiu, și am tras aproape de antreul recepției în blocul central, parcînd mașina direct sub o lumină puternică care arunca o umbră atît de neagră, încît părul meu roșu era ca și invizibil sub capota mașinii. Mai încolo, lîngă intrare, stătea un negru îmbrăcat într-o uniformă liliachie-albastră și cu nasturi aurii, care fusese croită de un daltonist cu ochelari fumurii. L-am chemat.

— Pe unde se ajunge la camera 14 ? am întrebat eu.

— Domnul Brooks ? Am dat din cap afirmativ și el continuă : Am lăsat toate cheile pregătite. Pe aici.

— Mulțumesc. M-am uitat la el. Era cărunt, încovoiat și slab, iar ochii săi stinși și bătrîni erau oglinzile umbrite a mii de dureri și înfrîngeri. Cum te cheamă ?

— Charles, domnule.

— Aș vrea niște whisky, Charles. I-am întins banii. Scotch, nu Bourbon. Și ceva coniac. Se poate ?

— Imediat, domnule.

— Mulțumesc. Am băgat în viteză și am mers de-a lungul blocului, pînă la nr. 14. Era capătul unei peninsule înguste între golf, pe stînga, și o piscină sub formă de rinichi, pe dreapta. Ușa garajului era deschisă și am intrat direct, am stins luminile mașinii, am închis ușa glisantă în semiîntuneric, apoi am aprins lumina din tavan.

La capătul peretelui din stînga, o singură ușă ducea afară din garaj. Am trecut prin această ușă într-o chicinetă, curată, igienică și splendid echipată — dacă nu doreai decît o ceașcă de cafea și aveai toată noaptea la dispoziție

pentru a o pregăti. De aici o ușă dădea în camera de zi, care era în același timp și dormitor. Covor liliachiu, draperii liliachii, cuvertură de pat liliachie, abajururi liliachii, huse liliachii, pretutindeni unde te uitai, aceeași culoare care te scotea din sărite. Îi căzuse unuia cu tronc liliachiul. Din această cameră dădeau în afară alte două uși : în stînga, pe același perete cu ușa bucătăriei, era ușa spre baie ; la capătul celălalt, ușa care ducea în coridor.

La zece secunde după ce ajunsesem în cameră, mă aflam în acest coridor, tîrînd fata după mine. Debaraua, la aproape doi metri, era deschisă și valiza mea era acolo unde fusese lăsată. Am dus-o înapoi în cameră, am deschis-o și eram pe punctul de a arunca niște lucruri pe pat, cînd se auzi o bătaie în ușă.

— Asta-i Charles, am murmurat eu. Deschide ușa, dă-te mult înapoi, ia sticlele și spune-i să păstreze mărunțișul. Nu încerca să-i șoptești, să-i faci semne sau s-o faci pe deșteapta și să sari în mijlocul coridorului. Te voi urmări prin crăpătura ușii de la baie și pistolul are să fie ațintit asupra ta.

N-a încercat nimic. Cred că îi era prea frig și se simțea prea rău și prea epuizată după încordarea acumulată de-a lungul zilei, ca să mai încerce ceva. Bătrînul dădu sticlele, luă mărunțișul, murmurînd surprins mulțumiri și închise încet ușa după el.

— Ești înghețată și tremuri, am spus eu brusc. Nu vreau ca polița mea de asigurare să se îmbolnăvească de pneumonie. Am adus niște pahare. Un pic de coniac, domnișoară Ruthven, apoi o baie caldă. Poate găsești ceva uscat în valiza mea.

— Ești prea amabil, spuse ea încruntată. Dar am să beau coniacul.

— Deci nu vrei să faci baie ?

— Nu. O pauză ezitantă, un licăr în ochi, mai mult închipuit decît văzut, și mi-am dat seama că greșisem crezînd-o prea obosită pentru a mai încerca ceva. Ba da, am să fac și baie.

— Bine. Am așteptat pînă ce termină de băut, am așezat valiza pe podeaua băii și m-am ridicat ca să-i fac loc să treacă. Nu te lungi toată noaptea. Mi-e foame.

Ușa se închise și cheia țăcăni în broască. Se auzi apa curgînd în cadă, apoi săpunitul și plescăitul obișnuit al cuiva care face baie. Totul — menit să adoarmă orice bănuială. Apoi sunetul ștersului cu prosopul și, după un minut sau două, gîlgîitul furios al apei care ieșea pe conducta de scurgere ; atunci m-am strecurat încet din cameră, am trecut prin cele două uși ale bucătăriei și prin ușa de afară a garajului, tocmai la timp pentru a vedea fereastra de la baie deschizîndu-se și un mic nor de aburi năvălind în afară. I-am înșfăcat brațul în clipa cînd se lăsă la pămînt, cu mîna liberă i-am înăbușit țipătul de spaimă și am dus-o înapoi în cameră.

Am închis ușa de la bucătărie și m-am uitat la ea. Proaspătă, spălată și curată și cu una din cămășile mele albe băgată în brîul fustei tiroleze. Avea lacrimi de umilință în ochi și o expresie de deznădejde pe față, dar, cu toate acestea merita să fie privită. În ciuda numeroaselor ore petrecute împreună în mașină, acum era prima dată cînd o vedeam cu adevărat.

Avea un păr minunat, des și strălucitor, cu cărare la mijloc, de culoarea grîului și împletit în felul cum vezi adesea la fetele din răsăritul regiunii baltice. Dar n-ar fi cîștigat niciodată un concurs pentru Miss America — fața îi trăda prea mult caracter pentru asta. Din aceeași cauză n-ar fi putut că concureze nici măcar pentru Miss Marble Springs. Fața avea trăsături ușor slave, pomeții prea înalți și depărtați, buzele prea pline, ochii cenușii, limpezi, așezați prea departe unul de celălalt și nasul foarte cîrn. O față nobilă și inteligentă, o față care, odată înlăturate oboseala și frica, cred că putea ușor exprima simpatie, bunătate, umor, veselie. În vremurile dinainte de a fi renunțat la visul de a avea papuci proprii și un cămin propriu, acesta fusese genul de fată care s-ar fi potrivit cu visul meu. Era tipul de feminitate care nu se trece repede, genul care va continua să încălzească sufletele încă mult timp după ce blondele sintetice platinate, ieșite de pe benzile de producție ale fabricilor de frumusețe publicitară ne vor fi adus în stare să ne urcăm pe pereți numai cînd ne uităm la ele.

Stăteam acolo nemișcat, încercînd un ușor sentiment de părere de rău pentru ea, dar și pentru mine, cînd am

simțit un curent în ceafă. Venea din direcția ușii de la camera de baie, deși cu zece minute în urmă ușa aceea fusese închisă și încuiată. Dar acum nu mai era.

CAPITOLUL III

Chiar dacă n-ar fi fost ochii brusc dilatați ai fetei, tot m-aș fi gîndit că acel curent de aer din ceafă nu era o simplă închipuire. Un nor de aburi din camera de baie supraîncălzită îmi trecu pe lîngă urechea dreaptă. Erau cam prea mulți aburi ca să fi răzbătut numai prin gaura cheii unei uși încuiate. Cam de o mie de ori prea mulți. M-am întors încet, ținînd mîinile îndepărtate de corp. Poate aveam să încerc eu ceva inteligent, mai tîrziu. Dar nu acum.

Primul lucru pe care l-am observat a fost pistolul din mînă. Și nu era genul de pistol pe care-l poartă un începător. Un voluminos Mauser german 7,63, de un negru mat. Unul din pistoalele acelea economicoase, din care glonțul trece ca prin brînză prin trei persoane deodată.

Al doilea lucru pe care l-am observat a fost ușa camerei de la baie, care parcă se micșorase de cînd o văzusem ultima dată. Umerii tipului nu atingeau chiar ambele tocuri ale ușii, dar asta numai fiindcă ușa avea un cadru larg. Pălăria îi atingea însă, cu siguranță, pragul de sus.

Al treilea lucru pe care l-am observat a fost genul de pălărie pe care-l purta și culoarea jachetei. Pălărie panama, jachetă verde. Era prietenul și vecinul nostru din Fordul care fusese parcat lîngă noi mai devreme, în cursul după-amiezii.

Întinse mîna stîngă la spate și închise încet ușa camerei de baie.

— Nu trebuiesc lăsate deschise ferestrele. Dă-mi pistolul. Vocea îi era calmă și adîncă, dar întru nimic teatrală sau amenințătoare ; se vedea că ăsta era felul lui normal de a vorbi.

— Pistolul ? am încercat eu s-o fac pe prostul.

— Uite ce-i, Talbot, spuse el afabil. Consider că amîndoi sîntem ceea ce s-ar putea numi profesioniști. Propun să lăsăm la o parte vorbăria. Pistolul. Obiectul pe care îl porți acolo, în buzunarul din dreapta de la haină. Cu arătătorul și degetul mare de la mîna stîngă. Așa. Acum lasă-l să cadă pe covor. Mulțumesc.

Am dat un șut pistolului spre el fără să mi-o mai spună. Nu voiam să creadă că nu eram și eu profesionist.

— Acum stai jos, spuse el. Îmi zîmbi și acum am putut vedea că nu era rotofei la față, doar dacă nu ți se pare rotofeie o bucată de stîncă. Fața îi era doar lată și arăta a fi greu de demolat. Mustața îngustă, neagră și nasul subțire, aproape grecesc, arătau nelalocul lor, aproape tot atît de deplasate ca și încrețiturile vesele din jurul ochilor și gurii. Nu puneam însă mare bază pe aceste încrețituri vesele ; s-ar fi putut pur și simplu să le aibă din cauza obiceiului de a zîmbi cînd bătea pe cineva cu pistolul în cap.

— M-ai recunoscut la locul de parcare ? am întrebat eu.

— Nu. Deschise Coltul cu mîna stîngă, scoase glonțele care mai rămăsese, îl închise și, cu o mișcare neglijentă din încheietură, îl aruncă de se învîrti vreo trei metri prin aer pînă ateriză în coșul de hîrtii. Avea aerul că este în stare să repete cu succes această operație de zece ori din zece încercări. Era tipul de om, care de orice se apucă, totdeauna îi reușește : dacă era atît de îndemînatic cu mîna stîngă, te întrebai ce-ar fi putut să facă cu dreapta ? Nu te-am mai văzut niciodată pînă astăzi, nici n-am auzit de numele tău. Te-am văzut prima dată la locul de parcare, continuă el. Dar am mai văzut-o pe această domnișoară și de ea am auzit de sute de ori. Ești englez, altfel ai fi auzit și tu. Poate oi fi auzit, dar nu știi pe cine ai pus mîna ; n-ai fi primul pe care l-a dus de nas. Fără machiaj, fără accent, părul împletit în codițe de fetiță. Și o astfel de înfățișare și de comportare au fie cei care au renunțat să mai concureze, fie cei care nu mai au concurență. Se uită la fată și zîmbi iar. Pentru Mary Blair Ruthven nu mai există concurență. Cînd ești atît de bine situat din punct de vedere social cum este ea și cînd

tatăl tău este cine este, poți să renunți la accentul Bryn Mawr și la coafura Antoine. Astea-s pentru cei care au nevoie de ele.

— Și tatăl ei ?

— Ce ignoranță ! Blair Ruthven. Generalul Blair Ruthven. Ai auzit de cei Patru Sute ? Ei bine, el este tipul care ține registrul. Ai auzit de *Mayflower*[1] ? Strămoșii bătrînului Ruthven au fost cei care au acordat imigranților permisiunea de a debarca. Și, exceptîndu-l poate pe Paul Getty, el este cel mai bogat magnat petrolier din Statele Unite.

N-am făcut nici un comentariu ; nici nu părea că mai este ceva de spus în situația respectivă. Mă întrebam ce ar fi zis dacă îi povesteam de visul meu despre papuci, focul din cămin și o moștenitoare multi-milionară. În schimb am zis :

— Și cum aveai radioul deschis, acolo, în locul de parcare — l-am auzit și eu — și cum știrea s-a difuzat...

— Așa este, confirmă el vesel.

— Cine ești dumneata ? Mary Blair vorbi pentru prima dată de cînd intrase străinul, însă pe un ton pe care ți-l poți îngădui numai dacă te numeri printre cei din fruntea listei celor Patru Sute. De pe o asemenea poziție, nu leșini, nu murmuri „Slavă ție Doamne" cu glasul încărcat de recunoștință, nu izbucnești în lacrimi și nu-ți înlănțui brațele de gîtul salvatorului ; pur și simplu, îi zîmbești amabil, prietenește, ceea ce arată că îl consideri egalul tău, chiar dacă știi foarte bine că nu este așa, și, apoi, întrebi : „cine ești dumneata ?"

— Jablonsky, domnișoară, Herman Jablonsky.

— Presupun că și tu ai venit tot cu *Mayflower,* am spus eu acru. M-am uitat scrutător la fată. Milioane și milioane de dolari, ai ? Faci prea mulți bani ca să fii lăsată să umbli de capul tău. Oricum, asta explică prezența lui Valentino.

---

[1] Numele vasului cu care au sosit din Anglia în America de Nord un număr de imigranți de la care își trag originea, cel puțin așa zice legenda, unele din cele mai cunoscute familii de bogătași din S.U.A.

— Valentino ? Puteai să vezi că încă mă considera nebun.

— Gorila aceea cu fața stîlcită care stătea în spatele tău în sala de judecată. Dacă tatăl tău o să dovedească tot atîta pricepere în alegerea puțurilor de petrol ca și în alegerea gărzii personale, ai să ajungi curînd să ceri de pomană.

— El nu este obișnuitul meu... Își mușcă buzele și ceva ca o umbră de durere îi împăienjeni ochii aceia limpezi, cenușii. Domnule Jablonsky, îți sînt mult îndatorată.

Jablonsky zîmbi din nou și nu spuse nimic. Pescui un pachet de țigări, îi pocni ușor fundul, scoase cu dinții o țigară, rupse un chibrit din plicul de carton, apoi aruncă țigările și chibriturile spre mine. Așa procedează azi băieții de înaltă clasă. Civilizați, curtenitori, cu tot felul de mici amabilități i-ar fi făcut să verse de scîrbă pe banditii anilor treizeci. De aceea un om ca Jablonsky era cu atît mai periculos — ca un iceberg, șapte optimi din pericolul mortal pe care-l reprezenta nu era vizibil. Banditii din vremurile bune de altădată n-ar fi avut nici cea mai mică șansă să-i stea în față.

— Presupun că ești oricînd gata să folosești pistolul, continuă Mary Blair. Nu era atît de rece și stăpînită cum părea ; puteai vedea cum o vînă i se zbătea pe gît, în ritmul pistonului unei mașini de curse. Vreau să spun... acum, omul acesta nu-mi mai poate face nimic, nu ?

— Absolut nimic, o asigură Jablonsky.

— Mulțumesc. Îi scăpă un mic oftat, ca și cum, pînă în acel moment, n-ar fi crezut cu adevărat că a scăpat de amenințare și că n-ar mai fi avut de ce să se teamă. Porni să traverseze camera. Telefonez poliției.

— Nu, zise calm Jablonsky.

Se opri.

— Cum ? — Ce-ai spus ?

— Am spus, nu ! murmură Jablonsky. Nici un telefon și nici o poliție. Cred că vom lăsa legea la o parte.

— Ce naiba vrei să spui ? Din nou cîteva pete roșii i se aprinseră în obraji. Cînd le văzusem ultima dată, fuseseră din cauza fricii, acum păreau să fie primele semne ale mîniei. Cînd ai un tată cu atîtea puțuri de petrol încît

nu le mai ştie numărul, oamenii nu-ţi taie calea prea des. Trebuie să chemăm poliţia, continuă ea, vorbind încet şi cu răbdare, asemenea cuiva care explică ceva unui copil. Omul acesta este un criminal. Un criminal căutat de poliţie. Şi un ucigaş. A omorît un om la Londra.

— Şi în Marble Springs, completă liniştit Jablonsky. Poliţistul Donnelly a murit la cinci patruzeci, azi după-amiază.

— Donnelly a murit ? Vocea îi deveni o şoaptă. Eşti sigur ?

— Buletinul de ştiri de la ora şase. L-am prins chiar înainte de a porni după voi din locul de parcare. Chirurgi, transfuzii şi toate celelalte. A murit.

— Ce oribil ! Îmi aruncă o privire, fulgerătoare, dar plină de repulsie. Şi... şi zici că nu chemi poliţia ! Ce vrei să spui cu asta ?

— Exact ce am zis, răspunse cumpănit omul acela mare. Fără poliţie.

— Domnul Jablonsky are el, unele idei proprii, domnişoară Ruthven, am spus eu sec.

— Rezultatul procesului tău este uşor de prevăzut, îmi spuse Jablonsky cu o voce monotonă. Pentru un om care nu mai are de trăit decît trei săptămîni, iei lucrurile destul de uşor. Nu te atinge de telefonul acela, domnişoară !

— Doar n-o să mă împuşti ! Traversase deja camera. *Dumneata* nu eşti ucigaş.

— N-o să te împuşc, fuse el de acord. Nu e nevoie să fac aşa ceva.

Făcu trei paşi mari, puse mîna pe ea — se mişca repede şi fără zgomot, ca o pisică — îi luă telefonul, o apucă de braţ şi o aduse înapoi pe un scaun de lîngă mine. Încercă să se elibereze, dar Jablonsky nici măcar nu observă.

— Hm, nu vrei poliţia ? am întrebat eu gînditor. Asta nu prea este în concordanţă cu stilul tău, prietene.

— Vrei să spui, că n-aş fi amator de societate ? murmură el. Te gîndeşti, poate, chiar că aş şovăi mult să folosesc acest pistol ?

— Chiar asta vreau să spun.

— N-aş risca să mă conving, zîmbi el.

Eu însă am riscat. Aveam picioarele strînse sub mine și mîinile pe brațele scaunului. Spatele scaunului era bine proptit de perete și m-am aruncat cu un plonjon aproape paralel cu dușumeaua, țintind cam la vreo cincisprezece centimetri sub osul pieptului.

Dar n-am apucat să ajung pînă acolo. Mă întrebasem ce poate face cu mîna dreaptă și acum am aflat. Cu mîna dreapta putea să treacă pistolul în mîna stîngă, să scoată repede o măciucă din buzunarul hainei și să lovească în cap un om care plonja, mai iute decît oricine. Desigur, nu-l luasem pe neașteptate, dar, cu toate acestea, a fost o adevărată performanță.

Curînd după asta, cineva aruncă apă rece peste mine și m-am ridicat cu un geamăt, încercînd să-mi pipăi creștetul capului. Dar n-ai cum să-ți pipăi creștetul capului, cînd ești cu mîinile legate la spate.

Așa că mi-am lăsat capul în pace și, sprijinindu-mă cu mîinile legate de peretele din spatele meu, m-am ridicat clătinîndu-mă și m-am bălăbănit pînă la cel mai apropiat scaun. M-am uitat la Jablonsky care înșuruba un cilindru metalic, negru, perforat, pe țeava Mauserului. Se uită la mine și zîmbi. Tot timpul zîmbea.

— S-ar putea ca a doua oară să nu fiu atît de norocos, spuse el.

M-am încruntat.

— Domnișoară Ruthven, continuă el, *eu* sînt acela care va folosi telefonul.

— Și ce-mi spui mie ? Începuse să învețe ceva din manierele mele și nu-i stătea deloc bine.

— Pentru că o să telefonez tatălui dumitale. Te rog să-mi dai numărul. Cu siguranță că nu este în cartea de telefon.

— De ce să-i telefonezi ?

— S-a pus un premiu pe capul prietenului nostru, răspunse indirect Jablonsky. S-a anunțat imediat după difuzarea știrii despre moartea lui Donnelly. Statul va plăti 5000 de dolari pentru orice informație care va duce la arestarea lui John Montague Talbot. Îmi zîmbi. Montague, ai ? Ei, da, cred totuși că îmi place mai mult decît Cecil.

— Continuă, am spus eu rece.

— Probabil că s-a deschis sezonul de vînătoare pentru domnul Talbot. Îl vor mort sau viu, dar nu le pasă prea mult în care din aceste două stări... Şi generalul Ruthven s-a oferit să dubleze acest premiu.

— Zece mii de dolari ? am întrebat eu.

— Zece mii.

— Javră, am mîrîit eu.

— La ultimul bilanţ, bătrînul Ruthven valora 285 de milioane de dolari. Ar fi putut şi el să ofere mai mult, observă judicios Jablonsky. Un total de cincisprezece mii. Ce sînt cincisprezece mii ?

— Continuă, spuse fata. În ochii cenuşii i se aprinsese un licăr tăios.

— Cu cincizeci de mii de dolari, poate să-şi recapete fiica, spuse cu răceală Jablonsky.

— Cincizeci de miii ! Aproape se sufocă. Dacă ar fi fost ca mine de săracă s-ar fi sufocat de-adevăratelea.

Jablonsky încuviinţă din cap.

— Plus, firește, cele cincisprezece mii pe care le voi încasa, ca bun cetăţean ce sînt, pentru predarea lui Talbot.

— Cine eşti dumneata ? întrebă fata cu nesiguranţă. Avea aerul că nu poate suporta mai mult decît atît. Ce eşti dumneata ?

— Sînt un tip care doreşte, ia să vedem — da, şaizeci şi cinci de mii de dolari.

— Dar ăsta-i şantaj !

— Şantaj ? Jablonsky ridică o sprînceană. Vrei să inventezi vreo lege, fetiţo. În sensul strict legal, şantaj înseamnă mită în schimbul tăcerii — un tribut plătit pentru a cumpăra imunitatea, bani storşi sub ameninţarea de a spune la toată lumea ce pungaş este cel şantajat. Are cumva generalul Ruthven de ascuns ceva ? Mă îndoiesc. Sau ai putea zice că şantaj înseamnă şi a cere bani prin ameninţări. Unde-i aici ameninţarea ? Eu nu te ameninţ. Dacă tatăl dumitale nu plăteşte, pur şi simplu plec şi te las aici cu Talbot. Cine mă poate condamna ? Mi-e frică de Talbot. E un om periculos. Un ucigaş.

— Dar... dar atunci n-ai primi nimic.

— Ba, o să primesc, spuse calm Jablonsky. Am încercat să mi-l imaginez pe acest personaj într-o stare de iritare sau de nesiguranță : mi-a fost imposibil. Numai o avertizare și tatăl dumitale n-ar îndrăzni să rîste să-și închipuie că n-aș face-o. O să plătească cu siguranță.

— Răpirea este o infracțiune federală... spuse încet fata.

— Așa-i, se declară, vesel, de acord Jablonsky. Scaunul electric sau camera de gazare. Astea-s pentru Talbot. El te-a răpit. Eu nu fac decît să spun că te părăsesc. Nu-i nici o răpire la mijloc. După care, glasul i se înăspri. La ce hotel locuiește tatăl dumitale ?

— Nu locuiește la nici un hotel. Glasul ei era acum indiferent, fără nuanțe ; capitulase. Este în larg, pe X 13.

— Vorbește pe înțeles, spuse tăios Jablonsky.

— X 13 este una dintre platformele petroliere. Este undeva în golf, la douăzeci — douăzeci și cinci de kilometri de aici. Nu știu exact.

— În golf. Vrei să spui că e vorba de una din platformele acelea plutitoare de foraj petrolier ? Credeam că acestea sînt toate în largul ținutului bălților, în largul țărmului Louisianei.

— Acum sînt pretutindeni. În largul statelor Mississippi, Alabama și Florida. Tata are una chiar lîngă Key West. Și nu sînt plutitoare, sînt... ce contează ? ! Se află pe X 13.

— N-are telefon ?

— Ba da. Un cablu submarin. Și legătură radio cu biroul de pe țărm.

— Nu prin radio. E prea public. Telefonul — ceri centralistei să-ți de X 13 și gata, este ?

Încuviință din cap fără să vorbească, iar Jablonsky traversă camera și se duse la telefon, ceru centralistei de la motel să-i dea legătura, ceru apoi X 13 și rămase acolo în așteptare, fluierînd teribil de fals, pînă cînd, deodată, îi veni o idee.

— Cu ce călătorește tatăl dumitale între instalație și uscat ?

— Șalupă sau elicopter. De obicei, elicopter.

— La ce hotel stă cînd e pe uscat ?

— Nu la hotel, ci într-o vilă. E închiriată pe termen nelimitat și se află la vreo trei kilometri de Marble Springs.

Jablonsky dădu din cap și continuă să fluiere. Ochii lui păreau să fie ațintiți într-un punct îndepărtat pe tavan, dar cînd am vrut să-l încerc și am mișcat piciorul cîțiva centimetri, ochii au fost pe mine imediat. Mary Ruthven văzuse atît mișcarea piciorului meu, cît și mutarea rapidă a privirii lui Jablonsky și, timp de o clipă, ochii ei se întîlniră cu ai mei. N-am citit în ei nici un fel de compasiune, dar mi-am pus puțin în funcțiune imaginația și mi-am închipuit că detectasem o pîlpîire de solidaritate. Ne aflam în aceeași barcă și aceasta se scufunda rapid.

Fluieratul se opri. Am auzit un zgomot nedeslușit, după care Jablonsky spuse :

— Vreau să vorbesc cu generalul Ruthven. Urgent. Este vorba de... poftim ? Înțeleg. Înțeleg.

Astupă receptorul și se uită la Mary Ruthven.

— Tatăl dumitale a părăsit X 13 la 4 p.m. și încă nu s-a întors. Zice că nu se întoarce pînă cînd nu ești descoperită dumneata. Se pare că sîngele e mai gros decît petrolul. Asta îmi ușurează socotelile. Formă un alt număr care i se dăduse și-l ceru din nou pe general. Îl obținu aproape imediat și nu irosi nici un cuvînt.

— Domnul general Blair Ruthven... am noutăți pentru dumneavoastră, domnule general. Noutăți și bune și rele. Fiica dumitale este aici lîngă mine. Asta e noutatea a bună. Noutatea rea este că o să vă coste cincizeci de mii de dolari s-o recăpătați. Jablonsky se întrerupse și ascultă, învîrtind Mauserul ușor în jurul arătătorului și zîmbind ca de obicei. Nu, domnule general, *nu* sînt John Talbot. Dar Talbot este și el aici cu mine. L-am convins că este de-a dreptul inuman să mai țină tatăl și fiica despărțiți. Îl cunoașteți pe Talbot, domnule general, sau ați auzit de el. Mi-a fost greu să-l conving. Am dus o muncă de convingere care sînt convins că valorează cincizeci de mii de dolari.

Deodată, zîmbetul dispăru de pe fața lui Jablonsky, care deveni sumbră, rece și dură. Acesta era adevăratul Jablonsky. Cînd vorbi iar, avu un glas mai blînd și mai profund ca oricînd și cu o ușoară nuanță de reproș, ca și cum s-ar fi adresat unui copil zburdalnic.

— Domnule general, știți ceva ? Tocmai am auzit un mic pocnet curios. Un mic pocnet, din acelea care se aud

pe o linie telefonică, cînd vreun șmecher băgăreț ridică un receptor cuplat și începe să tragă cu urechea sau cînd cineva conectează un magnetofon. Mie nu-mi place să tragă nimeni cu urechea. Și nici să fie înregistrată această convorbire strict particulară. Nici dumitale nu-ți place. Firește, în caz că vrei să-ți mai revezi fiica... aha, așa mai merge. Și, domnule general, să nu vă vină cumva ideea trăsnită să puneți pe cineva să contacteze poliția la alt telefon și să-i ceară să descopere de unde vorbesc eu. Noi plecăm de aici în exact două minute din momentul acesta. Care-i răspunsul dumneavoastră ? Spuneți-l repede. Acum.

O altă scurtă pauză și Jablonsky rise încîntat.

— Să vă amenințe pe dumneavoastră, domnule general ? Răpire, domnule general ? Șantaj, domnule general ? Nu vorbiți prostii, domnule general. Nu există lege care să oprească un om să fugă din fața unui ucigaș înrăit, este ? Chiar și cînd acest ucigaș feroce are cu el o persoană răpită. Am să plec pur și simplu și am să-i las împreună. Spuneți-mi, domnule general, vă tocmiți cînd e vorba de viața fiicei dumneavoastră ? Pentru dumneavoastră nu valorează ea mai mult decît a cincizecea parte dintr-unu la sută din totalul averii dumneavoastră ? Oare numai la atîta o prețuiește tatăl ei bun ? În clipa asta, ea ascultă toate astea, generale. Mă întreb ce-o fi gîndind despre dumneata, domnule general. Vrei să-i sacrifici viața pentru un fleac, căci asta e tot ce reprezintă pentru dumneata cincizeci de mii de dolari... Desigur, desigur, poți să vorbești cu ea. Îi făcu fetei semn să vină ; ea traversă camera în fugă și-i smulse telefonul din mînă.

— Tăticule ? Tăticule !... Da, da, eu sînt, sigur că-s eu. Oh, tăticule, nu m-aș fi gîndit niciodată...

— Gata, ajunge. Jablonsky acoperi microfonul cu mîna sa mare, pătrată și bronzată, și-i luă receptorul. Satisfăcut, generale Blair ? Marfa-i autentică, nu ? Urmă o scurtă pauză, apoi Jablonsky zîmbi cu toată gura. Mulțumesc, domnule general Blair. Nu-mi fac griji despre nici o garanție. Cuvîntul generalului Ruthven a fost întotdeauna o garanție suficientă. Ascultă un moment, iar cînd vorbi din nou, licărul sardonic din privirea lui îndreptată spre

Mary Ruthven, întărea sinceritatea spuselor sale. Dealtfel, știi perfect de bine, că, dacă trișezi cu banii și umpli casa de polițiști, n-ai să mai auzi glasul fiicei dumitale cît oi trăi... Nu trebuie să te temi că n-am să vin. Am toate motivele să vin. Deci, ca să fie clar, cincizeci de mii !

Închise.

— Hai să mergem, Talbot. Avem o întîlnire cu înalta societate.

— Da. Am rămas unde eram. După care, pe mine mă predai poliției și-ți încasezi cei cincisprezece mii ?

— Sigur. De ce nu ?

— Aș putea să-ți dau cam douăzeci de mii de... motive.

— Daa ? Se uită la mine speculativ. Și le ai la tine ?

— Nu fă pe prostul. Dă-mi o săptămînă, sau poate...

— Jablonsky-vrabia din mînă, ăsta sînt eu, prietene. Dă-i drumul. Se pare că, în seara asta, am făcut o treabă frumușică.

Îmi tăie legăturile și plecarăm cu toții prin garaj. Jablonsky avea o mînă pe încheietura fetei și un pistol la aproape un metru de spatele meu. Nu-l puteam vedea, dar nici n-aveam nevoie. Știam că-l are acolo.

Venise noaptea. Se porni vîntul dinspre nord-est care aduse cu el mirosul aspru, sălbatic, al mării și o ploaie rece care cădea pieziș, și lovea zgomotos frunzele foșnitoare ale palmierilor, curgînd șiroaie și ricoșînd pe pavajul de asfalt de la picioarele noastre. Erau mai puțin de o sută de metri pînă la locul unde își lăsase Jablonsky Fordul, în fața blocului central al motelului, dar, în toate acestea ploaia avu timp să ne ude pînă la piele. Datorită ploii, locul de parcare era pustiu, dar, cu toate acestea, Jablonsky își băgase mașina în colțul cel mai întunecos. Deschise ambele uși din față ale mașinii și apoi se postă lîngă ușa din spate.

— Întîi dumneata, domnișoară. Pe partea cealaltă. Tu conduci, Talbot. După ce mă așezasem la volan, îmi trînti ușa, se așeză și el pe scaunul din spate și-și închise ușa. Îmboldindu-mă tare în ceafă mă făcu să simt Mauserul, pentru ca nu cumva memoria să-mi joace vreo festă.

— Întoarce spre sud, pe autostradă.

Am reuşit să nimeresc butoanele corespunzătoare, am ieşit din curtea pustie a motelului şi am luat-o spre dreapta. Jablonsky o întrebă pe fată :

— Locuinţa tatălui dumitale este chiar pe autostrada principală ? Aşa-i ?

— Da.

— Există alt drum care duce acolo ? Străzi dosnice ? Drumuri lăturalnice ?

— Da, se poate înconjura oraşul şi...

— Aşa. O luăm drept înainte. Judec şi eu cum a judecat Talbot cînd a venit la motelul La Contessa — că nimănui n-o să-i vină în minte să-l caute pe o rază de optzeci de kilometri în jur de Marble Springs.

Am traversat oraşul în linişte. Străzile erau aproape pustii, nu se vedeau decît cîţiva pietoni. Am prins de fiecare dată stopul la singurele două semnale luminoase din Marble Springs, şi, de fiecare dată, Mauserul mi se lipi de ceafă. Nu după mult timp, ieşiserăm din oraş. Ploaia curgea într-un şuvoi torenţial care se dezlănţuia răsunător peste acoperişul şi capota maşinii. Parcă conduceam sub o cascadă, iar ştergătoarele de parbriz nu erau făcute să funcţioneze sub cascade. A trebuit să încetinesc pînă la treizeci de kilometri pe oră, şi, chiar şi aşa, eram orbit ori de cîte ori farurile vreunei maşini ce venea în sens invers îşi revărsau strălucirea lor albă-difuză asupra parbrizului pe care şiroia ploaia ; vizibilitatea era şi mai proastă atunci cînd zidul de apă pulverizată se abătea compact şi opac pe parbriz şi geamurile laterale, în timp ce, pe alături, maşinile treceau cu un fîşîit şuierător de cauciuc ud pe asfalt înfruntînd valuri de apă pe care orice căpitan de distrugător ar fi fost mîndru să le înfrunte.

Ţinîndu-şi fruntea apăsată de geam, Mary Ruthven căuta să străpungă cu ochii lumina şi întunericul ce alternau afară. Probabil că ştia bine drumul, dar, în seara aceea, nu-l recunoştea. Un camion ce se îndrepta spre nord trecu huruind exact la momentul nepotrivit şi era cît pe-aci să nu vadă drumul de acces.

— Aici e ! Mă înşfăcă de braţ, smucindu-mă atît de tare, încît, un moment, Fordul derapă pînă spre bordura

şoselei, după care însă am reuşit să-l stăpînesc. Apoi am văzut la stînga o lumină slabă fosforescentă şi, după vreo cincizeci de metri, am oprit. Şoseaua era prea îngustă pentru o întoarcere de 180 de grade, aşa că am dat înapoi pînă cînd am revenit de partea cealaltă a intrării ; am pornit apoi spre aleea luminată şi am virat încet înăuntru. Aş fi avut de regretat dacă aş fi luat un viraj rapid. Aşa însă, am reuşit să frînez la numai cîţiva paşi în faţa unei porţi cu şase bare metalice, vopsită în alb, care ar fi putut opri şi un buldozer.

Poarta se afla la capătul unui tunel cu un acoperiş aproape plat. În stînga era un zid de calcar înalt de peste doi metri şi lung de şase metri. În dreapta, cu faţa spre tunel, era o căsuţă albă cu o uşă de stejar şi ferestre acoperite cu perdele. Ghereta şi zidul erau legate printr-un acoperiş uşor curbat. N-am putut vedea din ce era făcut acoperişul. Oricum nu mă interesa eram prea ocupat să mă uit la omul care ieşise pe uşa gheretei înainte ca eu să fi apucat să frînez definitiv.

Era un şofer ca în visul unei văduve regale. Era perfect. Era imaculat. Era un poem în maro. Chiar şi strălucitoarele sale cizme de călărie arătau maro. Pantalonii bufanţi din catifea reiată, tunica încheiată cu nasturi pînă sus, mănuşile perfect împăturite sub un epolet, chiar şi cozorocul şepcii erau de aceeaşi perfectă nuanţă de maro. Îşi scoase şapca. Părul nu-i era maro. Era negru şi cu firul gros, strălucitor şi avea cărare în partea dreaptă. Avea o faţă netedă, bronzată, şi ochi de culoare închisă, fermi, mult îndepărtaţi unul de celălalt, exact ca şi umerii săi. Era un poem, dar nu efeminat. Era tot atît de solid ca şi mine, dar arăta cu mult mai bine.

Mary Ruthven lăsase jos fereastra şi şoferul se aplecă să se uite la ea, punîndu-şi o mînă muşchiuloasă şi bronzată pe muchia uşii. Cînd văzu cine era, pe faţa lui bronzată se ivi un zîmbet larg, sclipitor, şi, dacă uşurarea şi bucuria nu erau autentice, înseamnă că era, fără îndoială, cel mai bun şofer-actor pe care l-am văzut vreodată.

— Dumneavoastră *sînteţi*, domnişoară Mary. Vocea îi era adîncă, cultivată iar accentul britanic, de neconfundat ; cînd cineva are două sute optzeci şi cinci de milioane de

dolari, nu-l costă decît cîţiva bănuţi în plus să tocmească un cioban din ţara de baştină care să-i îngrijească turma de Rolls-Royce-uri importate. Şoferii englezi sînt o marcă de clasă. Sînt încîntat să vă văd din nou acasă, domniţă. Sînteţi sănătoasă ?

— Şi eu sînt încîntată că m-am întors, Simon. Cîteva clipe îşi lăsă mîna pe mîna lui şi i-o strînse. Respiră, jumătate oftînd, jumătate înfiorîndu-se şi adăugă : Mă simt bine. Ce face tăticu ?

— Domnul general este din cale afară de îngrijorat, domnişoară Mary. Dar, acum, are să-şi revină. Mi s-a spus să vă aştept. Îi anunţ imediat. Se întoarse pe jumătate, îşi întinse gîtul înainte şi se uită spre locurile din spate ale maşinii. Corpul îi înţepeni vizibil.

— Da, e un pistol, spuse, calm, de pe locul din spate, Jablonsky. Îl ţin doar aşa, fiule — e oarecum incomod să stai jos cu un pistol în buzunarul de la şold. N-ai observat şi dumneata asta ? Mi-am aruncat privirea şi, desigur, am remarcat uşoara umflătură de pe şoldul drept al şoferului. Totuşi, parcă strică linia costumului Micului Lord Fauntleroy, nu-i aşa ? continuă Jablonsky. Şi să nu-ţi treacă prin cap ideea timpită de a-l folosi pe-al tău. E prea tîrziu pentru asta. În afară de asta, s-ar putea să-l nimereşti pe Talbot. El este, cel de la volan. Face cincisprezece mii de dolari, aşa că vreau să-l predau în condiţii excelente.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule. Faţa şoferului se întunecă şi se vedea că face eforturi ca să-şi menţină tonul politicos. O să chem casa la telefon. Se întoarse, intră în micul antreu din spatele uşii, ridică receptorul şi apăsă un buton şi poarta grea se deschise singură, lin, fără zgomot.

— Tot ce mai lipseşte este un şanţ împrejmuitor cu apă şi un grilaj cu ţepi, murmură Jablonsky cînd pornirăm. Îşi păzeşte bine bătrînul general cele două sute optzeci şi cinci de milioane, nu-i aşa ? Garduri sub înaltă tensiune, patrule, cîini şi toate celelalte, aşa-i, domnişoară ?

Ea nu-i răspunse. Treceam pe lîngă un garaj mare, pentru patru maşini, lipit de gheretă. Era tipul de garaj improvizat, fără uşi, şi am putut să constat că avusesem dreptate în ce priveşte Rolls Royce-urile. Erau acolo două,

unul bej, celălalt, un amestec de albastru și auriu. Era și un Cadillac. Probabil pentru piață. Jablonsky vorbi din nou :

— Domnul pantaloni fantezi, Englezoiul. Unde l-ai găsit pe fătălăul ăsta ?

— Aș vrea să te văd spunîndu-i toate astea fără pistolul ăla din mînă, spuse fata calm. Este la noi de trei ani. Cu nouă luni în urmă, trei oameni mascați ne-au tamponat mașina în care eram numai eu și Kennedy. Aveau toți pistoale. Unul e mort, ceilalți doi mai sînt și acum în închisoare.

— Un fătălău norocos, mormăi Jablonsky.

Drumul de acces asfaltat spre casă era îngust, lung, șerpuit și mărginit cu arbori deși de ambele părți. Frunzulițele perene de stejar verde și ghirlandele de mușchi spaniol, lungi, cenușii, de pe care picura apa, atîrnau în afară și atingeau acoperișul și ferestrele laterale ale mașinii. Deodată, copacii se retraseră din razele farurilor pe ambele părți, făcînd loc unor pîlcuri de palmieri mari și mici așezați strategic ; acolo, în spatele unei balustrade cu trepte de granit și a unei piațete cu pietriș, se înălța casa generalului.

O vilă ! ne spusese fata. Da, dar pentru o familie de vreo cincizeci de persoane. Era enormă. Era o casă veche, colonială, albă, de tipul celor care se construiau înaintea războiului de independență, cu o verandă cu două etaje, susținută de coloane, un acoperiș curios în unghi dublu, de o formă pe care n-am mai văzut-o niciodată, și suficiente ferestre ca să dea un an întreg de lucru unui spălător de geamuri foarte eficient. Deasupra intrării verandei de jos erau două lămpi — niște lanterne de trăsură, mari și de modă veche, fiecare cu un bec puternic înăuntru. Sub ele stătea comitetul de primire.

Nu mă așteptasem la așa ceva. Cred că, în subconștient, mă așteptasem să fiu primit după vechiul ritual al caselor mari, de către un majordom și să fiu condus cu deferență și ceremonie în bibliotecă, unde generalul și-ar fi sorbit Scotch-ul în fața unui șemineu cu lemn de pin trosnind în foc. Ceea ce, dacă stai să te gîndești bine, era o prostie. Cînd îți aștepți fiica să învie din morți și sună clopoțelul la ușă, nu-ți mai arde să stai la gura sobei să sorbi whisky.

Nici dacă ai avea inimă de piatră. Îi avertizase șoferul, de aceea apăruse comitetul.

Era acolo și majordomul. Coborî treptele verandei, purtînd cu el o umbrelă uriașă, deschisă împotriva ploii puternice. Nu semăna cu nici unul din majordomii pe care îi mai văzusem eu. Avea haina prea strîmtă în jurul brațelor, al umerilor și pieptului, după o croială foarte populară printre gangsterii de pe timpul prohibiției, iar fața lui nu avea nimic care să spulbere această impresie. Părea văr primar cu Valentino, gorila din sala de judecată. Sau, poate, rudă și mai apropiată. Avea chiar și același nas stîlcit. Gusturile generalului în ce privește majordomii mi s-au părut bizare, cu atît mai mult cu cît mă gîndeam la alegerea pe care o făcuse în cazul șoferului.

Dar majordomul păru destul de curtenitor. Eu, cel puțin, așa am crezut, însă numai pînă cînd a văzut cine se află la volan ; atunci se răsuci brusc, înconjură mașina prin față și o conduse spre adăpostul verandei pe Mary Ruthven care alergă înainte și-și aruncă brațele în jurul gîtului tatălui ei. Jablonsky și cu mine n-am avut decît să ne descurcăm singuri. Ne uda ploaia, dar nimănui nu părea să-i pese.

În acest timp, fata se desprinse de gîtul tatălui. M-am uitat lung la el. Era un bătrîn enorm de înalt, slab dar nu prea, îmbrăcat într-un costum de in alb-argintiu. Culoarea costumului se potrivea perfect cu părul. Avea o față lungă, uscățivă, tăiată în piatră, ca a lui Lincoln, dar cît de dură era nu se putea spune, deoarece aproape jumătate din față era ascunsă în dosul unor mustăți și unei bărbi stufoase și albe. Nu semăna cu nici unul dintre magnații marelui business cunoscuți de mine, dar cu cei două sute optzeci și cinci milioane de dolari, nici n-avea nevoie. Tot așa cum nici judecătorul din Sud nu arătase așa cum mă așteptasem eu să arate.

— Intrați, domnilor, spuse el curtenitor. Mă întrebam dacă mă includea și pe mine printre ceilalți trei bărbați care stăteau în umbra verandei. Nu părea verosimil, dar, cu toate acestea, am intrat și eu. Nu prea aveam de ales. Nu numai că Mauserul lui Jablonsky îmi era înfipt în șale, dar și un alt bărbat, ieșit în clipa aceea de undeva

din umbră, avea un pistol. Am trecut în grup printr-un hol uriaș, larg, luminat de un candelabru și cu pardoseală din plăci de ceramică așezate în mozaic ; apoi, printr-un coridor, am ajuns într-o cameră spațioasă. În ce privește camera, oricum, nu greșisem : era o bibliotecă ; în șemineu ardea cu vîlvătăi un foc de lemn de pin, iar vagul miros de ulei al cărților legate în piele fină se amesteca plăcut cu aroma de trabucuri scumpe și de whisky fin. Am remarcat însă că nici unul din cei prezenți nu fuma trabuc. Pereții care nu erau acoperiți cu rafturi pentru cărți erau îmbrăcați în panouri de ulm lustruit. Scaunele și canapelele erau îmbrăcate în piele aurie și mochetă, iar draperiile jucau în ape aurii. Un covor de culoarea bronzului acoperea dușumeaua de la un perete la celălalt și, dacă ar fi fost curent, părul de pe el ar fi unduit ca un cîmp de grîu vălurit de vînt. Acum, în orice caz, rotilele scaunelor se îngropau atît de adînc în covor, încît aproape nu se mai vedeau.

— Scotch, domnule... ? îl întrebă generalul pe Jablonsky.

— Jablonsky. Nu refuz, domnule general. Cît stau și aștept.

— Așteptați ce, domnule Jablonsky ? Generalul Ruthven avea o voce liniștită, plăcută, cu foarte puține inflexiuni. Cu o avere de două sute optzeci și cinci milioane de dolari, n-ai nevoie să țipi pentru a te face auzit.

— Ei, acum vă țineți de glume ? Jablonsky era tot atît de liniștit și imperturbabil ca și generalul. Aștept hîrtiuța, domnule general, cu numele dumneavoastră semnat jos. Pentru cei cincizeci de mii de mardei.

— Desigur. Generalul părea ușor surprins că Jablonsky socotește necesar să-i reamintească despre înțelegerea dintre ei. Se îndreptă spre polița de piatră de deasupra căminului, trase o bucată de hîrtie galbenă de sub un presse-papiers. O am aici, trebuie completat numai numele beneficiarului. Mi s-a părut că un zîmbet ușor i-a încrețit o clipă gura, dar, cu pădurea de păr ce-i acoperea fața, mi-era greu să fiu sigur. Și să nu-ți fie teamă că voi transmite prin telefon băncii instrucțiuni ca să nu onoreze acest cec. Nu acesta este felul meu de a proceda în afaceri.

— Știu că nu, domnule general.

— Iar fiica mea valorează pentru mine infinit mai mult decît atît. Trebuie să-ți mulțumesc, domnule, că mi-ai adus-o înapoi.

— Mda. Jablonsky luă cecul, se uită degajat la el, apoi se uită la general, cu un licăr speculativ în ochi.

— V-a lunecat tocul, domnule general, zise el tărăgănat. Eu am cerut cincizeci de mii. Dumneavoastră ați scris aici șaptezeci.

— Așa este. Ruthven își înclină capul și se uită la mine. Am oferit zece mii de dolari pentru informații despre omul acesta de aici. De asemenea, consider că sînt, moralmente, obligat să achit cei cinci mii de dolari oferiți de autorități. Este mai ușor să emiți un cec pentru o sumă globală unei singure persoane, nu ești de acord ?

— Și cei cinci mii în plus ?

— Pentru deranjul dumitale și pentru plăcerea pe care are să mi-o facă să-l predau personal autorităților pe omul acesta. Din nou, nu reușeam să fiu sigur dacă zîmbea sau nu. Îmi pot permite un astfel de capriciu.

— Plăcerea dumneavoastră este plăcerea mea, domnule general. Atunci, am plecat. Sînteți sigur că vă puteți descurca cu tipul ăsta ? Este solid, iute și viclean cum nu s-a mai văzut.

— Am oameni care pot să se descurce cu el. Era clar că generalul nu se referea la majordom sau la un alt servitor în uniformă ce se învîrtea undeva mai la o parte. Apăsă pe un buton și cînd în ușă apăru un fel de valet îi zise : Fletcher, cheamă-i te rog, pe domnii Vyland și Royale.

— De ce nu-i chemați chiar dumneavoastră, domnule general ? După părerea mea, figura centrală în acel mic grup eram eu, dar ei nici măcar nu-mi ceruseră să vorbesc, așa că m-am gîndit că era timpul să spun și eu ceva. M-am aplecat spre vaza cu flori artificiale de pe masa de lîngă foc și am scos la iveală un microfon fin conectat. Camera asta e plină de microfoane. Pariez pe cît vreți că prietenii dumneavoastră au auzit fiecare cuvînt care s-a spus aici. Ca milionar și ca om care face parte din înalta societate, aveți obiceiuri stranii, domnule Ruthven. (M-am

întrerupt și m-am uitat la trioul care tocmai intrase pe ușă. Și prieteni și mai stranii.

Ceea ce era o afirmație nu tocmai exactă. Primul bărbat care intră părea că se simte absolut la el acasă în acel decor luxos. Era de talie mijlocie, îmbrăcat într-un costum de o croială perfectă și fuma un trabuc lung cît un braț de om. Acesta era deci mirosul de trabuc scump pe care îl simțisem chiar de la intrarea în bibliotecă. Era puțin trecut de cincizeci de ani, avea părul negru, puțin încărunțit la tîmple. Mustața perfect tăiată era neagră ca tăciunele. Fața era netedă, neridată și puternic bronzată. La Hollywood ar fi reprezentat tipul ideal pentru roluri de funcționar superior, fin, civilizat și extrem de competent. Numai atunci cînd se apropia și îi vedeai ochii și trăsăturile dure ale feței, îți dădeai seama că aici era vorba de o forță fizică și mentală și o cruzime care n-aveau ce să caute într-un studio cinematografic. Un om de care trebuia să te ferești.

Al doilea, avea ceva ieșit din comun. Era greu de precizat ce anume îl făcea să arate astfel. Era îmbrăcat într-un costum de flanelă gri-deschis, cu cămașă albă și cravată gri de aceeași nuanță ca și costumul. Era de talie aproape mijlocie, lat în umeri, cu o față palidă și părul lins, lucitor, aproape de aceeași culoare cu cel al domnișoarei Ruthven. Trebuia să-l cercetezi multă vreme ca să ajungi să-ți dai seama ce anume îl făcea să arate ieșit din comun : nu era nimic din ceea ce avea, ci tocmai ceva care îi lipsea. Avea fața cea mai lipsită de expresie, cei mai goi ochi pe care i-am văzut vreodată la o ființă umană.

Nici calificativul *ieșit din comun* nu mai era însă potrivit pentru a descrie pe omul care încheiase coloana. Prezența lui în această bibliotecă era la fel de potrivită cum ar fi fost a lui Mozart într-un club de „rock-and-roll". Avea doar douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani. Era înalt, costeliv, cu o față albă ca de mort și cu ochi negri de cărbune. Ochii nu-i stăteau deloc în cap, se mișcau neliniștiți fără încetare, dintr-o parte într-alta, ca și cum l-ar fi durut dacă stăteau liniștiți ; privirea îi trecea, strălucitoare, de la o față la alta ca un licurici într-o seară de toamnă. N-am observat cum era îmbrăcat ; tot ce am

remarcat a fost fața. Fața unui consumator de stupefiante, a unui decăzut, a unui toxicoman avansat. Dacă l-ai fi lipsit de droguri, fie și numai douăzeci și patru de ore, ar fi urlat de ai fi zis că este pradă tuturor chinurilor iadului.

— Intră, domnule Vyland. Generalul îi vorbea omului cu trabucul și pentru a zecea oară mi-am dorit ca expresia bătrînului Ruthven să nu fie atît de greu de descifrat. Făcu semn cu capul în direcția mea. Acesta este Talbot, omul urmărit. Și acesta este domnul Jablonsky, omul care l-a adus.

— Bucuros de cunoștință, domnule Jablonsky. Vyland zîmbi prietenos și întinse mîna. Sînt inginer, șeful serviciului de producție al generalului. Era el inginer și șeful serviciului de producție cum eram eu președintele Statelor Unite. Vyland dădu din cap spre omul în costum gri. Acesta este domnul Royale, domnule Jablonsky.

— Domnul Jablonsky ! Domnul Jablonsky ! Cuvintele nu fuseseră pronunțate, ci șuierate de băiatul înalt și slab cu ochii ficși. Își băgă mîna sub pulpana hainei și trebuia să recunosc că era într-adevăr iute. Pistolul îi tremura însă în mînă. Scoase una după alta trei înjurături de netipărit. Ochii îi erau împăienjeniți și furioși. Am așteptat doi ani întregi ziua asta... Du-te dracului, Royale ! De ce mi-ai... ?

— E o domnișoară în încăpere, Larry. Ai fi putut jura că Royale nu avusese cînd să bage mîna sub haină sau în buzunarul lateral, și, totuși, fulgerarea metalului mat din mîna lui, lovitura puternică a țevii pe încheietura lui Larry și zăngănitul pistolului băiatului ricoșînd de pe o masă îmbrăcată cu o foaie de aramă nu puteau fi puse la îndoială. În materie de prestidigitație n-am văzut niciodată ceva mai bun.

— Îl cunoaștem pe domnul Jablonsky, continuă Royale. Vocea lui era — absolut de neînțeles — muzicală, liniștitoare și blîndă. Cel puțin eu și Larry îl cunoaștem. Nu-i așa, Larry ? Larry a făcut șase luni pentru narcotice. Jablonsky a fost cel care l-a trimis la închisoare.

— Jablonsky l-a trimis... începu generalul.

— Jablonsky. Royale zîmbi şi făcu semn cu capul spre omul masiv. Locotenent detectiv Herman Jablonsky, de la poliţia criminală din New York.

CAPITOLUL IV

După care, se lăsă o tăcere adîncă, multă vreme neîntreruptă. De mormînt i se spune. Pe mine nu mă îngrijoră cine ştie ce, eu eram oricum pregătit pentru riscul cel mare. Primul care a vorbit a fost generalul ; glasul şi faţa îi erau împietrite şi reci cînd se uită la omul în smoching.

— Care este explicaţia acestei purtări insultătoare, Vyland ? întrebă el. Aduci în această casă un om care, după cum se vede, nu este numai un toxicoman şi poartă asupra sa un pistol, dar care a făcut şi închisoare. În ceea ce priveşte prezenţa unui ofiţer de poliţie, ar fi trebuit să fiu şi eu informat...

— Calmează-te, domnule general. Poţi să renunţi la aparenţe. Vorbise Royale, cu o voce liniştită, reconfortantă ca şi înainte şi lipsită, în mod curios, de orice urmă de insolenţă. N-am fost foarte exact. Ar fi trebuit să spun fost detectiv-locotenent. La vremea lui a fost cel mai strașnic tip din secţia lui, la început la narcotice, apoi la omucideri ; a făcut mai multe arestări şi mai multe condamnări la închisoare decît oricare ofiţer de poliţie din statele de pe coasta de răsărit. Dar ai călcat strîmb, nu-i aşa, Jablonsky ?

Jablonsky nu spuse nimic şi faţa lui nu arătă nimic, ceea ce nu însemna că mintea nu-i lucra intens. Nici pe faţa mea nu se vedea nimic, dar şi mie mintea îmi lucra din plin. Mă gîndeam cum aş putea să fug. Servitorii dispăruseră la un semn al mîinii generalului şi, deocamdată, nimeni nu părea că se mai interesează de mine. Mi-am întors într-o doară capul. Greşisem, era cineva care se interesa de mine. Valentino, cunoştinţa mea din sala de judecată, stătea în coridor, chiar lîngă uşa deschisă şi interesul care-l arăta faţă de mine compensa din plin dezinteresul faţă de ceilalţi din bibliotecă. Mi-a făcut plăcere

cînd am văzut că brațul drept îi era prins într-o eșarfă. Își ținea degetul mare de la mîna stîngă în buzunarul lateral al hainei și deși putea să-l aibă foarte solid, nu putea să fie atît de voluminos încît să justifice umflătura aceea din buzunar. I-ar fi făcut cea mai mare plăcere să mă vadă încercînd să fug.

— Jablonsky ăsta a fost figura centrală în cel mai mare scandal al poliției care a izbucnit la New York de la război încoace, spuse Royale. La un moment dat, au început să se comită o mulțime de asasinate — asasinate importante în parohia lui — iar Jablonsky nu reușea să descopere nici unul din noianul de asasini. Toată lumea știa că, în spatele crimelor, era o bandă de șantajiști. Toată lumea, în afară de Jablonsky. Tot ce știa Jablonsky era că primea zece miare de fiecare mort, ca să cerceteze în toate direcțiile, în afară de cea bună. Dar avea și dușmani, chiar mai mulți, în interiorul forțelor polițienești, decît în afara lor, și aceștia au pus mîna pe el. Nu-ți amintești, domnule Vyland ?

— Acum da, dădu Vyland din cap. Au fost ascunși șaizeci de mii de dolari și poliția n-a reușit să pună mîna pe un cent. A fost condamnat la trei ani, nu ?

— Și a ieșit după optsprezece luni, termină Royale. Ai sărit gardul, Jablonsky ?

— Scurtarea pedepsei pentru bună purtare, spuse calm Jablonsky. Sînt din nou un cetățean respectabil. Ceea ce este mai mult decît se poate spune despre tine, Royale. Tipul ăsta este salariatul dumneavoastră, domnule general ?

— Nu văd ce...

— Pentru că dacă e, o să te coste cu o sută de dolari mai mult decît crezi. O sută de dolari este prețul pe care Royale îl cere de obicei de la patronii lui pentru o coroană destinată victimelor sale. O coroană foarte frumoasă. Sau a crescut cumva prețul, Royale ? Și pe cine pui mîna de data asta ?

Nimeni nu zise nimic. Jablonsky avea cuvîntul.

— Royale ăsta figurează pe listele poliției a jumătate din statele Uniunii, domnule general. Nu l-a prins încă nimeni cu nimic, dar se știe totul despre el. Expeditorul Nr. 1. în S.U.A. — nu de mobilă, ci de oameni. Cere mult,

dar lucrează bine și nu are nici un rebut. Este un mercenar ; serviciile sale sînt grozav de căutate de tot felul de oameni, unii la care nici n-ai visa. Nu numai pentru că el reușește totdeauna să dea satisfacție, dar și pentru că unul din punctele codului lui Royale este să nu se atingă niciodată de un om care l-a angajat. O groază de oameni dorm mult mai bine, domnule general, tocmai pentru că știu că se află pe lista de intangibili a lui Royale. Jablonsky își frecă bărbia țepoasă cu o mînă cît o lopată. Mă întreb, domnule general, pe urmele cui este acum ? Crezi că ai putea fi chiar dumneata ?

Pentru prima dată, generalul dădu semne de emoție. Nici barba, nici mustața nu mai putură să mascheze strîngerea din ochi și din buze și ușoara, dar perceptibila, decolorare a pometilor. Își umezi buzele încet și se uită la Vyland.

— Ai știut ceva din toate astea ? Ce este adevărat în... ?

— Jablonsky bate cîmpii, interveni Vyland pe un ton liniștitor. Să-i băgăm în altă cameră, domnule general. Avem ceva de discutat.

Ruthven dădu din cap, cu fața încă palidă, iar Vyland aruncă o privire spre Royale. Royale zîmbi și spuse fără nici o inflexiune :

— Gata, voi doi ieșiți afară. Jablonsky lasă arma acolo.

— Și dacă nu vreau ?

— Încă n-ai încasat cecul acela, spuse Royale răutăcios. Ascultaseră, deci, într-adevăr.

Jablonsky își puse pistolul pe masă. Royale nu avea pistolul în mînă. Dată fiind repeziciunea cu care îl scotea, n-avea rost. Toxicomanul, Larry, veni în spatele meu și-și înfipse țeava pistolului în rărunchii mei cu o forță care mă făcu să gem de durere. Nimeni nu spuse nimic, așa că am vorbit eu :

— Mai fă asta o dată, drogatule, și o să lucreze dentistul o zi întreagă ca să-ți repare mutra. Drept urmare, mă împunse din nou, de două ori mai dureros decît înainte și cînd m-am răsucit, el fusese mai rapid decît mine, mă lovi cu țeava pistolului peste față, făcîndu-mă să văd negru înaintea ochilor. Apoi se îndepărtă la vreun metru, țintindu-mă cu pistolul drept în abdomen, și cu ochii jucîndu-i

demential în cap. Zîmbetul sinistru de pe fața lui mă ispitea să-i sar în cap. Mi-am șters o parte din sîngele de pe față, m-am întors și am ieșit pe ușă.

Valentino mă aștepta cu pistolul în mînă și cu bocanci grei în picioare și, cînd ieși Royale din bibliotecă și închise, fără să se grăbească, ușa după el, oprindu-l, apoi, pe Valentino cu un singur cuvînt, nu mă mai puteam ține pe picioare. Nu fusese nimic în neregulă cu șoldul meu, mă purtase pretutindeni ani de zile, dar nu era făcut din stejar, iar Valentino avea blacheuri la bocanci. Pur și simplu, n-aveam noroc în noaptea aceea. Jablonsky mă ajută să mă ridic de pe podea și să trec într-o încăpere alăturată. M-am oprit în cadrul ușii, m-am uitat înapoi la Valentino care rînjea, apoi la Larry și, în gîndul meu, i-am notat pe amîndoi pe lista mea neagră.

Am stat circa zece minute în camera aceea : Jablonsky și cu mine ședeam pe scaune, drogatul se agita în sus și în jos cu pistolul în mînă, în speranța că o să mișc măcar dintr-o sprînceană, Royale se rezema neglijent de o masă, nimeni nu zicea nimic, pînă ce intră majordomul ca să spună că generalul dorește să ne vadă. Din nou am ieșit cu toții. Valentino era tot acolo, dar am ajuns neatins în bibliotecă. Poate că-și rănise degetul mare de la picior, dar știam că nu era asta, ci faptul că Royale îi spusese să o lase baltă și Royale nu spunea nimănui un lucru mai mult de o singură dată.

O schimbare vizibilă se produsese în atmosfera de acolo, în timpul cît fusesem noi plecați. Fata continua să șadă pe un scaun lîngă foc, cu capul plecat iar lumina sclipitoare i se reflecta în cozile de culoarea grîului. Vyland și generalul păreau relaxați și încrezători, și generalul chiar zîmbea. Pe masa din bibliotecă erau două ziare, avînd scrise cu litere mari titlurile : „Ucigaș urmărit omoară un polițist și rănește un șerif" și fotografii de-ale mele deloc măgulitoare și mă întrebam acum dacă toate astea nu aveau vreo legătură cu siguranța lor de sine. Pentru a sublinia schimbarea de atmosferă, un valet intră purtînd o tavă cu pahare, o carafă și un sifon. Era tînăr, dar avea un mers deosebit de greoi și de țeapăn, și puse tava pe masă cu un efort atît de laborios, încît aproape că puteai auzi

cum îi scîrțîiau încheieturile. Nici culoarea feței nu era prea grozavă. Mi-am întors imediat privirea într-altă parte, apoi, m-am mai uitat o dată și, în sfîrșit, mi-am întors privirea indiferent, sperînd că descoperirea pe care o făcusem brusc nu are să mi se citească pe față.

Băieții citiseră toate cărțile necesare despre etichetă ; valetul și majordomul știau exact ce au de făcut. Valetul aduse băuturile, majordomul le servea. Îi dădu un sherry fetei, whisky la fiecare din cei patru bărbați — drogatul fusese vizibil omis — și se plantă în fața mea. Privirea mi se plimbă de la încheietura păroasă a mîinii, la nasul lui spart și la generalul care se afla în spatele meu. Generalul dădu din cap, așa că m-am uitat din nou la tava de argint. Mîndria îmi spunea nu, aroma excelentă a lichidului chihlimbariu, care fusese turnat dintr-o sticlă triunghiulară, cu ondulații, zicea da ; dar mîndria era serios handicapată de foame, de hainele mele ude și de bătaia pe care tocmai o luasem, așa că aroma repurtă o victorie facilă. Am luat paharul și peste buza paharului m-am uitat la general.

— Ultimul pahar al condamnatului la moarte, nu, domnule general ?

— Încă necondamnat. Ridică paharul. În sănătatea dumitale, Talbot.

— Bună poantă, am rînjit eu. Cum se procedează în Florida, domnule general ? Te leagă cu cureaua deasupra unei găleți cu cianură sau numai te frig pe scaunul electric ?

— În sănătatea dumitale, repetă el. Nu ești condamnat și poate nu vei fi niciodată. Am să-ți fac o propunere, domnule Talbot.

M-am lăsat cu grijă într-un scaun. Bocancii lui Valentino îmi sfîrtecaseră probabil unul din nervii piciorului, deoarece un mușchi al coapsei sălta incontrolabil. Am făcut semn spre hîrtiile care zăceau pe o masă.

— Presupun că le-ați citit, domnule general. Presupun că știți totul despre ce s-a întîmplat astăzi, totul despre dosarul meu. Ce propunere ar putea să facă un om ca dumneavoastră unui om ca mine ?

— O propunere foarte atrăgătoare. Mi se păru că văd o ușoară roșeață în partea de sus a pomeților, dar continuă

cu glas destul de ferm. În schimbul unui mic serviciu pe care doresc să mi-l faci, îți ofer viața.

— O ofertă corectă. Și de ce natură e acest mic serviciu, domnule general ?

— Nu pot încă să-ți spun. Cam peste treizeci și șase de ore. Ce zici, Vyland ?

— Pînă atunci aflăm, fuse de acord Vyland. De fiecare dată cînd mă uitam la el semăna din ce în ce mai puțin a inginer. Trase o dată din trabuc și se uită la mine. Atunci, ce zici, ești de acord cu propunerea domnului general ?

— Nu fă pe naivul. Ce altceva am de făcut ? Și după treaba aia, care-o fi, ce-o să se întîmple ?

— O să ți se dea acte și un pașaport și vei fi trimis într-o anumită țară sudamericană, unde nu vei mai avea de ce să te temi, răspunse generalul. Am eu legăturile mele.

Pe dracu o să mi se dea acte și o călătorie în America de Sud : o să mi se lege o piatră de gît și o să fiu trimis într-o călătorie verticală, pînă în fundul Golfului Mexic.

— Și dacă nu sînt de acord, atunci, desigur...

— Dacă nu vei fi de acord, vor fi cu toții cuprinși de un înalt simț de responsabilitate civică și te vor preda polițiștilor, întrerupse sardonic Jablonsky. Toată afacerea pute de la o poștă. Ce nevoie are generalul să te angajeze pe tine ? Cînd el poate, practic, angaja pe orice om din țara asta. De ce anume să angajeze tocmai un ucigaș fugărit ? La ce dracu poți tu să-i fii de folos ? De ce ar ajuta el un asasin urmărit de poliție să ocolească justiția ? Sorbi îngîndurat din pahar. Generalul Blair Ruthven, pilon moral al societății din Noua Anglie, cel mai cunoscut și cel mai mărinimos binefăcător după Rockefelleri ! Nu miroase a bine. Vă bălăciți în ape murdare, domnule general. Foarte, foarte murdare. Și sînteți băgat pînă-n gît. Dumnezeu știe pentru ce miză jucați ! Trebuie să fie fantastică. Ridică nedumerit din umeri. Asta n-aș fi crezut-o niciodată.

— Niciodată în viața mea n-am făcut de bunăvoie și cu bună știință un lucru necinstit, spuse generalul cu un glas ferm.

— Zău ! izbucni Jablonsky. Tăcu cîteva secunde, după care zise brusc : Ei, domnule general, mulțumesc pentru băutură. Și să nu cumva să încercați vreo șmecherie. Mi-am luat pălăria și cecul și am plecat. Casa de pensii Jablonsky vă este îndatorată.

N-am văzut cine a făcut semnul. Probabil Vyland. De asemenea n-am văzut nici cum a ajuns pistolul în mîna lui Royale. Dar l-am văzut acolo. Jablonsky îl văzu și el. Era un pistol micuț, un automat foarte plat cu o țeavă cîrnă, chiar mai mic decît *Lilliput*-ul pe care șeriful mi-l luase mie. Dar Royale avea probabil ochiul și precizia unui vînător de veverițe, și asta era tot ce avea nevoie : o gaură foarte mare în inimă, făcută de un Colt greu, te omoară la fel de bine ca și o gaură foarte mică, făcută de un 0,22.

Jablonsky privi îngîndurat pistolul.

— Ați prefera să rămîn, domnule general ?

— Bagă pistolul ăla nenorocit la loc, se răsti generalul. Jablonsky este de partea noastră. Sau, cel puțin, sper că va fi. Da, aș prefera să rămîi. Dar nimeni n-are să te silească dacă nu vrei.

— Și ce m-ar face să vreau ? întrebă Jablonsky, adresîndu-se tuturor celor de față. Nu cumva generalul, care n-a făcut niciodată în viața sa, de bunăvoie, un lucru necinstit, intenționează să amîne achitarea acestui cec. Sau poate, pur și simplu, vrea să-l rupă ?

N-ar fi fost nevoie ca generalul să-și lase brusc privirea în jos, pentru a confirma presupunerea lui Jablonsky. Vyland interveni liniștit :

— Numai două zile, domnule Jablonsky, maximum trei. La urma urmei, e vorba să încasezi o grămadă de bani pentru un efort foarte mic. Tot ce-ți cerem este să stai cu ochii pe Talbot, pînă cînd duce la bun sfîrșit ceea ce dorim noi de la el.

Jablonsky dădu încet din cap.

— Înțeleg. Royale nu se coboară atît de jos ca să se apuce să păzească pe cineva, el pune oamenii la adăpost într-un fel mult mai sigur. Pe gangsterul acela din coridor, majordomul, pe micul nostru prieten de aici, Larry, Talbot

îi mănîncă pe toți odată înainte de micul dejun. Se vede treaba că aveți mare nevoie de Talbot nu-i așa ?

— Avem nevoie de el, spuse liniștit Vyland. Și din ceea ce am aflat de la domnișoara Ruthven, precum și din ceea ce știe Royale despre tine — tu ești în stare să-l stăpînești. Iar banii îți sînt în siguranță.

— Aha, da. Și, ia spune-mi, eu sînt un prizonier care păzește un alt prizonier, sau sînt liber să intru și să ies de-aici după voie ?

— Ai auzit ce-a spus domnul general, răspunse Vyland. Ești liber să faci ce vrei. Dar, dacă cumva pleci, asigură-te să fie închis sub cheie și legat în așa fel încît să nu poată s-o șteargă.

— O pază de șaptezeci de mii de dolari, ai ? spuse Jablonsky încruntat. E păzit ca aurul de la Fort Knox. I-am surprins pe Royale și Vyland schimbînd o privire rapidă, dar Jablonsky continuă : Dar sînt cam îngrijorat de soarta celor șaptezeci de mii de dolari. Mă gîndesc că dacă cineva află că Talbot este aici, n-o să mai primesc cei șaptezeci de mii. Cu dosarul meu, n-am să mă aleg decît cu vreo zece ani de închisoare pentru că m-am pus în calea justiției și am oferit ajutor și consolare unui asasin urmărit. Se uită cercetător la Vyland și la general și continuă calm : Ce garanții am că nimeni din casa asta n-o să vorbească ?

— N-are să vorbească nimeni, declară categoric Vyland.

— Șoferul locuiește în căsuța aceea de la poartă, nu-i așa ? întrebă insinuant Jablonsky.

— Da, acolo ! zise Vyland încet, gînditor. Ar putea fi o idee bună să ne descotorosim de...

— Nu ! îl întrerupse violent fata. Se ridicase cu un salt în picioare, cu pumnii încleștați în jos pe lîngă trup.

— Sub nici un motiv, spuse liniștit generalul. Kennedy rămîne aici. Îi sîntem prea mult îndatorați.

Ochii întunecați ai lui Vyland se îngustară un moment și se uită la general. Fata fuse cea care răspunse la întrebarea nerostită.

— Simon nu va vorbi, zise ea cu glas alb. Se îndreptă spre ușă. Mă duc să vorbesc cu el.

— Simon, hm ? Vyland își netezi mustața cu unghia de la degetul mare și o cîntări pe fată din ochi. Simon Kennedy, șofer și om bun la toate.

Ea se întoarse cîțiva pași, se opri în fața lui Vyland și-l măsură cu o privire neclintită și disprețuitoare. Se vedea că ai de-a face cu descendenta a cincisprezece generații care urcau în timp pînă la *Mayflower* și fiecare din cele două sute optzeci și cinci de milioane părcă te plesnea peste ochi. Spuse răspicat :

— Ești cel mai dezgustător individ pe care l-am cunoscut vreodată, și ieși trîntind ușa după ea.

— Fiica mea este nervoasă, spuse grăbit generalul. Ea...

— Nu face nimic, domnule general. Vocea lui Vyland era politicoasă ca totdeauna, deși arăta și el puțin enervat. Royale, poți să-i duci pe Jablonsky și Talbot în camerele lor. În capătul de la răsărit din aripa nouă — camerele sînt deja pregătite.

Royale încuviință din cap, dar Jablonsky își ridică mîna.

— Treaba pe care urmează să v-o facă Talbot este în casa asta ?

Generalul Ruthven se uită la Vyland, apoi neagă din cap.

— Atunci unde ? întrebă Jablonsky. Dacă tipul ăsta este scos de aici, și este identificat pe o rază de 150 de kilometri, o pățim. Mai ales eu, căci va trebui să-mi iau adio de la bani. Consider că am dreptul să mi se dea o garanție din acest punct de vedere, nu, domnule general ?

Din nou un schimb rapid de priviri între general și Vyland, din nou o încuviințare aproape imperceptibilă din cap a acestuia din urmă.

— Cred că putem să-ți spunem, zise generalul. Treaba este pe X 13, platforma mea de foraj din golf. Zîmbi șters. Este la douăzeci și patru de kilometri de aici, destul de adînc în interiorul golfului. Acolo nu-i nici un trecător care să-l vadă, domnule Jablonsky.

Jablonsky dădu din cap, în semn că deocamdată este satisfăcut și nu mai spuse nimic. Mă uitam în pămînt. Nu îndrăzneam să-mi ridic privirea. Royale zise încet :

— Să mergem.

Mi-am terminat băutura și m-am ridicat. Ușa grea a bibliotecii se deschise înspre coridor și Royale, cu pistolul

în mînă, se dădu într-o parte pentru a mă lăsa să trec eu primul. N-a fost prea inspirat. Sau poate șchiopătatul meu l-a indus în eroare. Lumea credea că șchiopătatul îmi încetinea mișcările, dar se înșela.

Valentino dispăruse. Am trecut pragul ușii, am încetinit și m-am oprit după ușă cu aerul că aștept ca Royale să mă ajungă și să-mi arate încotro s-o iau, apoi m-am răsucit brusc și am izbit ușa cu talpa piciorului, cu toată viteza și puterea de care eram în stare. Royale fu complet imobilizat în spatele ușii. Dacă îl nimeream în cap ar fi însemnat moartea. Dar i-am prins numai umerii ; și așa, însă, a fost suficient pentru a-l face să geamă de durere și pentru a-i smulge din mînă pistolul, care zbură învîrtindu-se cîțiva metri mai încolo pe coridor. Am sărit după el. L-am prins de țeavă, m-am răsucit continuînd să rămîn aplecat, fiindcă am auzit niște pași repezi în spatele meu. Mînerul automatului îl nimeri pe Royale, care se aruncase spre mine, undeva în față nu știu sigur unde anume, dar în orice caz răsună ca o secure de două kilograme care se împlîntă în trunchiul unui pin. Leșinase încă înainte de a mă lovi — dar totuși m-a lovit. O secure nu poate opri un pin care se prăvale. Nu-mi trebuiră decît două secunde ca să-l împing la o parte și să apuc pistolul de mîner, dar două secunde au să fie întotdeauna suficiente, ba chiar mai mult decît suficiente, pentru un om ca Jablonsky.

Piciorul mă nimeri în mîna cu pistolul și acesta aterizâ la vreo șapte metri mai încolo. M-am aruncat să-l prind de picioare, dar sări în lături cu iuțeala unuia de categorie muscă, ridică genunchii și mă izbi de ușa deschisă. După care a fost prea tîrziu ca să mai fac ceva, pentru că avea Mauserul în mînă și mă ținea drept între ochi.

M-am ridicat încet, nemaiîncercînd să fac nimic. Generalul și Vyland, acesta din urmă cu un pistol în mînă, năvăliră pe ușă, apoi se liniștiră cînd îl văzură pe Jablonsky cu pistolul în mînă, Vyland se aplecă să-l ajute pe Royale, care gemea, să se ridice. Royale avea o tăietură lungă deasupra ochiului stîng care sîngera abundent, și care, mîine, avea să fie o umflătură cît un ou de rață. După vreo jumătate de minut își scuturâ capul ca să se dezmeticească, își șterse sîngele cu dosul palmei și-și roti încet ochii

împrejur pînă îi întîlni pe ai mei. Greşisem. Crezusem că ochii lui sînt cei mai goi, cei mai inexpresivi pe care-i văzusem vreodată, dar greşisem. M-am uitat în ei şi aproape am simţit miros de pămînt umed, reavăn, de mormînt proaspăt.

— Constat, stimaţi domni, că într-adevăr aveţi nevoie de mine pe aici, zise Jablonsky jovial. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că cineva ar îndrăzni să încerce una ca asta cu Royale şi apoi să mai trăiască să poată povesti. Dar toată viaţa învăţăm. Îşi băgă mîna într-unul din buzunare şi scoase un set de cătuşe de oţel foarte subţiri şi mi le prinse, cu îndemînare de expert, la încheietura mîinilor. O amintire din vremurile proaste de altădată, explică el, scuzîndu-se. Nu se mai găseşte cumva pe aici prin casă încă o pereche şi ceva sîrmă sau un lanţ ?

— Se poate aranja, spuse Vyland aproape mecanic. Tot nu-i venea să creadă că aşa ceva i se putuse întîmpla pistolarului său infailibil.

— Splendid. Jablonsky rînji către Royale. Nu-i nevoie să-ţi încui uşa la noapte, îl ţin eu pe Talbot departe de tine.

Royale îşi mută privirea sumbră, sinistră de pe faţa mea spre Jablonsky, dar n-am putut constata că i s-a schimbat expresia. Mi-am închipuit că, pesemne, Royale începuse să se gîndească la un mormînt dublu.

Majordomul ne duse la etaj şi, în capătul unui coridor din aripa din spate a casei, scoase o cheie din buzunar, descuie o uşă şi ne băgă înăuntru. Era un dormitor, cu mobilă puţină şi scumpă, cu o chiuvetă într-un colţ şi cu un pat modern din lemn de mahon la mijlocul peretelui din dreapta. În stînga era o uşă ce dădea în alt dormitor. Majordomul scoase o a doua cheie şi descuie şi această uşă. Dădea într-o altă cameră ce semăna leit cu prima, cu excepţia patului, un model vechi cu bare de fier. Arăta de parcă ar fi fost făcut din traverse rămase de la podul Key West. Arăta solid. Se părea că va fi patul meu.

Am revenit în prima cameră. Jablonsky întinse mîna :

— Cheile, te rog.

Majordomul ezită, privi nesigur la el, apoi dădu din umeri, dădu cheile şi dădu să plece. Jablonsky spuse curtenitor :

— Vrei să te pocnesc de două, trei ori în cap cu Mauserul ăsta care-l ţin în mînă ?

— Mă tem că nu pricep, sir.

— „Sir" ai ? Asta-i bună. Nu mi-ar fi trecut prin cap că la puşcărie, la Alcatraz au manuale pentru meseria de servitori la case mari. Cealaltă cheie, prietene. Cea de la camera lui Talbot spre coridor.

Majordomul se încruntă, scoase o a treia cheie şi plecă. Oricare o fi fost manualul pe care l-a citit, sărise, în orice caz, capitolul despre închisul uşilor, dar uşa era solidă, aşa că rezistă. Jablonsky rînji, încuie uşa cu un clinchet ostentativ, verifică să vadă dacă nu era vreun orificiu prin care să fim urmăriţi de afară, trase perdelele şi se întoarse spre mine. Se pocni de cinci sau şase ori cu pumnul în palma-i masivă, lovi peretele şi doborî un fotoliu cu o bufnitură care zgudui camera. Apoi spuse, nici prea încet, nici prea tare :

— Ridică-te cînd eşti gata, iubitule. Asta-i, ca să zic aşa, doar un mic avertisment ca să nu mai încerci alte trucuri. Cum ai încercat cu Royale. Dacă mişti un deget, are să ţi se pară că ţi-a căzut în cap palatul Chrysler.

N-am mişcat nici un deget. Nici Jablonsky. În cameră, o linişte desăvîrşită. Am ascultat încordaţi. Pe coridor, liniştea nu era desăvîrşită. Cu platfusul lui şi respirînd fornăit pe nasul spart, majordomul era catastrofal în rolul Ultimului Mohican ; covorul gros îi absorbi ultimul zgomot de călcătură abia cînd ajunsese la vreo şapte metri depărtare.

Jablonsky scoase o cheie, deschise încet cătuşele, le băgă în buzunar şi-mi strînse mîna cu atîta putere de era să-mi frîngă degetele. Dar, deşi m-a durut, i-am zîmbit cu tot atîta căldură şi încîntare ca şi el. Am aprins cîte o ţigară şi, cu nişte scobitori în mînă, am pornit să căutăm în ambele camere microfoane secrete şi dispozitive de ascultare.

Era plin pămîntul de ele.

Exact la douăzeci şi patru de ore după toate astea m-am urcat în maşina sport, pe care o lăsasem, cu cheile în contact, la vreo patru sute de metri de căsuţa de la intrarea

casei generalului. Era Chevroletul Corvette pe care îl furasem în după-amiaza anterioară, cînd o luasem ostatecă pe Mary Ruthven.

Ploaia de ieri încetase complet. Cerul fusese toată ziua albastru și fără nori — toată ziua asta fusese pentru mine teribil de lungă. Să zaci complet îmbrăcat și legat cu cătușe de barele unui pat de fier timp de douăsprezece ore într-o temperatură de pînă la treizeci și șapte de grade într-o cameră cu ferestrele închise, așezată cu fața spre sud, — ei bine, toate astea, dogoarea și inactivitatea somnolentă fuseseră exact ceea ce se potrivea unei broaște țestoase din Galapagos. Eram stors de vlagă ca un iepure împușcat. Mă ținuseră acolo toată ziua ; Jablonsky îmi aducea de mîncare și, imediat după prînz, mă ducea să mărșăluiesc prin fața generalului, a lui Vyland și a lui Royale, ca să le arate ce paznic bun era el și că eram încă relativ intact. Relativ era cuvîntul potrivit : ca să măresc efectul, îmi dublasem șchiopătatul și îmi lipisem plasturi pe obraz și bărbie.

Royale, în ce-l privea, nu avea nevoie de asemenea semne suplimentare ca să se vadă că fusese în război. Mă îndoiesc că ar fi putut exista un plasture suficient de lat ca să poată acoperi umflătura enormă, pe care o avea pe frunte. Ochiul drept îi era la fel de vînăt ca și umflătura și complet închis. Făcusem o treabă bună cu Royale. Și știam că, în ciuda inexpresivității detașate care i se reinstalase pe față și în ochiul lui sănătos, n-are să aibă liniște pînă cînd nu-mi va aplica un tratament și mai bun. Un tratament care să lase urme permanente.

Aerul nopții era răcoros, plăcut, plin de mirosul sărat al mării. Am ridicat capota mașinii, am luat-o spre sud și, apoi, m-am aplecat mult într-o parte, pentru a lăsa aerul proaspăt să-mi alunge somnolența din capul buimac. Creierul nu-mi era amorțit numai de căldură, mă mai buimăcise și faptul că dormisem, atît de mult în după-amiaza aceea cleioasă, încît acum nu reușeam să mă trezesc. Știam însă că, în noaptea aceea n-o să pot dormi prea mult. O dată sau de două ori m-am gîndit la Jablonsky, bărbatul acela solid, brunet, surîzător, cu fața bronzată și zîmbetul fermecător, șezînd în camera sa de la etaj, păzind con-

știincios și solemn camera mea goală cu toate cele trei chei în buzunar. Am pipăit, în propriul meu buzunar — și erau încă acolo — duplicatele pe care Jablonsky le comandase dimineața, cînd plecase să ia puțin aer în direcția Marble Springs. Jablonsky avusese mult de lucru în dimineața aceea.

Nu m-am mai gîndit la Jablonsky. Putea să-și poarte singur de grijă, mai bine decît orice om pe care l-am cunoscut vreodată. Aveam destule probleme proprii pe care urma să le rezolv în noaptea aceea.

Dincolo de golful de culoarea vinului negru, spre vest, abia se stinseseră ultimele urme ale apusului de soare strălucitor și roșu și stelele se ridicaseră clare în înaltul cerului netulburat, cînd am văzut pe partea dreaptă a drumului un felinar cu un geam verde. Am trecut de el, apoi de al doilea, și, la al treilea, am virat brusc la dreapta și am tras mașina în jos pe un mic dig de piatră, stingînd farurile încă înainte de a mă opri în pantă lîngă un om înalt, corpolent, cu o lanternă minusculă în mînă.

El mă prinse de braț — trebuia să mă prindă, căci, după ce tot drumul stătusem cu ochii pe fîșia de lumină strălucitor de albă proiectată de farurile mașinii, nu puteam să văd nimic în întuneric — și am coborît, fără o vorbă, pe o scară cu trepte de lemn pînă la un debarcader plutitor ; am trecut peste el către o formă întunecată, alungită, care se legăna încetișor la marginea pontonului. Vedeam deja mai bine și am reușit să mă prind de un suport și să sar în barcă fără să fiu sprijinit. Un om scund și gras se ridică să mă salute.

— Domnul Talbot ?

— Da. Căpitanul Zaimis, nu-i așa ?

— John. Omulețul chicoti și explică cu accentul său melodios : Băieții mei ar rîde de mine să audă că mi se zice „Căpitan Zaimis". Ar spune : „Și ce mai face *Queen Mary* sau *United States* ? și alte transatlantice ? Și așa mai departe. Copiii din ziua de astăzi ! Omulețul oftă cu o tristețe prefăcută. Eh, da, cred că „John" este mai potrivit pentru căpitanul micului *Matapan*.

M-am uitat peste umărul lui și i-am zărit pe „copii". Nu se vedeau decît ca niște contururi întunecate proiectate

pe un orizont doar ceva mai luminos. Dar era suficientă lumină ca să pot vedea că aveau peste un metru optzeci și erau solizi pe potriva înălțimii. Nici *Matapan* nu era chiar atît de mic ; avea o lungime de cel puțin doisprezece metri, două catarge, niște traverse curioase și niște bare longitudinale cu puțin mai înalte decît un bărbat de talie mare. Atît oamenii cît și vasul erau de proveniență grecească, echipajul fiind format în întregime din greci și dacă *Matapan* nu era complet grecesc, era cel puțin făcut întru totul de constructori de vapoare greci, care veniseră și se stabiliseră în Florida tocmai pentru a construi asemenea ambarcațiuni pentru pescuitul de bureți. Avea curbele zvelte, grațioase și o pravă arcuită în sus, astfel că lui Homer nu i-ar fi fost greu să-l identifice ca pe un descendent în linie directă al galerelor care brăzdaseră, cu nenumărate secole în urmă, apele însorite ale Mării Egee și ale Levantului. Mă cuprinse, brusc, un sentiment de siguranță și de gratitudine că mă aflam pe un asemenea vas, înconjurat de asemenea oameni.

— O noapte excelentă pentru treaba pe care o avem de făcut, am spus.

— Poate da. Poate nu. Umorul dispăruse din vocea lui. Nu sînt de aceeași părere. Nu o astfel de noapte ar fi ales John Zaimis.

N-am precizat că nu aveam posibilitatea să optăm. Am spus :

— E prea luminoasă, asta-i problema, nu ?

— Nu asta. Se întoarse o clipă, dădu niște ordine într-o limbă care nu putea fi decît greacă și oamenii începură să se miște pe punte dezlegînd frînghiile de pe stîlpii de ancorare ai debarcaderului. Se întoarse spre mine : Scuză-mă că vorbesc cu ei în străvechea noastră limbă. Băieții ăștia trei nu se află în America nici măcar de șase luni. Propriii mei băieți nu vor să se facă scufundători. E o viață grea — zic ei — o viață prea grea. Așa că trebuie să aducem tineri din Grecia... Vremea nu-mi place, domnule Talbot. E o noapte prea frumoasă.

— Asta ziceam și eu.

— Nu. Scutură viguros din cap. Prea frumoasă. Aerul a prea liniștit și briza asta ușoară vine dinspre nord-vest.

Asta nu e bine. În seara asta soarele a fost ca o flacără pe cer. Asta nu e bine. Simți micile valuri care leagănă *Matapan*-ul ? Cînd vremea e bună, valurile mici lovesc corpul vasului la fiecare trei secunde, hai, la patru. Astă-seară ? Ridică din umeri. La douăsprezece secunde, poate chiar la cincisprezece. De patruzeci de ani pornesc în larg de la Tarpon Springs. Cunosc apele de aici, domnule Talbot, aș minți dacă aș zice că le cunoaște altcineva mai bine. Se apropie o furtună puternică.

— Ce ? O furtună puternică ? Furtunile îmi dau un sentiment de teamă. Sînt semne că se poate dezlănțui un uragan ?

— Nu.

— Poți întotdeauna să observi semnele de dinainte de uragan ? Căpitanul Zaimis nu putea să mă liniștească ; trebuia încercat și văzut ce-o să se întîmple.

— Nu întotdeauna, domnule Talbot. Odată, poate cu cincisprezece ani în urmă, am fost avertizați că o să vină furtuna dar nu se observa nici un semn. Nici măcar unul. Pescarii din Caicosul de Sud au ieșit, deci, la pescuit. S-au înecat cincisprezece. Dar dacă în septembrie apar semnele, atunci, furtuna cea mare în mod sigur vine. Vine negreșit.

Nimeni nu-mi dădea vești vesele în noaptea asta.

— Cam peste cît timp o să vină ? am întrebat eu.

— Peste opt ore, peste patruzeci și opt de ore — nu știu. Arătă înspre sud, de unde venea hula lungă, lentă și uleioasă. Dar dintr-acolo vine...

Două ore mai tîrziu, după ce străbătusem douăzeci de kilometri, ne aflam și mai aproape de furtuna aceea care, deși încă îndepărtată, totuși mă neliniștea. Mersesem cu viteza maximă, dar viteza maximă pe *Matapan* nu era ceva cu care să te poți lăuda. Cu aproape o lună în urmă, doi mecanici civili, care juraseră să țină secretul, prelungiseră țeava de eșapament a motorului de pe *Matapan* într-un cilindru subacvatic cu un sistem complicat de pereți care amortizau zgomotul. Făcuseră o treabă bună, zgomotul eșapamentului nu era decît o șoaptă guturală, dar, pe de altă parte, contrapresiunea făcea să scadă la jumătate forța de propulsie a motorului. Totuși, era destul de rapid. Ajunsesem la destinație. Ajunsesem însă prea repede

pentru mine și, cu cît intram mai adînc în golful luminat de stele și golurile dintre valuri deveneau mai lungi și mai adînci, cu atît eram mai convins de totala lipsă de șansă a ceea ce pornisem să fac. Dar cineva trebuia s-o facă și eu eram cel asupra căruia căzuseră sorții.

Era o noapte fără lună. Curînd se stinseră și stelele. Nori lînoși începură să acopere cerul cu fișii lungi, cenușii. Apoi veni ploaia, nu grea, dar rece și pătrunzătoare, și John Zaimis îmi dădu o foaie de cort să mă adăpostesc ; *Matapan* avea și o cabină, dar nu aveam chef să cobor dedesubt.

Probabil că am ațipit legănat de mișcarea vasului, pentru că atunci cînd m-am trezit ploaia nu mai ropotea pe foaia de cort și cineva mă scutura de umăr. Era căpitanul navei, care îmi spunea șoptit :

— Uite-o, acolo e, domnule Talbot. Platforma X 13.

M-am ridicat prinzîndu-mă de unul din catarge — hula devenise realmente neplăcută — și am privit în direcția pe care mi-o indica mîna lui. Nu că ar fi fost nevoie s-o mai arate. Chiar la distanța de un kilometru și jumătate, X 13 părea că umple tot cerul.

Am privit-o, după aceea m-am uitat în altă parte, apoi mi-am îndreptat din nou privirea într-acolo. Continua să fie acolo. Pierdusem în viața mea mai mult decît oricare alt om, nu prea mai aveam pentru ce să trăiesc, dar totuși ceva mai aveam așa că stăteam acolo și-mi doream în acel moment ca să fi fost la mii de kilometri depărtare.

Eram speriat. Dacă acesta era capătul drumului, aș fi preferat să nu pun niciodată piciorul acolo.

CAPITOLUL V

Auzisem cîte ceva despre aceste platforme plutitoare. Una îmi fusese chiar descrisă de un tip care le proiecta, dar, pînă acum, nu văzusem nici una ; acum, cînd o vedeam cu ochii mei, îmi dădeam seama că descrierea aceea mi-o reprezentasem pe măsura capacității imaginației mele de a îmbrăca cu carne scheletul gol al faptelor și statisticilor.

Mă uitam la X 13 și pur și simplu nu-mi venea să cred. Era enormă. Era colțuroasă și dizgrațioasă ca nici o altă construcție văzută de mine pînă atunci. Și, mai presus de orice, era ireală, o combinație fantomatică gen Jules Verne și unele din cele mai stranii descrieri de zboruri din literatura științifico-fantastică în spațiul interplanetar.

La prima vedere, în petele fugare de lumină proiectate printre nori de slaba strălucire stelară, arăta ca o pădure de coșuri de fabrică uriașe înălțîndu-se din mare. La jumătatea înălțimii lor, coșurile erau legate de o platformă groasă și masivă prin luturile căreia ele își croiau drum. Iar la extremitatea dreaptă, ridicată chiar pe platformă și înălțîndu-se spre cer, misterioasă și fragilă, cu traversele grațios întrețesute într-un păienjeniș de motive decorative, de două ori mai înaltă decît coșurile, proiectată pe cerul nopții cu ghirlandele ei de basm făcute din luminile albe și colorate pentru exploatare și avertizarea avioanelor, se afla turla de foraj.

Nu sînt dintre cei care au nevoie să se ciupească pentru a se convinge că lucrurile sînt reale, dar, dacă aș fi fost, n-avusesem în viața mea o ocazie sau rațiune mai bună de a mă ciupi decît atunci. Dacă ar fi văzut construcția aceea fantomatică, marțiană, înălțîndu-se brusc din mare, cei mai înrăiți beți din țară ar fi jurat să se lase de băutură.

Coșurile — știam — erau picioare metalice, tubulare, masive, de o rezistență de necrezut, fiecare fiind în stare să suporte o greutate de mai multe sute de tone ; pe această platformă puteam număra nu mai puțin de patrusprezece picioare din acestea, șapte în fiecare parte, iar distanța dintre cele așezate la extremități trebuie să fi fost de vreo sută douăzeci de metri. Și faptul uluitor era că această platformă uriașă era mobilă. Fusese remorcată pînă acolo cu platforma scufundată adînc în mare și cu picioarele în sus, înălțîndu-se pînă aproape de nivelul actual al vîrfului turlei ; odată ajunsă la locul stabilit, picioarele fuseseră lăsate să cadă în jos, pînă pe fundul mării — și atunci toată platforma aceea uriașă și turla, în total aproximativ patru sau cinci mii de tone, acționate

de mașini uriașe, se ridicaseră din mare șiroind de apă, pînă la o înălțime la care, cu siguranță, nu puteau ajunge nici valurile cele mai înalte ridicate de uragan în Golful Mexic.

Toate acestea le știam dinainte, dar a ști și a vedea nu înseamnă deloc același lucru.

O mînă îmi atinse brațul, făcîndu-mă să tresar. Uitasem aproape de tot unde mă aflam.

— Ce părere ai de instalație, domnule Talbot ? Era căpitanul. Îți place, ai ?

— Da. E frumoasă. Cît a costat jucărioara asta ? Ai idee ?

— Patru milioane de dolari, ridică Zaimis din umeri. Poate patru și jumătate.

— O investiție frumoasă, am încuviințat eu. Patru milioane de dolari.

— Opt, corectă Zaimis. Nu te poți instala și să începi, pur și simplu, să forezi, domnule Talbot. Întîi cumperi solul de sub mare, două mii cinci sute de pogoane, trei milioane de dolari. Apoi forezi un puț — numai unul singur — de circa trei kilometri adîncime — costă în jur de trei sferturi de milion. Asta, dacă ești norocos.

Opt milioane de dolari. Și nici măcar nu era o investiție sigură. O aventură. Geologii pot greși ; mai mult greșesc decît au dreptate. Generalul Blair Ruthven nu era omul care să arunce opt milioane de dolari pe fereastră. Pentru ce profit colosal putuse să se lase antrenat un om ca el, cu o reputație ca a lui, dacă fusese dispus, așa cum era evident, să calce în afara legii ? Nu era decît o singură cale pentru a afla răspunsul. M-a trecut un fior și m-am întors spre Zaimis.

— Poți să tragi mai aproape ? Adică, chiar alături ?

— Pînă unde vrei. Arătă spre latura dinspre partea noastră a construcției metalice. Vezi vasul acela legat la margine ?

Nu-l văzusem, dar îl vedeam acum — o formă zveltă, întunecată, lungă de peste șaptezeci și cinci de metri, părînd minusculă pe lîngă masiva instalație de foraj, vîrful catargelor ajungînd doar la jumătatea înălțimii punții instalației de foraj. M-am uitat la Zaimis.

— John, crezi cumva că ăsta o să ne răstoarne planurile ?

— Vrei să spui, dacă ne stă în drum ? Nu. Noi facem un ocol larg şi ne apropiem dinspre sud.

Învîrti cîrma şi *Matapan* o luă spre stînga, pornind să ocolească X 13 pe la sud ; dacă mergea spre nord, pe dreapta, *Matapan* ar fi intrat în razele orbitoare ale arcului voltaic şi ale reflectoarelor care luminau marea punte de lucru din jurul turlei. Chiar şi de la un kilometru şi jumătate se puteau vedea clar oamenii care se mişcau la baza turlei, iar uruitul înăbuşit al unor maşini puternice, asemenea celui produs de compresoarele Diesel, ajungea la noi clar peste apele întunecate. Asta, cel puţin, era în favoarea noastră ; nu mă gîndisem că pe instalaţiile acestea se lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar, cel puţin, zgomotul operaţiunilor efectuate va înăbuşi şoapta guturală a motoarelor *Matapanului*.

Vasul nostru începuse să se lupte vajnic cu apele. Cîrmeam în direcţia sud-vest, primind valurile lungi, tot mai adînci, în partea dreaptă a provei, şi acestea începeau să se spargă peste parapetul vasului. Mă udau. M-am ghemuit sub foaia de cort lîngă cîrmă, mi-am aprins o ultimă ţigară şi m-am uitat la căpitan.

— John, ce şanse sînt ca vasul acela s-o ia din loc ?

— Nu ştiu. Cred că nu prea mari. E un vas de aprovizionare, dotat şi cu un grup electrogen. Aduce alimente, băutură, noroi pentru foraj şi mii de litri de combustibil. Uită-te mai bine, domnule Talbot. E un fel de mic tanc petrolier. Acum aduce combustibil pentru maşinile mari şi, poate, alimentează cu electricitate de la dinamurile sale. Mai tîrziu, cînd se descoperă zăcămîntul, transportă ţiţeiul.

Am privit pe sub un colţ al foii de cort. Arăta, într-adevăr, cum zicea John, ca un fel de mic petrolier. Văzusem acelaşi tip de vas cu ani în urmă, în timpul războiului : avea puntea centrală înaltă şi goală, după care urma cabina şi sala de maşini, ca la petrolierele de alimentare la ţărm. Dar ceea ce îmi trezi, în acest moment, interesul a fost afirmaţia lui John — că vasul stătea acolo cea mai mare parte a timpului.

— Aș vrea să urc pe vasul ăsta, John. Se poate? Nu că aș fi dorit să urc pe el, dar știam că trebuie. Nu mă gîndisem niciodată la posibilitatea unui vas staționat acolo, mai mult sau mai puțin permanent. Acum, cînd am constatat faptul, el deveni deodată cel mai important element din calculele mele.

— Dar mi s-a spus că dorești să urci, pe instalație, domnule Talbot.

— Da. Poate. Dar mai tîrziu. Poți să te apropii de vas?

— Pot să încerc, spuse încruntat căpitanul Zaimis. E o noapte proastă, domnule Talbot.

Parcă trebuia să mi-o mai spună. Mie mi se părea de-a dreptul groaznică. Dar n-am zis nimic. Navigînd încă spre sud-vest, treceam, în acel moment, prin dreptul uneia din lungile laturi ale instalației și am putut vedea că pilonii uriași din oțel masiv care susțineau platforma turlei nu erau atît de simetric dispuși cum îmi imaginasem eu. Între al patrulea și al cincilea picior era de ambele părți, un spațiu gol de vreo patruzeci și cinci de metri și, aici, platforma era lăsată în jos mult sub nivelul punții principale. Pe acest nivel mai coborît, o macara lungă și subțire în formă de trabuc se înălța spre vîrful coloanelor; vasul era amarat chiar sub această punte lăsată în jos, care acoperea spațiul acela gol și lega cei doi piloni de oțel.

Cinci minute mai tîrziu, căpitanul schimba cursul și acum ne îndreptam din nou drept spre vest, într-o direcție care ne îndepărta de instalație spre sud; dar de abia apucasem să ne obișnuim cu relativa consolare că porneam să înfruntăm hula direct, cînd căpitanul întoarse din nou cîrma și o luă spre nord-vest. După cum s-a dovedit, ne-am îndreptat spre piciorul cel mai sudic din partea dinspre coastă a instalației, trecînd la mai puțin de zece metri de prova vasului amarat acolo, și la numai treizeci de centimetri de picior și, astfel, ne-am pomenit chiar sub platforma masivă a instalației de foraj.

Unul dintre tinerii greci, un băiat bronzat, cu părul negru, pe nume Andrew, își făcea de lucru la pravă și cînd trecurăm pe sub platformă și ajunserăm în dreptul celui de al doilea pilon dinspre sud, venind dinspre mare, strigă încet la John, și, în același timp, aruncă, cît putu de departe, un colac de salvare legat cu o funie ușoară.

Atunci John încetini motorul pînă cînd abia se mai auzi, și *Matapan*, purtat de val, se deplasă încet înapoi, de o parte a pilonului, în timp ce colacul de salvare venea și el înapoi de cealaltă parte, astfel încît frînghia ușoară înconjură complet pilonul. Anderw culese colacul de salvare cu o cange și începu să tragă parîma la capătul căreia fusese legată o funie mai grea ; după un minut, *Matapan* era solid legat de pilon, cu motorul de abia ticăind, suficient însă pentru a-i permite să reziste valurilor tot mai puternice și a nu întinde prea tare parîma. Nimeni nu ne auzise, nimeni nu ne văzuse — cel puțin, din cît puteam noi constata.

— Trebuie însă să vă grăbiți, spuse John încet. Nu știu cît putem aștepta. Presimt că vine furtuna.

Era neliniștit. Și eu eram. Toți eram neliniștiți. Dar tot ce avea el de făcut nu era decît să stea acolo pe vas. Nu risca să-i spargă nimeni capul și nici să-i lege pietre de picioare și să-l arunce în Golful Mexic.

— N-ai pentru ce să-ți faci griji, am spus eu liniștitor. Și nici nu avea, în comparație cu mine. O jumătate de oră. Mi-am scos pardesiul, mi-am încheiat la gît și la mîini manșetele vulcanizate ale costumului de pînză cauciucată pe care-l purtam dedesubt, mi-am pus aparatul de oxigen pe umeri, am strîns curelele, am luat vizorul într-o mînă și haina, pantalonii și pălăria sub celălalt braț și am pășit cu atenție peste parapet pe bărcuța de cauciuc pe care echipajul o lansase deja la apă. Andrew ședea la celălalt capăt al șubredei bărcuțe, ținînd în mînă o funie și, după ce m-am așezat, își luă mîna de pe parapetul punții *Matapanului*. Curentul hulei ne trîrî repede sub masa întunecată a platformei, Andrew dînd drumul la funie pe măsură ce înaintam. Să faci o bărcuță de cauciuc să plutească pe timp de hulă este un lucru greu, dar ca s-o mîi cu vîslele într-o anumită direcție, înfruntînd o asemenea hulă, este aproape imposibil ; în schimb avea să fie de o sută de ori mai lesne să revenim pe *Matapan* trăgînd de funia lui Andrew.

La o șoaptă a mea, Andrew opri funia și făcu o întoarcere. Eram acum foarte aproape de marginea vasului, dar încă în umbră ; vasul stătea aproape de picioarele acelea masive, dar platforma se afla la vreo patru metri

deasupra acestor picioare și a noastră, așa că unghiul de lumină de la reflectoarele de lîngă macaraua de sus, de pe puntea sondei, de abia reușea să atingă partea îndepărtată — partea de la babord — a punții superioare a vasului. Tot restul vasului era învăluit într-un întuneric adînc, în afară de un petic de lumină care cădea pe puntea de la prova printr-o deschizătură dreptunghiulară în platforma de deasupra. Prin această deschizătură era suspendată scara de comunicare verticală, un șir de trepte metalice în zig-zag, ca o scară de incendiu, care, am presupus eu, putea fi ridicată și coborîtă în funcție de flux și reflux.

Totul se potrivea de parcă cineva dorise să-mi creeze condițiile necesare.

Vasul era cufundat adînc în apă — rezervoarele de petrol îmbrăcate cu șine se ridicau mult deasupra nivelului apei, dar copastia se vedea numai vreo optzeci de centimetri. Am scos din haină o lanternă-stilou și am urcat pe vas.

Am înaintat în întuneric. În afară de un licăr ce venea de la prova, pe vas nu era nici o lumină, nici chiar luminile de navigație. Erau de prisos, deoarece turla sondei era iluminată ca un pom de iarnă.

Niște uși glisante verticale dădeau pe puntea de la prova. Am tras zăvoarele de sus și de jos de la una din aceste uși, am așteptat acoperirea unei ușoare mișcări a vasului și am crăpat ușa numai atît cît să-mi încapă capul, brațul și lanterna. Butoaie, bidoane vopsite, funii, lemn, lanțuri grele — era un fel de magazie a monstrului. Nu era nimic care să mă intereseze. Am împins ușa la loc, am închis zăvoarele și am plecat.

Am luat-o înapoi printre rezervoare spre partea din spate a vasului. Aici am dat de chepenguri deschise, cu scoabe mari, care se ridicau în toate direcțiile, tuburi așezate de-a lungul și de-a curmezișul, de toate dimensiunile și la toate înălțimile, ventile, roți mari pentru aceste ventile, ventilatoare noduroase, urîte, și cred că n-a rămas nimic pe care să nu-l fi lovit cu capul, cu rotulele sau cu fluierele picioarelor. Parcă îmi tăiam drum printr-o junglă virgină. O junglă virgină de metal. Dar i-am dat de cap și m-am asigurat că pe puntea aceea nu există

nici o trapă sau deschizătură prin care să poată trece ceva mai mare decît o ființă umană.

N-am găsit nimic interesant nici la pupă. Cea mai mare parte a spațiului de pe punte și a suprastructurii era rezervată cabinelor ; singura deschizătură, ca un acoperiș de trăsură, era acoperită cu sticlă și avea cîteva spiraiuri deschise. Am folosit lanterna. Motoare. Și aici, deci, ca și pe întreaga punte superioară nu se ascundea nimic interesant.

Andrew aștepta răbdător în barca pneumatică. Mai mult am simțit decît am văzut privirea lui interogativă și am dat din cap. Nu că ar fi fost nevoie. Cînd a văzut că îmi pun casca de cauciuc și masca de oxigen, a avut confirmarea de care avea nevoie. Mă ajută să-mi fixez o funie de salvare în jurul taliei, ceea ce ne luă un minut întreg. Barca pneumatică se legăna și sălta așa de tare, încît cu o mînă trebuia să ne sprijinim și numai cu una puteam să facem treabă.

Dacă circuitul de oxigen ar fi fost închis, adîncimea maximă pe care o puteam atinge în siguranță era de șapte metri și jumătate. Petrolierul avea o adîncime de vreo patru metri și jumătate, așa că îmi mai rămînea o rezervă suficientă. Căutarea subacvatică a unui cablu sau a unui lucru suspendat de un cablu se dovedi mult mai ușoară decît îmi închipuisem, deoarece, deja de la patru metri și jumătate efectul mișcării valurilor de la suprafață era aproape neglijabil. Andrew dădea drumul la funie, o slăbea și o strîngea acomodîndu-se mișcărilor mele subacvatice cu priceperea unui om care toată viața făcuse o asemenea treabă. Am înconjurat în întregime partea cufundată a petrolierului, mergînd pe lîngă chilele santinei, pe ambele părți, examinînd fiecare metru cu o puternică lanternă subacvatică. Pe la jumătatea drumului, la al doilea parcurs, am văzut un soi de țipar care se înfiripă, ondulîndu-se, din întunericul de dincolo de raza farului și-și repezi capul cu ochi răi, neclintiți și cu dinți otrăviți, direct în sticla lanternei ; am aprins și am stins de cîteva ori și-a plecat. Dar asta a fost tot ce am descoperit.

Cînd am revenit la barca pneumatică mă simțeam obosit și m-am urcat trăgîndu-mă. Mă simțeam obosit

pentru că cincisprezece minute de înotat din greu îmbrăcat într-un echipament de scafandru este o treabă care oboseşte pe oricine ; ştiam însă foarte bine că dacă aş fi găsit ceea ce căutam, n-aş fi simţit nici un fel de oboseală. Mă simţeam însă deprimat.

Mă simţeam extenuat, descurajat şi deprimat, şi-mi era frig. Aş fi dorit să pot să fumez o ţigară. Mă gîndeam la un foc de lemne trosnind molcom, la o cafea aburindă şi la un pahar plin cu whisky. Mă gîndeam la Herman Jablonsky care dormea liniştit în patul mare de mahon din casa generalului. Mi-am scos masca şi cilindrul, am tras flotoarele din picioare, am încălţat pantofii bîjbîind cu mîinile amorţite, mi-am aruncat pantalonii, haina şi pălăria pe puntea petrolierului şi m-am tîrît în sus după ele. După trei minute, îmbrăcat în hainele mele, care şiroiau ca o pătură scoasă chiar atunci din cazanul unei maşini de spălat, am pornit în sus pe scara cu balustrade spre puntea sondei de pe instalaţia de foraj, aflată la vreo treizeci de metri deasupra capului meu.

Nori cenuşii purtaţi de vînt şterseseră de pe cer ultima lumină stelară, dar pe mine asta nu mă ajuta deloc. Crezusem că becul care lumina pasarela era slab, dar nu era, era numai îndepărtat. Cînd am ajuns la trei metri de punte, am constatat că era, nici mai mult nici mai puţin, un proiector. Şi dacă aveau şi un paznic în capul scării ? Să le spun că sînt inginerul secund de pe petrolier şi că sufăr de insomnie ? Să stau acolo şi să inventez o poveste plauzibilă în timp ce apa, şiroind din costumul de scafandru, pe sub pantaloni, forma la picioarele mele o băltoacă, iar interlocutorul meu ar fi examinat cu interes cauciucul încreţit şi lucitor din locul unde trebuia să am guler şi cravată ? Nu aveam pistol şi eram convins că oricine este asociat, într-un fel sau altul, cu generalul Ruthven şi cu Vyland, cînd se scoală dimineaţa, îşi pune pe umăr hamul pistolului înainte de a-şi pune ciorapii. În orice caz, toţi asociaţii întîlniţi pînă atunci fuseseră, fiecare, un arsenal ambulant. Şi dacă mi-ar pune pistolul în piept ? Să o iau la fugă în jos pe o sută treizeci de trepte, în timp ce omul mă ia pe îndelete la ţintă ? Firește, nu eram obligat să fug : scara pe care venisem era închisă numai în trei părţi, a patra fiind deschisă spre mare, dar

n-aş fi reuşit să sar mai departe de labirintul de ventile şi conducte de jos, de pe petrolier. Am conchis, deci, că orice om cu cît de puţină minte ar lua-o imediat înapoi, în jos.

Am continuat să urc.

Nu era nimeni. Scara dădea într-o nişă închisă din trei părţi — într-o parte, de marginea platformei îngrădită cu un parapet, în celelalte două părţi, de pereţi înalţi de oţel. Partea a patra dădea direct pe puntea sondei unde se afla macaraua. Atît cît am putut să văd din puntea de foraj, era luminat. La nici zece metri depărtare se auzea zgomotul maşinilor şi voci de oameni.

N-ar fi fost deloc o idee grozavă să nimeresc drept în mijlocul lor, aşa că am căutat o altă cale de ieşire. Am găsit-o repede — un şir de trepte de oţel prinse într-unul din pereţii de oţel de lîngă mine, înalţi de trei metri şi jumătate.

Le-am urcat, m-am aplecat la ultima treaptă, m-am tîrît cîţiva metri, apoi m-am ridicat, adăpostindu-mă în spatele unuia din pilonii uriaşi. De aici puteam vedea întreaga panoramă a instalaţiei de foraj.

La vreo sută de metri mai încolo, spre nord, pe o platformă mai mare şi ridicată, se vedea turla sondei care părea mai masivă, cu cabine de control la bază şi cu oameni care se mişcau împrejur. M-am gîndit că sub acea platformă trebuie să fie grupul electrogen şi camerele de locuit. Platforma mai mică dinspre sud, cea pe care stăteam eu, era aproape complet goală, avînd înspre sud o prelungire semicirculară care ieşea deasupra mării. Scopul acestui spaţiu gol m-a derutat o clipă, dar, apoi, ceva îmi miji în memorie : Mary Ruthven spusese că, de obicei, între instalaţie şi ţărm, generalul circula cu elicopterul. Elicopterul avea nevoie de o pistă de aterizare. Această platformă era pista.

Pe puntea de foraj, între cele două platforme, aproape la picioarele mele, cîţiva oameni mişcau, cu ajutorul unei macarale remorcate, nişte butoaie mari, rostogolindu-le într-o deschizătură puternic luminată, aflată la jumătatea peretelui înalt de pe platforma nordică. Întrucît petrolul se transporta pe vapor prin conducte, aceste butoaie nu puteau conţine decît „noroi", un amestec chimic de barite,

folosit pentru a împinge în jos, sub presiune, cimentul care forma căptușeala exterioară a puțului de foraj. Se găseau acolo, înșirate pe lățimea instalației, o serie întreagă de magazii mari, cele mai multe deschise. Dacă exista undeva ceea ce căutam eu, atunci în aceste magazii trebuia să se găsească.

Am traversat pînă la extremitatea platformei sudice, am găsit un alt șir de trepte și am coborît spre puntea puțului de foraj. Acum nu mai aveam nimic de cîștigat dacă eram prudent sau dacă mă furișam. Pe lîngă faptul că asta putea stîrni bănuieli, factorul timp devenea de o importanță covîrșitoare. Vremea se strica din ce în ce mai tare — vîntul părea acum de două ori mai puternic decît fusese cu o jumătate de oră mai înainte, și asta nu se datora înălțimii la care mă aflam. În aceste condiții, căpitanul Zaimis ar putea chiar să fie silit să plece fără mine. Dar astfel de gînduri nu duceau la nimic bun, mai ales pentru mine. Mi le-am scos din cap și am pășit spre prima dintre magazii.

Ușa era închisă cu un zăvor solid de oțel, dar nu cu cheia. Am deschis zăvorul, am împins ușa și am intrat. Era întuneric beznă, dar cu lanterna am găsit imediat comutatorul. Am apăsat și m-am uitat în jur.

Încăperea era lungă de vreo treizeci de metri. Stivuite în niște rasteluri cam goale, se aflau treizeci-patruzeci de țevi filetate, aproape tot atît de lungi ca și încăperea. În jurul fiecărei țevi, aproape de capăt, se vedeau tăieturi adînci ca și cum niște clești grei de metal ar fi mușcat din tuburi. Erau țevi de foraj. Și nimic altceva. Am stins lumina, am ieșit, am închis ușa, și am simțit o mînă grea pe umăr.

— Cauți ceva, prietene ? Era o voce profundă, aspră, tipic irlandeză — a genului de om cu care nu era de glumit.

M-am întors încet, dar nu prea încet, împreunîndu-mi reverele hainei cu ambele mîini ca și cum aș fi vrut să mă păzesc de vînt și de ploaia măruntă, rece, care începu să se cearnă peste punte, strălucind palid prin razele lămpilor cu arc, apoi dispărînd din nou în întuneric. Era un om scund, îndesat, de vîrstă mijlocie, cu o față bătătorită care putea fi amabilă sau agresivă, după cum o cereau

împrejurările. În momentul acela balanța înclina spre agresivitate. Dar nu mult. Am decis să risc.

— De căutat, caut eu ceva. Nu numai că n-am încercat să-mi ascund accentul britanic, ba chiar l-am și exagerat. Un puternic accent aristocratic englez, ce nu stîrnește în Statele Unite altă bănuială decît una, caritabilă că s-ar putea să nu fii prea sănătos la minte. Maistrul de șantier mi-a spus să-l caut pe — ăă — șeful de echipă al muncitorilor necalificați. Dumneata ești acela ?

— Pe dracu ! spuse el. M-am gîndit că ar fi trebuit să spună „Doamne" dar gramatica mea englezească îl zăpăcea. Recăpătîndu-și cu greu controlul, zise : Domnul Jerrold te-a trimis să mă cauți pe mine, ai ?

— Da, într-adevăr. Mizerabilă noapte, nu-i așa ? Mi-am tras și mai jos borul pălăriei. Nu vă invidiez deloc, băieți...

— Dacă mă cauți pe mine, mă întrerupse el, ce te-a apucat să-ți bagi nasul pe aici ?

— Ah, da. Am văzut că ești ocupat și întrucît el crede că a pierdut-o aici, m-am gîndit că poate eu...

— Cine a pierdut, ce-a pierdut ? Respiră adînc, dînd semne de nerăbdare.

— Generalul. Generalul Ruthven. Servieta sa cu documente confidențiale foarte importante — și foarte urgente. Făcea un tur de inspectare, ieri... ia să văd, trebuie să fi fost pe la începutul după-amiezii... cînd a primit vestea îngrozitoare...

— Ceee ?

— Cînd a aflat că fiica lui a fost răpită. S-a năpustit direct la elicopter, uitînd cu totul de servietă și...

— Înțeleg. E important, hm ?

— Foarte. Generalul Ruthven spune că a pus-o jos, undeva după o ușă. Este mare, din marochin, însemnată cu literele C.C.F. — aurite.

— C.C.F. ? Parcă spuneai că este a generalului.

— Hîrtiile sînt ale generalului. Împrumutase servieta mea. Eu sînt Farnborough, secretarul său particular. Erau extrem de puține șanse ca șeful unei echipe de muncitori necalificați, salariatul generalului, să cunoască numele secretarului său, C.C. Farnborough.

— C.C., zici ? Orice urmă de suspiciune și agresivitate dispăruse și acum zîmbea cu gura pînă la urechi. Nu cumva Claude Cecil ?

— Întîmplător, unul din numele meu este Claude, am spus eu liniștit. Și nu găsesc că este nimic hazliu în asta. Îl dibuisem pe irlandez. Deveni dintr-o dată pocăit.

— Iertare, domnule Farnborough. Am vorbit și eu așa. N-am vrut să te jignesc. Dorești ca eu și băieții mei să te ajutăm să cauți ?

— V-aș fi deosebit de recunoscător.

— Dacă e aici, în cinci minute o găsim.

Plecă și dădu ordine oamenilor săi. Dar cum nu eram defel interesat în rezultatul cercetării, singura mea dorință era s-o șterg cît mai repede de pe platforma aceea. Nu exista acolo nici o servietă, dar nici altceva care să mă intereseze. Oamenii șefului de echipă bubuiau ușile cu dezinvoltura unora care nu aveau nimic de ascuns. Nu m-am obosit să arunc vreo privire în nici una din încăperi, faptul că puteau fi deschise ușor fără a fi descuiate, și că erau deschise fără discriminare, în prezența unui om complet străin, constituia pentru mine o dovadă suficientă că nu era nimic de ascuns. Și, în afară de faptul că aici erau cu mult prea mulți oameni ca să se poată păstra un secret, se vedea de la o poștă că acest irlandez blînd nu era tipul de om care să fie amestecat în vreo activitate criminală. Există astfel de oameni — pe care îi cunoști chiar din momentul cînd îi vezi și vorbești cu ei. Șeful de echipă, era unul dintre aceștia.

Aș fi putut să o șterg în jos pe scară, cît mai continuu căutarea, dar ar fi fost o prostie. Căutarea servietei dispărute ar fi fost o nimica toată în comparație cu căutarea temeinică declanșată în scopul de a-l găsi pe C.C. Farnborough. Puteau să-și închipuie că am căzut de pe punte în apă. Reflectoare puternice puteau să dea peste *Matapan* în cîteva minute. Și, chiar dacă aș fi ajuns pe *Matapan*, nu doream să părăsesc vecinătatea instalației de foraj. Nu încă. Și, mai presus de orice, nu voiam să ajungă pe țărm știrea că un intrus, deghizat, sau, cel puțin, pretinzînd a fi secretarul generalului, dă tîrcoale în jurul lui X 13.

Ce aveam să fac după ce echipa termina de căutat ? Șeful de echipă se aștepta probabil să mă întorc în partea unde era turla, unde se aflau locuințele și birourile, presupunînd că voi anunța domnului Jerrold eșecul misiunii. Odată pornit într-acolo, retragerea spre scară mi-ar fi fost tăiată. Și, pînă acum, șefului de echipă nu-i trecuse prin cap să mă întrebe cum am ajuns pe instalație. El trebuie să fi știut, în mod sigur, că nici un elicopter sau vas nu se apropiase de cîteva ore de instalație. Ceea ce însemna că trebuie să mă fi aflat acolo de cîteva ore. Dar dacă eram acolo de atîtea ceasuri, de ce aminasem atît de mult începerea cercetării atît de urgente pentru găsirea servietei dispărute ?

După cîte îmi dădeam seama, căutatul se terminase. Ușile erau trîntite la loc și șeful de echipă pornise spre mine, cînd sună un telefon și el trebui să se întoarcă într-acolo. Atunci m-am tras în cea mai întunecată porțiune de umbră pe care am putut-o găsi și mi-am închis haina la gît pînă sus. Asta, cel puțin, nu putea trezi bănuieli — vîntul era puternic, iar ploaia rece biciuia puntea dintr-un unghi de aproape patruzeci și cinci de grade.

Șeful de echipă închise aparatul și traversă spre locul unde stăteam eu.

— Regret, domnule Farnborough, n-avem noroc. Sînteți sigur că a lăsat-o aici ?

— Sigur, domnule — eee —.

— Curran, Joe Curran. Ei, deci, nu este aici. Și nu mai avem timp să căutăm. Se cufundă mai adînc în haina neagră-strălucitoare de pînză gudronată. Trebuie să ne ducem să schimbăm nenorocita aia de țeavă.

— Ah, da, am spus eu politicos.

El rînji și explică :

— Perforatorul. Trebuie să-l trag în sus și să-l schimb.

— Pe o noapte ca asta și pe asemenea vînt ? Și probabil că ia ceva timp.

— Ia ceva. Șase ore, dacă sîntem norocoși. Porcăria aia de cuțit s-a îngropat dracului la o adîncime de patru mii de metri, domnule Farnborough.

Am scos exclamațiile adecvate de uimire în locul celor de ușurare pe care îmi venea să le scot. Lucrînd pe turla

sondei, următoarele șase ore, pe o asemenea vreme, domnul Curran o să aibă cu totul altă grijă decît pe cea a secretarilor rătăciți.

Dădu să plece. Oamenii săi trecuseră deja și urcau pe o scară de legătură spre platforma nordică.

— Veniți, domnule Farnborough ?

— Încă nu, am zîmbit eu cu un aer trist. Cred că am să mă duc să mă așez cîteva minute sub adăpostul din capul scării ca să mă gîndesc ce-o să-i spun generalului. Am avut o inspirație. Sînt numai cinci minute de cînd m-a căutat la telefon. Știi ce fel de om este. Dumnezeu știe ce-o să-i spun.

— Da. Nu-i ușor. Aceste cuvinte nu însemnau nimic. Era deja cu gîndul la recuperarea cuțitului. Cu bine, ne mai vedem.

— Da. Mulțumesc. L-am urmărit pînă ce nu l-am mai văzut și, peste două minute, eram în barca de cauciuc. Peste alte două minute eram trași sus pe *Matapan*.

— Ai stat mult prea mult, domnule Talbot, mă dojeni căpitanul Zaimis. Statura lui mică, agitată, dădea impresia că țopăie în întuneric, deși pe vasul acela de cules bureți care se afunda și se ridica, numai o maimuță ar fi putut țopăi fără să cadă peste bord la prima săritură. Zgomotul motorului era acum mult mai puternic. Căpitanul fusese nevoit să mărească turația motorului pentru a nu rupe parîma care lega *Matapan*ul de pilon ; dar vasul era atît de puternic, scuturat de tangaj, încît, aproape de fiecare dată cînd prova se afunda adînc în mare, eșapamentul de gaze ieșea la suprafață făcînd un zgomot scurt, dar care, apoi, se prelungea în noapte.

— Ai reușit, nu ? îmi strigă în ureche căpitanul Zaimis.

— Nu.

— Așa. Atunci e trist. Dar nu mai avem ce face. Trebuie să plecăm imediat.

— Zece minute, John. Doar zece minute. Este o chestiune teribil de importantă.

— Nu. Trebuie să plecăm imediat. Era cît p-aci să dea ordinul de pornire tînărului grec care ședea la provă, cînd i-am apucat brațul.

— Ți-e frică, căpitane Zaimis ? Era o josnicie, dar eram disperat.

— Începe să-mi fie frică, spuse el cu demnitate. Orice om înțelept știe cînd e timpul să-i fie frică și eu sper că nu sînt nebun, domnule Talbot. Sînt cazuri cînd un om este egoist dacă nu-i este frică. Am șase copii, domnule Talbot.

— Și eu am trei. N-aveam, de fapt, nici unul. Nu mai aveam. Nici măcar nu eram căsătorit. Nu mai eram. Stăturăm acolo cîteva clipe ținîndu-ne de catarg, în timp ce *Matapan* se legăna și se răsucea groaznic în întunericul acela aproape de nepătruns sub umbra cavernoasă a instalației de foraj. A urmat un moment lung de tăcere, neîntreruptă decît de șuierătul subțire al vîntului încărcat de ploaie, prin velatură. Mi-am schimbat tactica. Vieți omenești depind de asta, căpitane Zaimis. Nu mă întreba de unde știu, dar îți spun că știu. Ți-ar place să se spună că oamenii și-au pierdut viața deoarece căpitanul Zaimis n-a vrut să aștepte zece minute ?

O nouă tăcere ; ploaia cădea șuierînd, transparentă în întunecimea ce se ridica din marea de dedesubtul nostru, apoi el zise :

— Zece minute. Nu mai mult.

Mi-am scos pantofii și îmbrăcămintea exterioară, m-am asigurat că frînghia de salvare îmi este bine legată în jurul taliei, mi-am tras masca de oxigen și am pornit, poticnindu-mă, spre prova, gîndindu-mă din nou, fără nici un motiv, la Herman Jablonsky, care dormea somnul celor drepți în patul său de mahon. Am așteptat pînă ce a venit un val deosebit de mare, apoi pînă ce a trecut și prova a intrat adînc în apă, m-am aruncat în mare și m-am prins de parîma care lega *Matapanul* de pilon.

M-am apropiat de pilon trăgîndu-mă de parîmă — nu putea fi mai departe de șase metri — dar chiar cu ajutorul parîmei a trebuit să mă lupt foarte greu și, fără masca de oxigen, nu știu cîtă apă aș fi înghițit. Nebăgînd de seamă că am ajuns, m-am izbit de pilon, am dat apoi drumul parîmei și am încercat să mă apuc de pilon. De ce, nu știu. Era ca și cum aș fi încercat să-mi pun brațele în jurul unei cisterne de petrol feroviare, căci diametrul era cam același. M-am prins din nou de parîmă înainte să fiu măturat de un val și am luat-o la stînga, spre partea dinspre mare a masivului picior de oțel. N-a fost ușor. De

fiecare dată cînd prova *Matapanului* se ridica pe val, funia se întindea și-mi strîngea mîna care se agăța de metal, pînă mi-o imobiliza, dar dacă n-am pierdut nici un deget, pot zice c-a fost bine.

Cînd am ajuns cu spatele perpendicular pe val, am dat drumul parîmei, am întins brațele și picioarele, m-am aruncat sub apă și am început să lunec pe lîngă pilon, ca un băiat african de-a lungul unui palmier enorm. Între timp, Andrew dădea drumul la frînghia mea de legătură cu aceeași îndemînare ca și înainte. Trei metri, șase, nimic ; zece, nimic ; doisprezece, nimic. Inima începu să-mi bată neregulat și capul să mi se întunece. Coborîsem mult sub limita de siguranță a măștii închise de oxigen. Am urcat repede în sus, pe jumătate înotînd, pe jumătate parcă scurmînd apa și m-am oprit să mă odihnesc la vreo patru metri și jumătate de suprafață, agățîndu-mă de pilonul acela enorm, ca o pisică urcată pînă la jumătatea unui pom și incapabilă să coboare.

Cinci din cele zece minute acordate de căpitanul Zaimis trecuseră. Timpul era aproape consumat. Și, totuși, *trebuia* să fie acolo, în instalația aceea de foraj trebuia să fie. O spusese însuși generalul și unui om fără nici o șansă de scăpare nu avea nici o nevoie să-i spună altceva decît adevărul ; și dacă asta nu era suficient, amintirea acelui om țeapăn, cu picioare de plumb, care parcă te-așteptai să scîrțîie cînd adusese tava cu băuturi în camera generalului, mă făcea să fiu pe deplin convins.

Dar nu era nimic nici pe vaporul care era ancorat acolo, nici sub el. Aș fi putut jura. Nu era nimic nici pe instalația de foraj propriu-zisă ; aș fi jurat și pentru asta. Și dacă nu era pe platformă, atunci era sub platformă, și dacă era sub platformă, era legat cu un cablu sau cu un lanț. Și acest cablu sau lanț trebuie să fie legat, sub apă, de unul din acești piloni de susținere.

Am încercat să raționez cît mai repede și mai clar. Pe care din cele patrusprezece picioare să-l fi utilizat ? Aproape cu certitudine puteam elimina de la bun început cele opt picioare care susțineau platforma turlei. Aici era prea multă activitate, prea multe lumini, prea mulți ochi, prea multe undițe aruncate să prindă peștele atras cu sutele de luminile puternice de deasupra, într-un cuvînt,

prea multe primejdii. Așa că trebuia să fie unul din pilonii de sub platforma elicopterului sub care sălta pe valuri, la capătul parîmei, *Matapan*. Restrîngînd în continuare sfera — trebuia s-o restrîng, să fixez punctul de cercetare mizînd pe probabilitate și ignorînd posibilul aproape tot atît de probabil, pentru că nu mai aveam decît cîteva minute — era mai probabil ca ceea ce căutam eu să fie mai degrabă în partea dinspre mare, acolo unde mă aflam acum, decît în partea dinspre uscat unde exista permanent pericolul descoperirii de către vapoarele care amarau acolo.

Dintre cei trei piloni dinspre mare, pe cel din mijloc, cel de care era legat *Matapan*, îl cercetasem deja. M-am decis repede pe care din celelalte două să-l încerc, datorită faptului că frînghia mea de salvare trecea prin stînga pilonului. Ca să străbat trei sferturi din circumferință ar fi durat prea mult. M-am ridicat la suprafață, am smucit de două ori pentru a da de veste că mai vreau frînghie, mi-am proptit picioarele în pilon, mi-am luat avînt și am pornit spre pilonul din colț.

Era cît pe-aci să nu reușesc. Acum înțelegeam de ce căpitanul Zaimis era atît de îngrijorat — iar el avea un vas de doisprezece metri și patruzeci de cai putere pentru a se întrece cu puterea vîntului, a mării și a valurilor tot mai puternice și mai înalte, cu spumă albă pe creste. În ce mă privea, nu mă aveam decît pe mine însumi și ceva în plus mi-ar fi căzut teribil de bine. Greutățile mari din jurul mijlocului nu făceau decît să mă încurce : ca să parcurg cei cincisprezece metri dintre cei doi piloni, a trebuit să mă lupt și să-mi dau sufletul, ca la o sută de metri de sprint. Și, în plus, aparatele de oxigen cu circuit închis nu pentru acest gen de efort respiratoriu sînt proiectate. Dar am ajuns. E drept, aproape la capătul puterilor.

Aflîndu-mă din nou pe partea dinspre mare și lipit de pilon din cauza presiunii apei, am început să mă tîrăsc de-a lungul acestuia, în jos, spre fundul mării. De data asta a fost ușor, deoarece, nu după mult timp, am dat cu mîna, din întîmplare, de niște ghinturi late, tăiate adînc și drept în metal, cu o curbură ușoară și întinzîndu-se pînă jos. Nu sînt inginer, dar am știut imediat că acesta trebuia să fie melcul de care era cuplat pinionul mare

acționat de un motor cu care era ridicat și coborît pilonul. Ceva asemănător trebuia să fi avut și ultimul pilon, dar nu dădusem de el.

Parcă coboram pe o stîncă abruptă cu o serie de trepte tăiate în rocă. Făceam pauză cam la fiecare a doua treaptă și întindeam mîinile și într-o parte și în alta, dar nu dădeam de nimic, nici o ieșitură, nici un cablu — doar o suprafață netedă, lipicioasă. Tenace, cu eforturi mari, mă trăgeam în continuare în jos, resimțind din ce în ce mai mult presiunea sufocantă a apei, dificultatea de a respira. Cam la vreo doisprezece metri adîncime am hotărît să mă opresc. Nu mi-ar fi căzut deloc bine să-mi vatăm timpanele sau plămînii sau să-mi intre azot în sînge. Am abandonat căutarea. Am pornit spre suprafață.

Aproape de suprafață m-am oprit să mă odihnesc și să-mi limpezesc mintea. Eram teribil de deprimat — scontasem pe această ultimă șansă mai mult decît îmi dădusem seama. Vlăguit, mi-am rezemat capul de pilon și mă gîndeam, cu neagră disperare, că va trebui să iau, din nou, totul de la capăt. Și nu aveam nici o idee de unde s-o apuc. Mă simțeam obosit, mort de obosit. Dar dintr-o dată, într-o singură clipă, oboseala îmi zbură ca și cînd n-ar fi existat niciodată.

Pilonul cel mare era plin de zgomot. Nu încăpea nici o îndoială. În loc să fie ca mormîntul și plin cu apă, era plin de zgomot.

Mi-am smuls casca de cauciuc, tușind, icnind și scuipînd, pentru că-mi intrase puțină apă sub masca de oxigen, și mi-am lipit urechea de oțelul rece.

Pilonul însuși reverbera o pulsație adîncă, sonoră, vibrantă, făcîndu-mă să-mi țiuie urechea. Pilonii cu apă nu repercutează sunete, nici un fel de sunete. Acesta însă o făcea — nu mai încăpea nici o îndoială. În acest pilon, nu era apă ci aer. Aer ! Dintr-o dată, am identificat sunetul ciudat pe care îl auzeam. Ar fi trebuit să-l fi identificat imediat. Acea alternare ritmică a intensității zgomotului, asemenea accelerării și încetinirii unui motor, era un zgomot care, ani de zile, făcuse parte integrantă din viața mea profesională. Era un compresor de aer, și încă unul mare, care pompa din greu înlăuntrul pilonului. Un compresor de aer la adîncimea asta sub apă, înlăuntrul unui picior

de susținere al unei platforme petroliere mobile instalată în Golful Mexic, la mare depărtare de țărm ! N-avea nici un sens. N-avea deloc sens. Mi-am lipit fruntea de metalul pilonului și mi s-a părut că vibrația stridentă care-mi înfiora nervii era un glas răsunător, insistent, care încerca să-mi spună ceva, ceva urgent și de importanță vitală, numai să ascult cu atenție. Am ascultat. O jumătate de minut, poate un minut, am ascultat și, deodată, totul mi-a devenit clar. Era răspunsul la care n-aș fi visat niciodată. Era, de asemenea, răspunsul la multe lucruri. Mi-a trebuit timp să ghicesc că acesta ar putea fi răspunsul, mi-a trebuit timp să *realizez* că acesta *este* răspunsul, dar, după asta, n-am mai avut nici cea mai mică îndoială.

Am smucit tare, de trei ori, de funie și într-un minut eram din nou pe *Matapan*. Am fost tras la bord repede și cu atît de puțină ceremonie, de parcă aș fi fost un sac de cărbuni. Încă nu-mi scosesem cilindrul și masca de oxigen, cînd căpitanul Zaimis ordonă tragerea parîmei de amaraj, acceleră brusc la maximum motorul, trecu razant pe lîngă pilon și luă un viraj abrupt. *Matapan* se răsuci cu un geamăt și se clătină amenințător cînd tăie de-a curmezișul valurilor, luînd multă apă și ridicînd nori zburători de stropi la tribord, apoi, cu vîntul în spate și drept pe direcția de mers, porni spre țărm.

Zece minute mai tîrziu, după ce dădusem jos costumul de scafandru, mă șersesem bine cu un prosop, îmi îmbrăcasem hainele și tocmai terminam de băut al doilea pahar de coniac, căpitanul Zaimis veni în cabină. Zîmbea, nu-mi puteam da seama dacă de mulțumire sau de usurare ; părea să fie convins că trecuserăm de orice pericol. Și, într-adevăr, călărind pe valuri, *Matapan* era acum neclintit ca o stîncă. Își turnă un deget de coniac și, prima dată de cînd fusesem tras pe vas, zise :

— Ai reușit, nu-i așa ?

— Da. Această scurtă încuviințare mi s-a părut însă nerecunoștință și am adăugat : Datorită dumitale, căpitane Zaimis.

Radia de încîntare.

— Ești amabil, domnule Talbot, iar eu sînt încîntat. Dar nu datorită mie, ci bunului nostru prieten de sus care

veghează peste noi, peste toți cei care adună bureți, peste toți cei care ies pe mare. Aprinse cu chibritul un fitil așezat într-un opaiț de lut de forma unei bărci și umplut cu petrol, care stătea în fața unui portret înrămat al Sfîntului Nicolae.

M-am uitat acru la el. Îi respectam pietatea și îi apreciam sentimentele, dar m-am gîndit că era cam tîrziu să aprindă candela.

CAPITOLUL VI

Erau exact orele două dimineața cînd căpitanul Zaimis trase cu îndemînare *Matapanul* de-a lungul pontonului de lemn de la care plecasem. Cerul era negru și noaptea așa de întunecoasă, încît era aproape imposibil să distingi țărmul de mare, iar ploaia răsuna ca un răpăit de tobă pe acoperișul cabinei. Trebuia să plec, să plec imediat. Trebuia să ajung înapoi în casă fără să fiu observat, trebuia să am o discuție îndelungată cu Jablonsky și trebuia să-mi usuc hainele ; bagajele îmi erau încă la motelul La Contessa, aveam numai acest singur costum și trebuia ca, pînă dimineața, să fie uscat. Nu puteam conta pe faptul că nu voi întîlni pe nimeni pînă seara, așa cum se întîmplase în ziua precedentă. Generalul îmi spusese că, în treizeci și șase de ore are să-mi comunice treaba pe care se gîndise să mi-o încredințeze ; intervalul celor treizeci și șase de ore se sfîrșea în dimineața asta, la ora opt. Am împrumutat un impermeabil de plastic, ca să mă apăr cel puțin în parte de ploaie, l-am pus peste haină, am strîns mîinile tuturor, le-am mulțumit pentru ajutorul pe care mi-l dăduseră și am plecat.

La două și un sfert, după ce m-am oprit puțin la o cabină telefonică, am parcat mașina în întrîndul lateral unde o găsisem și am pornit-o pe șosea spre aleea care ducea la casa generalului. Nu erau trotuare pe marginea șoselei — categoria privilegiată de oameni care locuiau în această zonă de teren ce dădea spre mare nu avea nevoie de trotuare — și rigolele dădeau pe afară formînd pîrîiașe de apă murdară, care-mi treceau peste căputa

pantofilor. Mă întrebam cum o să fac ca să-mi usuc pantofii pînă dimineața.

Am trecut de căsuța în care locuia șoferul — sau în care presupuneam eu că locuiește — și am trecut apoi și de drumul de acces. Tunelul aflat la intrare era puternic luminat și n-ar fi fost o treabă prea inteligentă să mă apuc să sar peste acea poartă cu șase traverse, în pălălaia aceea de lumină. Și n-aveam de unde să știu dacă traversa din vîrful porții nu era cumva prevăzută cu vreun mecanism electric care putea să declanșeze o sonerie de alarmă, cînd era apăsată de o greutate destul de mare. Iar din partea unei bande ca aceea care se adăpostea în casă mă puteam aștepta la orice.

La vreo treizeci de metri dincolo de intrare, m-am strecurat printr-o deschizătură aproape invizibilă din magnificul gard viu, înalt de doi metri și jumătate, care se întindea de-a lungul proprietății generalului. La mai puțin de doi metri în spatele gardului se afla un zid de doi metri și jumătate, la fel de magnific, acoperit ospitalier cu cioburi mari de sticlă spartă înfiptă în ciment. Nici gardul viu care ascundea zidul și nici zidul menit să-i descurajeze pe cei care erau prea timizi ca s-o ia pe drumul principal de acces, nu erau, după cum îmi spusese Jablonsky, specifice proprietății generalului. Toți vecinii lui erau suficient de bogați și de suspuși ca să facă din protejarea domeniilor lor particulare o problemă de considerabilă importanță, și tot acest aranjament era ceva comun pentru cei mai mulți dintre ei. Frînghia atîrnată de un ciot de creangă din stejarul de pe partea cealaltă a zidului se afla acolo unde o lăsasem.

Stînjenit de strînsoarea impermeabilului, m-am cățărat cu greu pe zid, am sărit jos în partea cealaltă, m-am cățărat pe stejar, am desfăcut frînghia și am băgat-o sub o rădăcină ieșită din pămînt. Nu mă gîndeam că am să mai folosesc vreodată frînghia aceea — dar nu se știe niciodată. Ceea ce știam însă sigur era că nu doream în nici un caz s-o găsească vreunul dintre tovarășii de joacă ai lui Vyland.

Ceea ce însă *era* specific proprietății generalului era gardul de dincolo de zid, la vreo șase metri distanță. Era format din cinci sîrme suprapuse, ultimele trei fiind

ghimpate. Evident, un om cu cap împingea în sus a doua sîrmă simplă de la bază, împingea în jos pe prima, se apleca și trecea printre cele două sîrme. Dar ceea ce știam eu, datorită lui Jablonsky, și ceea ce omul cu cap n-ar fi știut, era că apăsarea oricăreia dintre cele două sîrme în jos punea în acțiune o sonerie de alarmă. Așa că, m-am cățărat cu multă precauție printre cele trei sîrme de sus, sfîșiindu-mi și rupîndu-mi hainele, apoi m-am lăsat jos în partea celaltă. Andrew n-avea să mai poată folosi impermeabilul după ce-l va primi înapoi de la mine. Dacă îl va mai primi vreodată.

Sub copacii aceia deși, întunericul era aproape absolut. Aveam o lanternă-stilou, dar n-am îndrăznit s-o folosesc, a trebuit să mă bizui pe noroc și instinct pentru a înconjura vasta grădină a bucătăriei, aflată în partea stîngă a casei și a ajunge la scara de incendiu din spate. Aveam de mers vreo două sute de metri și nu credeam că îi voi parcurge în mai puțin de un sfert de oră.

Mergeam așa cum își închipuise Nas-spart, majordomul, că merge cînd se tîrîse de la ușa dormitorului după ce ne lăsase acolo pe mine și pe Jablonsky. Eu însă aveam și avantajul că n-aveam nici platfus și nici polipi în nas. Mergeam cu brațele întinse în față. Eram neputincios față de arbustul spaniol, lipicios și mustind de apă, care mi se tot lipea pe față — sute de rămurele și crengi mai mari de care era plin pămîntul. Nu mergeam, îmi tîram picioarele. Nu le ridicam, le împingeam unul cîte unul înainte, încet, cu grijă, dînd la o parte tot ce îmi stătea în drum și nu mă lăsam deloc pe piciorul din față, pînă cînd nu eram absolut sigur că sub acest picior nu există nimic care să se frîngă și să trosnească cînd îmi lăsam greutatea pe el. Și pot spune că n-am făcut aproape nici un zgomot.

Și bine că n-am făcut. La zece minute după gardul de sîrmă, cînd începeam să mă întreb serios dacă nu cumva o apucasem într-o direcție greșită, mi s-a părut deodată, că printre copaci și perdeaua de ploaie care picura continuu din stejari, am văzut o minusculă licărire de lumină. O licărire și-atît. Poate că a fost o închipuire, dar nu sînt eu omul să am astfel de închipuiri. Eram sigur că nu mi-am închipuit, așa că am încetinit și mai mult, trăgîn-

du-mi în jos borurile de la pălărie și ridicîndu-mi gulerul hainei astfel încît în bezna aceea să nu-mi trădeze fața nici o porțiune cît de mică de albeață. Fișiitul impermeabilului greu nu se putea auzi nici la un metru.

Am înjurat arbustul spaniol. Lujerii săi lungi, lipicioși, mi se înfășurau în jurul feței, mă făceau să clipesc, să-mi închid ochii, chiar în clipe cînd ăsta ar fi putut fi ultimul lucru pe care l-aș mai fi făcut, și-mi acoperea vederea așa de mult, încît îmi venea să mă las în mîini și genunchi și să mă tîrăsc mai departe în patru labe. Poate așa aș fi făcut, dar știam că zgomotul impermeabilului cauciucat m-ar fi trădat.

Apoi am văzut din nou licărul de lumină. Era la zece metri de mine, nu mai mult, și nu era îndreptat în direcția mea, ci lumina spre ceva jos, pe pămînt. Am făcut doi pași ușori, iuți, dorind să stabilesc exact unde se afla sursa de lumină și să văd motivul folosirii ei și, atunci, am avut ocazia să constat că simțul meu de orientare în întunerec fusese foarte precis. Grădina bucătăriei era înconjurată de un gard de lemn cu plasă de sîrmă și, cînd să pun piciorul jos, am dat de el. Bara de lemn de sus scîrțîi ca o ușă de temniță părăsită.

Se auzi o exclamație bruscă, lumina se stinse, se lăsă o tăcere scurtă și apoi lanterna se aprinse din nou, raza nemaifiind îndreptată spre pămînt, ci ridicată în sus, cercetînd perimetrul grădinii bucătăriei. Cel care ținea lanterna era speriat ca o pisicuță, pentru că, oricine ar fi fost el, avea mai mult decît o vagă idee de unde venise sunetul și dacă ar fi plimbat fără ezitări și atent fasciculul de lumină asupra porțiunii respective, m-ar fi prins în trei secunde. Dar așa, lumina s-a agitat de cîteva ori nervoasă și incorectă și am avut timp să fac, rapid, un pas mare înapoi. Unul singur — n-a fost timp de mai mulți. În măsura în care este cu putință să te topești într-un stejar, eu m-am topit în stejarul de alături. Mă presam în el ca și cum aș fi încercat să-l răstorn și îmi doream cum nu-mi dorisem niciodată să fi avut cu mine un pistol.

— Dă-mi lanterna. Vocea liniștită, de gheață a lui Royale era de neconfundat. Fasciculul lanternei se clătină,

se opri, și apoi, fu proiectat din nou în jos, pe pămînt. Acum, vezi-ți de lucru mai departe !

— Dar am auzit ceva, domnule Royale ! Era Larry, glasul îi era o șoaptă ascuțită, nervoasă. În partea aia. Sînt sigur că am auzit.

— Da, și eu. Nu-i nimic. Cu un glas ca al lui Royale, cu un glas la fel de cald ca o frapieră de șampanie, era greu să ai un ton liniștitor, dar făcu tot ce-i stătu în putere. Noaptea, copacii sînt plini de asemenea zgomote. O zi fierbinte, ploaie rece, noaptea, lucrurile se contractează și, de aici, tot felul de zgomote. Hai, grăbește-te. Vrei să stai toată noaptea în nenorocita asta de ploaie ?

Ascultă, domnule Royale. Șoapta lui nu trăda numai convingere, ci și disperare. Nu mi s-a părut, pe cuvînt, nu mi s-a părut ! Am auzit...

— Astă-seară nu ți-ai luat porția de praf alb ? Îl întrerupse Royale cu cruzime. Tonul de amabilitate, chiar și numai pentru un moment, fusese prea mult pentru el. Doamne, de ce mi-o fi căzut mie pe cap toxicomanul ăsta. Gura și muncește !

Larry tăcu. M-am gîndit la cele spuse de Royale dar, de fapt, mă gîndisem la asta de cînd îl văzusem prima dată pe Larry. La comportarea lui, la faptul că i se permisese să se afle în compania lui Vyland și a generalului, la libertățile ce i se îngăduiau, și, mai presus de orice, la însăși prezența lui acolo. De obicei organizațiile criminale angajate într-o lovitură mare — și dacă șleahta asta nu era angajată într-o astfel de lovitură, nu știu cine ar mai fi fost — își recrutează membri la fel de grijuliu și prudent ca o mare firmă cînd își recrutează cadrele de conducere. Ba chiar și mai atent. Pentru că un pas neglijent, o indiscreție de moment din partea unui funcționar superior nu va ruina o mare firmă, dar, în cazul unei organizații criminale, asta o poate distruge. Infracțiunile mari înseamnă afaceri mari și marii gangsteri sînt mari oameni de afaceri care-și conduc activitățile ilegale cu toată grija meticuloasă și precizia administrativă ce caracterizează pe colegii lor mai fideli legilor. În cazul cînd se consideră că nu mai există nici o altă ieșire și trebuie să fie îndepărtați rivali sau persoane care le amenință securitatea, înlăturarea este încredințată unor indivizi liniștiți, politicoși,

ca Royale. Dar Larry le era celor de-aici cam tot atît de necesar ca un chibrit într-o magazie cu praf de pușcă.

Trei dintre ei erau acolo, în colțul acela al grădinii bucătăriei. Royale, Larry și majordomul, a cărui gamă de îndatoriri părea să fie mai vastă decît ceea ce se cerea în mod normal de la profesia lui în conacele aristocratice englezești. Larry și majordomul mînuiau niște cazmale. La început am crezut că sapă, deoarece Royale ținea acoperită lumina și chiar și de la zece metri era greu să vezi ceva din ploaia aceea, dar, treptat, judecînd mai mult după auz decît după văz, am înțeles că umpleau o groapă. Am rînjit de unul singur în întuneric. Aș fi pariat că îngropau într-adevăr ceva foarte prețios, ceva ce n-avea să rămînă acolo foarte mult timp. Grădina unei bucătării era departe de a fi ascunzătoarea ideală, permanentă, pentru o comoară.

Trei minute mai tîrziu terminaseră. Unul din ei trase de cîteva ori cu grebla peste groapa acoperită — am presupus că săpaseră într-un răzor proaspăt de legume și doreau să ascundă semnele muncii pe care o făcuseră — apoi o luară cu toții spre magazioara de unelte de grădinărit, cîțiva metri mai încolo, și lăsară cazmalele și greblele.

Ieșiră vorbind încet, Royale în frunte cu lanterna în mînă. Trecură printr-o poartă de nuiele la circa cinci metri de mine, dar eu mă trăsesem deja cîțiva metri în pădure și eram acoperit de un trunchi gros de stejar. Porniră toți pe o cărare care ducea pînă în fața casei și, treptat, murmurul vocilor slăbi și se stinse. Cînd se deschise ușa o fîșie de lumină căzu pe verandă și apoi se auzi pocnetul zăvorului solid al unei uși grele. Apoi, liniște.

Nu m-am mișcat. Am rămas unde eram, respirînd ușor, nemișcînd un centimetru. Ploaia își dublase violența, iar frunzișul des al stejarului mă proteja exact cît un voal de tifon, dar, totuși, nu m-am mișcat. Apa mi se strecura încet pe sub impermeabil și pe sub fulgarin și mi se scurgea în jos pe spate, pînă pe pulpele picioarelor. Dar nu m-am mișcat. Simțeam cum șuvoiul de apă începea să urce spre glezne, dar nu m-am mișcat. Stăteam acolo

unde eram, o siluetă umană taiată în gheață, dar mai rece. Mîinile-mi erau amorțite, picioarele înghețate și nu-mi puteam controla tremuratul care îmi zgîlțîia tot trupul la fiecare cîteva secunde. Aș fi dat orice să mă pot mișca. Dar nu mișcam decît din ochi.

Auzul nu-mi era de nici un folos. Cu urletul ascuțit al vîntului mereu mai puternic printre crengile îndoite ale copacilor, cu foșnetul frenetic al frunzelor bătute de ploaie nu puteai auzi un pas neglijent nici la trei metri depărtare. Dar după trei sferturi de ceas de stat acolo nemișcat, ochii mi se obișnuiseră perfect cu întunericul și, acum, puteam detecta o mișcare neatentă la zece metri depărtare. Și, am detectat-o.

O mișcare, dar nu neatentă. Deliberată. Cred că rafala violentă de vînt și ploaie ce se dezlănțuise brusc cu cîtva timp în urmă a fost cea care a pus capăt răbdării umbrei aceleia, care în acel moment se detașă din spatele copacului învecinat și porni liniștită spre casă. Dacă n-aș fi vegheat, scrutînd întunericul cu atîta încordare încît începuseră să mă usture ochii, aș fi scăpat-o, pentru că fără îndoială, de auzit n-aș fi auzit nimic. Dar n-am scăpat-o. O umbră ce se mișca fără zgomot, o fantomă. Un om liniștit ca mormîntul. Royale. Cuvintele pe care le spusese lui Larry fuseseră așadar doar o înșelătorie menită să inducă în eroare pe orice eventual ascultător. Royale, desigur, auzise un zgomot și acel zgomot trebuie să fi fost suficient de neobișnuit ca să-l facă să se întrebe dacă nu se afla cineva prin apropiere. Dar nu suficient ca să fie sigur. Dacă ar fi fost sigur, Royale ar fi rămas acolo toată noaptea așteptînd să lovească. Să lovească, precum o viperă.

M-am văzut intrînd în grădinița aceea imediat după plecarea celor trei, luînd un hîrleț și începînd să sap și mi s-a făcut mai frig ca înainte. Mă și vedeam aplecat deasupra gropii, în timp ce, din spate, se apropia invizibilul și neauzitul Royale și apoi glonțul, unul singur, un glonț îmbrăcat în cupro-nichel, de 0,22, la baza craniului.

Dar trebuia să mă duc să iau un hîrleț și să încep cercetările, și chiar atunci, imediat. Ploaia era torențială, iar noaptea — întunecoasă ca un cavou. În aceste condiții nu credeam că Royale se va mai întoarce, deși de la mintea aceea întortocheată, vicleană, te puteai aștepta la orice.

Dar, chiar dacă s-ar fi întors —, după ce se obișnuise cu lumina puternică din casă, i-ar fi trebuit cel puțin zece minute ca să-și readapteze ochii la întunericul aproape total, înainte de a fi îndrăznit să facă vreo mișcare. Că nu se va învîrti pe afară cu o lanternă aprinsă era sigur : dacă și-ar închipui că presupusul intrus se mai află în parc, atunci sigur că și-ar închipui și că intrusul îi văzuse săpînd, dar că nu făcuse încă nici o mișcare ; și, dacă ar crede că există un asemenea om, atunci ar presupune că acesta este un om prudent și periculos și a-l căuta cu o lanternă aprinsă ar însemna să umbli după un glonte în spinare. Pentru că Royale nu avea de unde să știe că intrusul nu are pistol.

M-am gîndit că zece minute vor fi suficiente pentru a afla ceea ce doream să aflu — atît pentru că îngroparea unui lucru într-o grădină este în mod obligatoriu ceva temporar, cît și pentru că nici Larry, nici majordomul nu mi-au făcut impresia unor oameni care găseau vreo plăcere în mînuirea cazmalei sau care ar fi săpat măcar un centimetru mai mult decît era absolut necesar. Avusesem dreptate. Am luat o cazma din magazie, am localizat pămîntul proaspăt săpat cu fasciculul subțire al lanternei și, din momentul în care ieșisem pe poarta de nuiele, pînă cînd am dat la o parte cei cinci-șase centimetri de pămînt care acopereau o ladă de scînduri albe de brad, n-au trecut mai mult de cinci minute.

Lada zăcea în pămînt puțin înclinată și ploaia care cădea pe mine și pe ladă era atît de puternică încît, într-un singur minut, capacul lăzii se albi, rămînînd fără nici o pată de pămînt, apa murdară scurgîndu-se într-o parte. Am aprins puțin, cu precauție, lanterna : nici un nume, nici un semn, nimic care să indice conținutul.

La fiecare capăt lada avea cîte un mîner de lemn legat cu fringhie. Am apucat de unul din ele cu ambele mîini și am tras în sus, dar lada avea peste un metru și jumătate în lungime și părea că e umplută cu cărămizi. Cu toate acestea, poate aș fi reușit s-o mișc, dar pămîntul din jurul gropii era atît de îmbibat cu apă și era atît de moale, încît călcîiele îmi arau prin el și-mi alunecau în groapă.

Am luat din nou lanterna, am acoperit-o pînă cînd fasciculul pe care-l proiecta s-a făcut mai mic decît un bănuț, și am început să cercetez amănunțit suprafața lăzii, dar n-am dat de nici o clapă metalică, de nici un holșurub, de nimic. Din cît am putut să-mi dau seama, tot ce ținea capacul erau cîteva cuie bătute la ambele capete. Am luat cazmaua și am băgat vîrful între capac și ladă, la unul din capete. Forțate să iasă din lemn, cuiele trosneau și scîrțîiau în semn de protest, dar am insistat și am deschis capacul la un capăt. L-am ridicat cîțiva centimetri și am luminat înăuntru cu lanterna.

Chiar mort, Jablonsky continua să zîmbească. Era un zîmbet strîmb, contorsionat, așa cum probabil, trebuiseră să strîmbe și să îndoaie însăși trupul lui Jablonsky pentru a-l forța să intre în spațiul îngust al lăzii. Dar, cu toate acestea, era un zîmbet. Trăsăturile îi erau calme și împăcate, și orificiul acela dintre ochi se putea acoperi cu un capăt de creion. Era unul din acele orificii care sînt produse de un glonte de cupro-nichel dintr-un automat de 0,22.

În noaptea aceea, în timp ce eram în golf, de două ori mi-l închipuisem pe Jablonsky dormind în pace. Și, într-adevăr, el dormea de-a binelea. Dormea de cîteva ore — pielea-i era rece ca marmura.

Nu m-am obosit să-l caut prin buzunare. Royale și Vyland trebuie s-o fi făcut deja. În plus, știam că Jablonsky nu purtase asupra lui nimic incriminator, nimic care să fi putut indica adevăratul motiv al prezenței sale acolo, nimic care să le fi putut da vreo indicație despre mine.

Am șters ploaia de pe fața mortului, am lăsat capacul și am bătut încet la loc cuiele cu mînerul cazmalei. Royale avea norocc că nu era acolo în acel moment.

Am dus cazmaua și grebla înapoi, în magazie, și am părăsit grădina bucătăriei.

Luminile din spatele căsuței de la intrare nu erau aprinse. Am dat de o ușă și două ferestre la nivelul solului — era o clădire cu un singur etaj — și toate erau încuiate. Așa era normal. În locurile acelea, totul trebuie să fie încuiat întotdeauna.

Numai garajul nu era. Nu era nimeni atît de nebun ca să fure o pereche de Rolls-Royce-uri, chiar dacă ar

fi putut trece prin poarta acționată electric, ceea ce, însă, era cu neputință. Garajul era exact ceea ce se potrivea unor asemenea mașini. Avea o masă de lucru și niște seturi de scule ca-n visul celui mai înflăcărat mecanic-auto amator.

Am distrus două dălți noi-nouțe, dar într-un minut am desfăcut cîrligul de la una din ferestre. Era improbabil ca în această căsuță să fie instalat un sistem de alarmă împotriva hoților, cu atît mai mult cu cît nici măcar cercevelele nu erau prevăzute cu încuietorile semicirculare de protecție împotriva spărgătorilor. Dar n-am riscat. Am tras în jos fereastra de sus și am intrat pe acolo. Cînd se pun sîrme electrice la o fereastră, se presupune îndeobște că hoțul spărgător este sclavul obișnuinței și se furișează înăuntru împingînd în sus cadrul mobil al ferestrei de jos și tîrîndu-se înăuntru pe dedesubt. În afară de asta, electricianul obișnuit găsește mult mai comod pentru mușchii umerilor săi să pună sîrmele instalației de alarmă la nivelul taliei sale și nu deasupra capului. Am constatat că și în acest caz treaba respectivă fusese făcută de un electrician obișnuit. Fereastra de jos era cea conectată cu alarmă electrică. În pofida aparențelor, căsuța avea totuși o astfel de instalație.

N-am dat peste vreun om buimac de somn și nici n-am doborît oalele și tigăile din bucătărie, pentru simplul motiv că am nimerit într-o cameră cu geamuri netransparente, care puteam paria că era baia. Și chiar așa și era.

Ieșind pe coridor am plimbat fasciculul lanternei în sus și în jos. Căsuța fusese proiectată — dacă se putea folosi acest cuvînt — cu simplitate. Coridorul lega direct ușile din față și din spate ale căsuței. De o parte și de alta a coridorului erau două camere mici. Asta era tot.

Camera din spate, vizavi de baie, se dovedi a fi bucătăria. Aici — nimic. Am pășit mai departe de-a lungul coridorului, am găsit o ușă în stînga, am apăsat cu maximă precauție pe clanță și am intrat fără nici un zgomot înăuntru.

Asta era. Am închis ușa și m-am îndreptat încet în direcția peretelui din stînga de unde se auzea o respirație adîncă, regulată. Cînd am ajuns cam la vreun metru și

ceva am aprins lanterna și am proiectat fasciculul de lumină drept pe ochii închiși ai celui ce dormea.

Nu a mai dormit mult, n-avea cum, sub fasciculul concentrat de lumină. Se trezi ca la apăsarea unui buton și se ridică într-un cot în timp ce cu cealaltă mînă încerca să-și apere ochii orbiți de lumină. Am observat că, chiar trezit la miezul nopții, arăta ca și cum și-ar fi periat părul acela negru-strălucitor cu numai zece secunde înainte ; în ce mă privește eu mă trezesc întotdeauna cu părul arătînd ca o cîrpă de vase pe jumătate uscată, ceva în genul tunsorii băiețești actualmente la modă printre femei, executată, se vede treaba, de niște nebuni miopi înarmați cu foarfeci de vie.

N-a încercat să facă nimic. Părea un tip solid, capabil, inteligent, care știa cînd este și cînd nu este cazul să încerce ceva, și-și dădea seama că acum nu este cazul să încerce nimic. N-avea rost, acum, cînd era aproape orbit de lumină.

— În spatele lanternei, Kennedy, e un pistol de calibru mare, am spus eu. Unde ți-e pistolul ?

— Care pistol ? Glasul lui nu era speriat, pentru că nici el nu era.

— În picioare, i-am poruncit. Pijamaua, am constatat încîntat, nu era maro. Era ca și una de-ale mele. Treci la ușă.

Se îndreptă spre ușă. Am băgat mîna sub pernă.

— Pistolul ăsta, am spus. Era un automat mic, gri, nu cunoșteam marca. Înapoi la pat și așază-te pe el.

Cu lanterna în mîna stîngă și cu pistolul în dreapta, am cercetat rapid toată camera. Exact în fața mea, în partea cealaltă, era singura fereastră, acoperită cu perdele de catifea de un stacojiu închis. M-am dus la ușă, am aprins lumina, m-am uitat la pistol și i-am desfăcut piedica de siguranță. Pocnetul se auzi tare, distinct, cu un sunet care sugera că nu era de joacă.

Kennedy spuse :

— Deci, n-aveai pistol.

— Am acum.

— Nu e încărcat, amice.

— Nu mai spune, am replicat eu plictisit. Îl ții sub pernă așa, doar ca să-ți umpli cearșaful cu pete de ulei ?

Dacă pistolul ăsta ar fi gol, te-ai năpusti asupra mea ca Expresul Chatanooga. Ce expres o fi ăla, dracu ştie !

M-am uitat prin cameră. Era o încăpere prietenoasă, bărbătească, simplă, dar confortabilă, cu un covor bun, desigur, nu din cele mai scumpe cum era cel din biblioteca generalului, două fotolii, o masă acoperită cu o faţă de masă de damasc, o canapea mică şi un bufet cu pereţi de sticlă. M-am îndreptat spre bufet, l-am deschis şi am scos o sticlă cu whisky şi două pahare. M-am uitat la Kennedy :

— Cu permisiunea dumitale, firește.

— N-o mai face pe deşteptul, zise el rece.

Mi-am văzut de treabă şi mi-am turnat un pahar. Unul mare. Aveam nevoie. Băutura avea exact gustul pe care trebuia să-l aibă şi pe care foarte adesea nu-l are. Îl urmăream cu privirea pe Kennedy ; şi el mă urmărea pe mine.

— Cine eşti dumneata, amice ? întrebă el.

Uitasem cu totul că faţa îmi era atît de acoperită că nu se vedea decît o porţiune de vreo cinci centimetri pătraţi. Mi-am dat jos gulerul de la impermeabilul cauciucat şi apoi pe cel de la haină şi mi-am scos pălăria. Pălăria se făcuse ca un burete, părul îmi era ud şi lipit pe tot capul, dar, cu toate acestea, nu cred că era mai puţin roşu ca de obicei. Crisparea gurii lui Kennedy şi privirea, devenită dintr-o dată fixă şi inexpresivă, erau foarte elocvente.

— Talbot, zise el rar, John Talbot. Asasinul.

— Exact, am confirmat. Asasinul.

Rămase complet nemişcat, uitîndu-se la mine. Presupun că trebuie să-i fi trecut prin minte o mulţime de gînduri diverse, dar nimic nu i se citi pe faţă ; faţa îi era la fel de expresivă ca aceea a unei statui de indian. Doar ochii căprui, inteligenţi, îl trădau. Nu puteau ascunde ostilitatea, mînia rece care licărea în adîncurile lor.

— Ce vrei, Talbot ? Ce cauţi aici ?

— Te interesează de ce n-am tăiat-o spre inima codrului ?

— De ce te-ai întors ? Te-au încuiat undeva în casă, dracu ştie de ce, încă de marţi. Ai evadat, dar n-a trebuit să lichidezi pe nimeni ca să evadezi pentru că altfel aş fi aflat. Probabil, nici nu se ştie că ai fost plecat pentru că

aș fi auzit și de asta. Dar de plecat, ai fost plecat. Ai fost pe un vas, simt mirosul mării și ești îmbrăcat cu un impermeabil marinăresc. Ai stat mult timp afară, pentru că, altfel, nu te-ai fi udat în halul ăsta nici dacă stăteai o jumătate de ceas sub o cascadă. Și, după toate astea, te mai și întorci. Un asasin, un om hăituit. Toată combinația asta e foarte încurcată. Ce dracu !

— Într-adevăr, am convenit eu. Whiskyul era bun. Pentru prima dată după multe ceasuri începeam să mă simt și eu întrucîtva ființă umană. Era un băiat deștept acest șofer, un băiat care gîndea cu capul propriu și gîndea repede. Am continuat : O combinație aproape la fel de încurcată ca și banda asta sinistră pentru care lucrezi.

N-a spus nimic și nu vedeam ce-ar fi avut de spus. În locul lui, nici eu nu cred că mi-aș fi pierdut timpul discutînd cu un asasin în trecere, despre patronii mei. Am încercat din nou.

— Fiica generalului, domnișoara Mary, e cam rea de muscă, nu-i așa ?

Cu asta l-am nimerit la fix. Sări de pe pat, cu ochi plini de furie, cu pumnii încleștați și parcursese deja jumătate distanța pînă la mine, cînd își aminti de pistolul îndreptat spre pieptul lui. Murmură încet :

— Nimic nu mi-ar fi mai drag decît să te mai aud o dată spunînd așa, Talbot — fără pistolul ăla în mînă.

— Așa da, am spus eu aprobator. În sfîrșit, ai început să dai semne de viață. Ți-ai dezvăluit un anumit punct de vedere. Cunoști vechiul dicton după care faptele spun mai mult decît vorbele. Dacă te întrebam numai ce fel de om este Mary Ruthven, amuțeai sau îmi spuneai să mă duc dracului. Nici eu nu cred că e rea de muscă. Sînt convins că nu este. Cred că e un copil cuminte, o fată într-adevăr splendidă.

— Păi sigur că da. Glasul îi era încrîncenat, dar puteam vedea deja în ochii lui primele umbre de nedumerire. De-aia ai speriat-o de moarte în după-amiaza aia !

— Regret din tot sufletul toată povestea asta, sincer ! Dar, Kennedy, n-aveam încotro, trebuia s-o fac — deși nu pentru motivele pe care ți le închipui tu sau oricare din banda aia de criminali. Am dat pe gît ce mai rămăsese

din whisky, m-am uitat la el îndelung, cercetător, apoi i-am aruncat pistolul : Ce-ar fi să stăm de vorbă ?

L-am luat prin surprindere, dar era iute, foarte iute. Prinse pistolul din zbor, se uită la el, se uită la mine, ezită, dădu din umeri și zîmbi vag. Cîteva pete de ulei în plus n-aveau ce să-i mai facă cearșafului. Băgă pistolul sub pernă, se duse la masă, își turnă o porție, îmi umplu și mie paharul și se opri acolo în așteptare.

— Eu, acum, nu risc atît de mult cît crezi tu că risc, am început eu. L-am auzit pe Vyland cînd încerca să-l convingă pe general și pe Mary să se descotorosească de tine. Am înțeles că reprezinți un pericol potențial pentru Vyland și general și poate și pentru alții despre care eu nu știu. Din asta am dedus că nu ești inițiat în cele ce se pun la cale pe-aici. Și tu trebuie să știi că, într-adevăr, ceva foarte straniu se pune la cale.

Dădu din cap.

— Nu sînt decît șofer. Și ce i-au zis lui Vyland ? Din felul în care i-a pronunțat numele am înțeles că nu se prăpădea de dragul lui.

— Au rămas pe poziție și au refuzat categoric.

Îi făcu plăcere cînd auzi asta. Încerca să nu arate, dar era clar că-i încîntat.

— Mi se pare că, nu de mult, ai făcut familiei Ruthven un mare serviciu, am continuat eu. Ai împușcat doi bandiți care au încercat s-o răpească pe Mary.

— Am fost norocos. M-am gîndit că este tipul care e totdeauna norocos cînd e vorba de iuțeală și violență. De fapt, sînt paznic personal, nu șofer. Domnișoara Mary este o momeală tentantă pentru orice bandit care visează să pună rapid mîna pe un milion. Dar de cîtva timp nu mai sînt nici paznic personal, termină el brusc.

— Ți-am întîlnit succesorul, am înceuviințat eu din cap. Valentino. Nu e în stare să păzească nici măcar o creșă goală.

— Valentino ? Zîmbi. Al Gunther. Dar Valentino i se potrivește mai bine. Am auzit că i-ai stîlcit mîna.

— El mi-a stîlcit mie piciorul. Mi-e tot negru-albastru și vînăt. L-am privit scrutător. Kennedy, ai uitat, se pare, că stai de vorbă cu un asasin ?

— Dumneata nu eşti asasin, spuse el categoric. Urmă o pauză lungă, apoi nu mai putu să mă privească în ochi şi-şi pironi ochii în podea.

— Sectoristul Donnelly, ai ? am întrebat.

Dădu din cap fără să vorbească.

— Donnelly este tot atît de sănătos ca şi tine, i-am spus. S-ar putea să-i ia puţin timp ca să-şi spele petele de praf de pe pantaloni, dar asta-i toată vătămarea pe care a suferit-o.

— O înscenare, nu ? întrebă el încet.

— Ai citit despre mine în ziare. Am arătat cu mîna spre etajera din colţ, isprava mea figura încă printre ştirile din pagina întîi, iar fotografia mea era chiar mai groaznică decît cea anterioară. Restul l-ai auzit, poate, de la Mary. Unele din lucrurile pe care le-ai auzit şi citit sînt adevărate, altele sînt mai puţin adevărate. Numele meu *este* John Talbot şi, aşa cum s-a spus la judecătorie, sînt expert în salvarea submarină. Am fost în toate locurile menţionate, în afară de Bombay, şi aproximativ în perioadele amintite. Dar n-am fost niciodată amestecat în nici un fel de activitate criminală. Totuşi, Vyland sau generalul ori poate amîndoi au picat în plasă. Au trimis telegrame în Olanda, Anglia şi Venezuela, — generalul, firește, are interese petroliere în toate aceste locuri — pentru a-mi verifica dosarul. O să fie satisfăcuţi. Am pregătit timp îndelungat acoperirea pentru treaba asta.

— De unde ştii că au trimis telegrame ?

— Toate telegramele externe plecate din Marble Springs în ultimele două luni au fost cenzurate. Generalul — toate telegramele sînt pe numele lui — foloseşte, firește, un cod. Este perfect legal. Într-un bloc de lîngă poştă locuieşte un bătrînel din Washington. Este un geniu în materie de coduri. Zice că al generalului este infantil. Din punctul lui de vedere.

M-am ridicat şi am început să mă plimb. Efectele whiskyului se evaporau. Eram ud şi mă lua cu frig.

— Trebuia să pătrund în bandă. Pînă acum, noi am acţionat foarte mult din umbră, dar, din motive care mi-ar lua prea mult timp ca să ţi le explic, ştiam că generalul nu va lăsa să-i scape ocazia de a pune mîna pe un expert în salvări submarine. Şi n-a scăpat-o.

— Noi ! ? Kennedy avea încă rezerve asupra mea.

— Prieteni de-ai mei. N-avea grijă, Kennedy, am toate legile din lume de partea mea. Nu sînt singur în această afacere. Pentru a-l determina pe general să muște din momeală a trebuit să ne folosim de fiică-sa. Ea n-a avut habar de ce s-a întîmplat în realitate. Judecătorul Mollison este în relații de prietenie cu familia, așa că l-am convins să o invite pe Mary la cină și să-i sugereze să treacă mai întîi pe la judecătorie ca să-l aștepte pînă cînd rezolvă ultimele dosare.

— Judecătorul Mollison este, deci, amestecat în treaba asta ?

— Da. Ai aici un telefon și o carte de telefon. Dacă vrei, poți să-l suni.

Scutură din cap.

— Mollison și cu vreo zece polițiști sînt la curent, am continuat eu. Toți au jurat să păstreze secretul și știu că un singur cuvînt scăpat unde nu trebuie și pot să-și piardă slujba. Singura persoană din afara autorităților legale care știe ceva despre asta este medicul despre care s-a scris că l-ar fi operat pe Donnelly și care apoi i-a semnat certificatul de deces. Îl cam tulbura conștiința, dar, pînă la urmă, l-am convins.

— Totul este, deci, o înșelătorie, murmură el. Eu, de pildă, sînt unul care a înghițit nada.

— Toată lumea a înghițit-o. Asta s-a și urmărit. Rapoarte false de la Interpol, gloanțe oarbe în primele două magazii ale Coltului lui Donnelly, false blocaje pe șosea, false urmăriri ale poliției, false...

— Da... dar glonțul din parbriz ?

— Am pus-o să se aplece. Chiar eu l-am tras. Mașina și garajul gol, totul a fost regizat iar cu Jablonsky, de asemenea, am aranjat.

— Mary mi-a povestit de Jablonsky, zise el rar. *Mary*, am observat eu, nu *domnișoara Mary*. Poate asta nu înseamnă nimic, poate însă, arăta felul în care se gîndea el în mod obișnuit la ea. „Un polițist escroc", zicea ea. Și tu spui că nu este decît tot o înscenare ?

— Tot o înscenare, atît. Pregătim treaba asta de peste doi ani. Inițial am avut nevoie de un om care să cunoască cu ochii închiși zona Caraibilor. Jablonsky s-a dovedit

omul potrivit. Născut și crescut în Cuba. Cu doi ani în urmă era polițist, lucra în brigada de omucideri a poliției din New York. Chiar lui i-a venit ideea fabricării unor acuzații false împotriva propriei sale persoane. A fost o idee deșteaptă : nu numai că explica brusca dispariție a unuia din cei mai buni polițiști din țară, dar i-a și dat posibilitatea să pătrundă în cercurile lumii interlope atunci cînd a fost nevoie. În ultimele optsprezece luni am făcut amîndoi cercetări în zona Caraibilor.

— Asumîndu-și mari riscuri, nu-i așa ?

— Era deghizat, am spus eu răbdător. Barbă, mustață — amîndouă proprii — își vopsise părul, avea ochelari. Nici maică-sa nu l-ar fi recunoscut.

Urmă o pauză lungă, apoi Kennedy își puse paharul jos și se uită drept în ochii mei :

— Ce se petrece aici, Talbot ?

— Îmi pare rău. Va trebui să ai încredere în mine. Cu cît se știe mai puțin, cu atît mai bine. Nici Mollison nu știe nimic și nici unul dintre oamenii legii. Execută ordinele care li s-au dat, și-atît.

— Este o problemă așa de importantă ?, întrebă el cu glas scăzut.

— Destul de importantă. Kennedy, trebuie să înțelegi că nu pot să accept nici o întrebare. Te rog să mă ajuți. Dacă n-ai fost încă îngrijorat de situația lui Mary, a venit timpul să începi să fii. Nu cred că ea știe mai mult decît dumneata despre ceea ce se întîmplă între Vyland și general, dar sînt convins că este în pericol. Mare pericol. De moarte. Eu lupt împotriva unor tipi importanți care joacă pe mize mari. Ca să cîștige aceste mize, au ucis, pînă acum, de opt ori. De opt ori, asta știu sigur. Dacă te amesteci în afacerea asta, ai șanse, de peste cincizeci la sută, aș zice eu, să o sfîrșești cu un glonte în spate. Și eu te rog să te amesteci. N-am nici un drept s-o fac, dar o fac. Ce zici ?

Fața lui bronzată își pierduse întrucîtva coloritul, dar nu prea mult. Nu-i plăcuseră lucrurile pe care i le spusesem cu cîteva clipe înainte, dar n-am observat să-i fi tremurat mîinile.

— Ești un tip deștept, Talbot, spuse el rar. Poate prea deștept, nu știu. Dar ești prea deștept ca să-mi fi povestit

toate astea, dacă n-ai fi fost absolut sigur că o voi face. Ai spus că joacă la mize mari. Ei bine, vreau să intru și eu în jocul ăsta.

N-am mai irosit timpul ca să-i mulțumesc sau să-l felicit. A-ți băga singur gîtul în laț nu-i o treabă pentru care să mai dorești să fii felicitat. În schimb, i-am spus :

— Te rog să stai tot timpul pe lîngă Mary. Oriunde se duce ea, vreau să fii și tu. Sînt aproape sigur că, mîine dimineața — adică, în dimineața asta — toată lumea o să plece la platforma de foraj. Mary va pleca cu siguranță și ea. Nu va avea de ales. O să mergi împreună cu ea.

Încercă să mă întrerupă, dar am ridicat mîna.

— Știu că ai fost concediat din această slujbă. Găsește o scuză ca să te duci în casă, mîine dimineață, devreme. Întîlnește-te cu Mary. Spune-i că Valentino are să sufere un mic accident, în cursul dimineții și ea...

— Ce vrei să spui, adică cum, va avea un accident ?

— Nu-ți fă griji, am spus eu încruntat. El o să aibă cu siguranță un accident. Pentru o bucată de vreme, n-are să fie în stare să se îngrijească pe sine însuși, cu atît mai puțin să aibă grijă de altcineva. Spune-i că trebuie să insiste ca să fii reprimit. Dacă se încăpățînează și face din asta o problemă, are să aibă cîștig de cauză. Generalul nu va obiecta, și sînt aproape sigur că nici Vyland. E vorba de o singură zi, iar de poimîine problema celui care trebuie să aibă grijă de ea n-o să-l mai frămînte chiar atît de mult pe Vyland. Nu mă întreba de unde știu, că nu știu. Dar contez pe asta. Am făcut o pauză. În orice caz, Vyland o să creadă că ea insistă să te aibă pe lîngă ea, numai pentru că, își închipuie el, fata ar avea o ușoară slăbiciune pentru dumneata. Expresia aceea indiană, de lemn, rămase la locul ei, așa că am continuat : Nu știu dacă-i așa și nici nu mă interesează. Îți spun numai ce cred eu că își închipuie Vyland și de ce asta o să-l facă să accepte propunerea ei — asta, pe de o parte, și în plus, faptul că, neavînd încredere în tine, îi este mai la îndemînă să te știe acolo, pe platformă, sub ochii lui.

— Foarte bine, zise. Parcă i-aș fi propus să ieșim la o scurtă plimbare. Era, fără îndoială, un individ rece. Am să-i vorbesc și am să mă port cum vrei tu. Se gîndi

un moment, apoi continuă : Îmi spui că-mi bag gîtul în laț. Poate. Poate o fac din propria mea voință. În același timp, faptul că, oricum, o fac, îmi dă dreptul, cred, la ceva mai multă onestitate din partea ta.

— Am fost eu necinstit ? Nu eram supărat, dar, pur și simplu, începusem să mă simt într-adevăr obosit.

— Numai prin ceea ce nu spui. Îmi spui că ai nevoie de mine ca să am grijă de fiica generalului. În comparație cu ceea ce urmărești tu, Talbot, siguranța ei nu contează pentru tine nici cît o ceapă degerată. Dacă ar fi contat, ai fi putut-o duce undeva la adăpost, atunci cînd ai fost singur cu ea, alaltăieri. Dar n-ai dus-o. Ai adus-o înapoi aici. Spui că este în mare primejdie. *Tu* ești acela, Talbot, care a lăsat-o în această primejdie. Bine, vrei, deci, ca eu să stau cu ochii pe ea. Dar mai vrei și altceva de la mine, este ?

Am încuviințat din cap.

— Da, vreau. Intru în afacerea asta cu mîinile legate. Literalmente. Intru ca un prizonier. Trebuie să am pe cineva pe care să mă pot bizui. Mă bizui pe tine.

— Poți să te bizui pe Jablonsky, spuse el liniștit.

— Jablonsky e mort.

Se holbă la mine fără să scoată un cuvînt. După cîteva clipe întinse mîna după sticlă și turnă whisky în ambele pahare. Gura îi era ca o linie albă, subțire, pe fața bronzată.

— Vezi asta ? am arătat eu spre pantofii mei plini de noroi. Ăsta-i pămînt de pe mormîntul lui Jablonsky. L-am acoperit chiar înainte de a veni aici, cu nici cincisprezece minute înainte. L-au împușcat în cap cu un automat mic. L-au împușcat între ochi. Zîmbea. Kennedy. Nimeni nu zîmbește cînd vede moartea venind. Jablonsky n-a văzut-o venind. A fost asasinat în timp ce dormea.

I-am povestit pe scurt ceea ce se întîmplase de cînd părăsisem casa, inclusiv călătoria cu vasul de culeș bureți din Tarpon Springs, la instalația de foraj, pînă în momentul sosirii mele aici. Cînd am terminat, m-a întrebat :

— Royale ?

— Royale.

— N-o să poți dovedi niciodată.

— Nici nu va fi nevoie. Am spus-o aproape fără să-mi dau seama. S-ar putea ca Royale să nu fie judecat niciodată. Jablonsky era cel mai bun prieten al meu.

Înțelegea perfect ce voiam să spun. Murmură încet :

— Mai bine n-ai fi dat niciodată de mine, Talbot.

Mi-am golit paharul. Whiskyul nu mai avea nici un efect. Mă simțeam îmbătrînit și obosit și cu sufletul gol și mort. Apoi, Kennedy vorbi din nou.

— Ce-ai de gînd să faci acum ?

— Să fac ? O să împrumut de la tine niște pantofi, ciorapi și lenjerie uscată. Apoi o să mă întorc în casă, în camera mea, să-mi usuc hainele, să mă încătușez de pat și să arunc cheile. Au să vină după mine, dimineață.

— Ești nebun, șopti el. De ce crezi că l-au omorît pe Jablonsky ?

— Nu știu, am spus fără vlagă.

— Trebuie să știi, spuse el speriat. De ce să-l fi omorît dacă nu pentru că aflaseră cine era în realitate, ce făcea în realitate ? L-au ucis pentru că au descoperit înșelătoria. Și dacă au descoperit asta despre el, trebuie să fi descoperit și despre tine. Te vor aștepta acolo, Talbot, în camera ta. Știu că te întorci, pentru că n-au de unde să știe că tu l-ai descoperit pe Jablonsky. O să-ți zboare creierii în clipa cînd ai să treci pragul. Nu înțelegi asta, Talbot ? Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu poți pricepe ?

— Am înțeles eu de mult. Poate că știu totul despre mine. Poate nu știu. Sînt atîtea lucruri pe care eu nu le știu, Kennedy. Dar, poate, n-au să mă ucidă. Poate nu încă. M-am ridicat în picioare. Mă întorc acolo.

O clipă am crezut că are să încerce să mă oprească cu forța, dar trebuie să fi fost ceva pe fața mea care l-a făcut să renunțe. Îmi puse mîna pe braț.

— Cît ți se plătește pentru asta, Talbot ?

— Bani ?

— Recompensă ?

— Nimic.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce forță este în stare să împingă pe un om ca tine atît de departe, la fapte atît de nebunești ? Frumosul lui chip bronzat era

transfigurat de tulburare și perplexitate. Nu putea să mă înțeleagă.

Nici eu însumi nu mă puteam înțelege. Am spus :

— Nu știu... Ba da, știu. Am să-ți explic într-o zi.

— N-ai să mai ajungi să trăiești să spui nimic, nimănui, zise el întunecat.

Am ales niște pantofi și niște haine uscate, i-am urat noapte-bună și am plecat.

CAPITOLUL VII

Nu mă aștepta nimeni în cameră. Am descuiat ușa de pe coridor cu dublura pe care mi-o dăduse Jablonsky, am împins-o ușor, nefăcînd nici cel mai mic zgomot și am intrat tiptil înăuntru. Nu mi-a tras nimeni nici un glonte-n cap. Camera era goală.

Draperia grea continua să acopere fereastra, așa cum o lăsasem eu, dar nu m-am atins de comutator. Exista șansa să nu se știe că părăsisem, în noaptea aceea, camera, dar, dacă vedeau lumina aprinzîndu-se în camera unui om legat cu cătușe de pat, ar fi venit, cît ai clipi din ochi, să cerceteze ce s-a întîmplat. Numai Jablonsky ar fi putut aprinde lumina și Jablonsky era mort.

Am cercetat cu lanterna podeaua și pereții, metru cu metru. Nu lipsea nimic, nimic nu era schimbat. Dacă trecuse cineva pe aici, acesta nu lăsase nici o urmă a trecerii sale. Dar, pe de altă parte, nici nu m-aș fi așteptat ca cel care ar fi vizitat camera să lase vreo urmă.

Pe peretele de lîngă ușa de comunicare cu camera lui Jablonsky se afla un mare radiator electric. L-am deschis la maximum, m-am dezbrăcat în dogoarea lui roșietică, m-am frecat cu un prosop pînă m-am uscat și mi-am pus pantalonii și haina la uscat pe spătarul unui scaun. Mi-am pus lenjeria de corp și șosetele pe care le împrumutasem de la Kennedy, am îndesat propria-mi lenjerie și șosetele înmuiate de ploaie în pantofii îmbibați, și, după ce am tras draperia și am deschis fereastra, le-am aruncat cît am putut de departe, în bruienișul des din spatele casei, unde dosisem, înainte de a urca scara de incendiu, impermeabilul

şi pardesiul. Mi-am ascuţit urechile, dar n-am putut auzi zgomotul făcut de pantofi în cădere. Eram sigur că nici altcineva n-a putut să audă nimic. Şuieratul ascuţit al vîntului şi ropotul ploii torenţiale înăbuşeau orice alt zgomot.

Am luat cheile din buzunarul hainei, din care ieşeau deja aburi, şi m-am dus la uşa camerei lui Jablonsky. Poate acolo mă aştepta comitetul de primire. Nu mă mai gîndeam la nimic, fie ce-o fi.

Nu era nici un comitet. Camera era la fel de goală ca şi a mea. M-am dus la uşa ce dădea în coridor şi am încercat s-o deschid. Era încuiată.

Patul, aşa cum mă aşteptam, fusese folosit. Pătura şi cearşaful fuseseră trase aşa de mult încît erau aproape căzute pe jos. Nu se vedea nici un semn de luptă. Nu erau nici măcar semne de violenţă. Asta, pînă cînd am întors perna cu faţa în jos.

Era ruptă şi pătată, dar nu atît de tare cît ar fi fost dacă moartea nu s-ar fi produs instantaneu. Glonţele trebuie să fi perforat dintr-o parte într-alta cutia craniană, lucru la care nu te-ai fi aşteptat de la un pistol de un calibru atît de mic, însă un profesionist ca domnul Royale trebuie să fi folosit muniţie specială. Am găsit proiectilul sub faţa de pernă. Cupronichel. Rareori se întîmplă ca cei din categoria lui Royale să fie atît de neglijenţi. O să am grijă de bucăţica asta de metal. O s-o păstrez ca pe-o comoară, ca pe diamantul Cullinan. Am găsit nişte bandă de lipit într-un sertar, mi-am scos o şosetă şi am lipit glonţele folosit sub al doilea şi al treilea deget de la picior, unde n-avea să fie presat direct şi nici să mă supere la mers. Acolo era în siguranţă. Cea mai temeinică şi conştiincioasă percheziţie corporală — dacă avea să fie vreodată una — n-o să dea de el. Houdini a umblat ani de-a rîndul cu mici instrumente de oţel lipite cu bandă de lipit de tălpile picioarelor şi nimănui nu i-a trecut vreodată prin cap să-l caute acolo.

Lăsîndu-mă în mîini şi în genunchi am început să cercetez cu lanterna pluşul covorului. Pluşul nu era prea gros : cele două dîre paralele pe unde se tîrîseră călcîiele lui Jablonsky erau clare. M-am ridicat în picioare, am examinat din nou patul, am luat o pernă din fotoliu şi am

examinat-o și pe aceasta. N-am putut să constat nimic, dar cînd mi-am aplecat capul și am adulmecat, n-am mai avut nici o îndoială : mirosul înțepător de pulbere arsă rămîne zile de-a-rîndul impregnat în țesături.

M-am dus lîngă măsuța din colț, mi-am turnat trei degete de whisky într-un pahar și m-am așezat ca să încerc să reconstitui tot ce se întîmplase.

Faptele de care dispuneam nu aveau absolut nici un înțeles. Nimic nu se lega, nimic nu se potrivea. Mai întîi, cum au reușit să pătrundă înăuntru. Royale și cine-o mai fi fost cu el — pentru că nici un bărbat n-ar fi putut să-l care de unul singur pe Jablonsky din camera aceea ? Jablonsky se simțea în casa asta tot atît de în siguranță cum se simte un miel rătăcit într-o haită de lupi înfometați și eram sigur că trebuie să fi ținut ușa încuiată. Se putea, desigur, ca altcineva să mai aibă o cheie la ușa asta, dar știam cu certitudine că Jablonsky își lăsa întotdeauna cheia în ușă și o înțepenea astfel încît să nu poată fi împinsă afară sau răsucită din partea cealaltă — doar dacă s-ar fi făcut uz de forță dar astfel, ar fi fost suficient zgomot ca să-l trezească de zece ori, nu o dată.

Jablonsky fusese împușcat în timp ce dormea. Jablonsky, știam sigur, avea pijama și o folosea, dar, cînd îl descoperisem în grădină, era complet îmbrăcat. De ce l-or fi îmbrăcat ? N-avea nici un sens. Mai ales să te apuci să îmbraci un mort care cîntărea peste o sută de kilograme. Și de ce nu puseseră un amortizor la pistol ? Știam sigur că nu puseseră. Cu puterea de absorbție a presiunii pe care o are amortizorul, nici chiar gloanțele speciale n-ar fi putut trece de două ori prin oasele cutiei craniene. Și, pe lîngă asta, pentru înăbușirea zgomotului se utilizase o pernă. Destul de normal, într-un fel : camerele se aflau într-o aripă îndepărtată a casei și, cu ajutorul unei perne și pe fundalul de zgomot al furtunii de afară, existau toate șansele ca împușcătura să nu fie auzită în celelalte părți ale casei. Dar problema era că eu mă aflam nu mai departe decît în camera de alături și, cu siguranță, aș fi auzit, dacă nu eram surd sau mort, și, după cîte știa Royale — sau după cîte credeam eu că știa — eu dormeam în camera vecină. Aflase cumva Royale că eu nu eram în cameră ! ? Să fi făcut un control rapid și să fi descoperit că eu

dispărusem și, atunci, știind că numai Jablonsky putuse să-mi dea drumul, să-l fi omorît pe loc ? Ipoteza se potrivea cu faptele ; nu se potrivea însă cu zîmbetul de pe fața mortului.

M-am întors în camera mea, am aranjat din nou hainele aburinde pe spătarul scaunului din fața radiatorului electric, apoi am revenit iar în camera lui Jablonsky. Am luat din nou paharul în mînă și mi-am aruncat privirea la sticla de whisky. Era o sticlă de un litru, încă plină pe trei sferturi. Asta nu mă ajuta cu nimic. Ceea ce lipsea din sticlă n-ar fi putut să afecteze cîtuși de puțin agerimea de brici a lui Jablonsky. Într-o seară îl văzusem pe Jablonsky golind singur o sticlă întreagă de rom — nu era băutor de whisky — și singurul efect vizibil a fost că zîmbea chiar mai mult decît de obicei. Dar, de-acum înainte, Jablonsky n-avea să mai zîmbească.

Stînd singur în întunericul aproape total, singura lumină venind de la rezistența incandescentă a radiatorului din camera vecină, am ridicat paharul. O închinare, un bun rămas, cum doriți să-i spuneți. Era pentru Jablonsky. Am băut încet, ținînd pe limbă licoarea pentru a savura pe deplin buchetul bogat și gustul unui splendid și vechi whisky scoțian ; am încremenit timp de două, trei secunde, apoi am pus paharul jos, am traversat repede spre un colț al camerei, am scuipat scotchul în chiuvetă și mi-am clătit gura de cîteva ori, cu mare grijă.

Vyland fusese cel care ne-a aprovizionat cu whisky. După ce Jablonsky dăduse aseară un spectacol cu mine, Vyland îi dăduse o sticlă de whisky cu sigiliul neatins și pahare, să le ia cu el în cameră. La scurt timp după ce ajunsesem sus, Jablonsky turnase pentru amîndoi și eu chiar luasem paharul în mînă să beau, dar mi-am adus aminte că a bea alcool înainte de o scufundare subacvatică la o mare adîncime nu e o treabă grozav de inteligentă. Așa că Jablonsky golise singur ambele pahare și, probabil, o mai fi băut unul sau două după plecarea mea.

Royale și prietenii săi n-au avut, deci, nevoie să dărîme cu topoarele ușa lui Jablonsky, aveau o cheie pentru asta. Dar și dacă ar fi folosit topoare, Jablonsky tot nu i-ar fi auzit. Puseseră în sticla aceea de whisky destule picături de somnifer ca să scoată și un elefant din

circulație. Probabil că abia a putut să se tîrască pînă la pat, înainte de a se fi prăbușit adormit tun. Îmi dădeam seama că este o prostie, dar stăteam încremenit în întunericul acela tăcut și-mi reproșam cu amărăciune faptul că nu acceptasem și eu să beau băutura. Era un amestec subtil de Mickey Finn și scotch, dar cred că eu m-aș fi prins imediat. Însă Jablonsky nu era băutor de whisky. Pesemne, crezuse că așa o fi trebuind să fie gustul scotchului.

Și, evident, Royale găsise două pahare cu resturi de whisky. Asta însemna că și eu eram la fel de adormit ca și Jablonsky. Dar în planul lor nu fusese să mă omoare și pe mine.

Acum înțelegeam totul, totul, cu excepția răspunsului la singura întrebare care conta realmente : de ce-l uciseseră pe Jablonsky ? Nu-mi venea absolut nimic în minte. Și, oare, se obosiseră să se uite înăuntru și să controleze dacă sînt acolo ? Nu credeam s-o fi făcut. Dar n-aș fi pariat nici pe o pereche de șireturi purtate că așa era.

N-aveam nimic de cîștigat dacă stăteam și mă gîndeam la aceste întrebări. Așa că am continuat să stau și să mă gîndesc încă vreo două ore. În acest timp, mi se uscaseră și hainele, nu grozav de bine, dar suficient ca să nu mai conteze dacă erau uscate sau ude. Pantalonii, în special, erau atît de șifonați încît arătau ca o pereche de picioare de elefant, dar, pe de altă parte, nici nu te puteai aștepta la o călcătură fără cusur la hainele unui om care fusese obligat să doarmă în ele. M-am îmbrăcat cu tot ce aveam, cu excepția vestonului și cravatei, am deschis fereastra și eram pe punctul de a arunca cele trei dubluri de chei de la ușă și cheia de la cătușe, pentru a se odihni în tufișul de jos, lîngă celelalte lucruri, cînd am auzit un ciocănit ușor în ușa de la camera lui Jablonsky.

Am sărit la vreo jumătate de metru de fereastră și, acolo, am înghețat. Ar fi fost normal ca, în timp ce stăteam acolo, prin cap să-mi treacă, în viteză, mii de gînduri, dar adevărul este că, după tot ceea ce mi se întîmplase în noaptea aceea și după toate analizele neconcludente și zadarnice pe care le făcusem în ultimele două ore, mintea nu-mi mai era în stare de funcționare, și cu atît mai puțin cu viteză. Am încremenit, pur și simplu. Mai rău ca soția

biblicului Lot. Timp de zece secunde, care durară cît o viață, nu mi-a venit măcar un singur gînd inteligent. Doar un impuls, un singur și copleșitor impuls. Să fug. Dar n-aveam unde.

Era Royale, asasinul, imperturbabil și rece, cu pistolul lui mititel. Era Royale, aștepta în spatele ușii, probabil cu pistolul în mînă. Cu siguranță știa, că ieșisem din casă. Controlase. Știa că am să mă întorc, pentru că știa că eu și Jablonsky sîntem asociați și că nu înfruntasem riscuri atît de mari ca să pătrund în casa asta, numai pentru ca, apoi, să o șterg la prima ocazie și ghicise că trebuia să mă fi întors. Poate că mă și văzuse cînd m-am întors. Atunci de ce așteptase atît de mult ?

Puteam ghici răspunsul și la asta : știa că mă așteptam să-l regăsesc pe Jablonsky cînd mă întorc. S-o fi gîndit că mi-am închipuit că Jablonsky trebuie să fi plecat undeva în vreo scurtă expediție pe cont propriu, și că, deoarece eu încuiasem ușa cînd m-am întors și lăsasem cheia în broască, Jablonsky n-o să poată intra. Așa că va ciocăni ușor la ușă și, după ce am așteptat două ore întoarcerea partenerului meu, eu o să fiu atît de teribil de îngrijorat de îndelungata lui absență, încît o să mă reped la ușă imediat ce voi auzi bătaia. Și, atunci, Royale o să-mi servească două dintre gloanțele lui de cupronichel, între ochi. Fiindcă, dacă știau cu certitudine că eu și Jablonsky lucrasem împreună, trebuiau, de asemenea, să știe că eu n-am să fac niciodată ceea ce doreau ei să fac, și, în această situație, nu le mai eram de nici o trebuință. Deci — un glonte între ochi. Exact așa cum îl primise și Jablonsky.

Și, atunci, m-am gîndit la Jablonsky, m-am gîndit la el cum zăcea acolo, înghesuit în lada aceea ieftină și, dintr-o dată, nu mi-a mai fost frică. Nu m-am gîndit că aș mai avea vreo șansă, dar nu-mi mai era frică. Am trecut în vîrful picioarelor în camera lui Jablonsky, am apucat strîns în mînă gîtul sticlei de whisky, m-am întors la fel de neauzit în camera mea și am strecurat ușor cheia în broasca ușii care se deschidea înspre coridor. Zăvorul alunecă înapoi fără cel mai mic țăcănit și, exact în momentul acela, cel de afară ciocăni din nou, o idee mai tare de data asta, și mai insistent. Sub acoperirea sunetului, am

crăpat puțin ușa, am ridicat sticla deasupra capului și pe urmă, mi-am aruncat ochii pe după ușă.

Pasajul era vag luminat de un singur beculeț slab, care se afla tocmai la celălalt capăt al unui lung coridor, dar mi-a fost de-ajuns. De-ajuns ca să-mi permită să văd că silueta din pasaj nu avea nici un pistol în mînă. De-ajuns ca să pot vedea că nu era Royale. Era Mary Ruthven. Am lăsat în jos sticla de whisky și m-am retras tiptil în camera mea.

Cinci secunde mai tîrziu, eram la ușa dinspre camera lui Jablonsky. Imitînd cît puteam mai bine vocea profundă, răgușită a lui Jablonsky, am întrebat :

— Cine-i acolo ?

— Mary Ruthven. Lăsați-mă să intru. Repede. Vă rog ! I-am dat drumul înăuntru. Mi-ar fi făcut tot atît de puțină plăcere ca și ei să o vadă cineva în acel coridor. În timp ce trecea pragul, am rămas în spatele ușii, pe care, apoi, am închis-o repede, înainte ca clipirea palidă a luminii de afară să-i dea timp să mă identifice.

— Domnule Jablonsky, șopti ea repede, grăbită, cu răsuflarea tăiată de spaimă. Trebuia să vin să vorbesc cu dumneavoastră. N-am avut încotro, pur și simplu. Am crezut că are să-mi fie cu neputință să scap. Gunther a adormit, dar se poate trezi în orice clipă și să vadă că eu...

— Ușor, ușor, am zis eu. Îmi coborîsem glasul pînă cînd nu se mai auzi decît o șoaptă. În felul acesta mi-era mai ușor să-l imit pe Jablonsky, dar, și așa, era una din cele mai proaste imitații pe care le-am auzit vreodată. De ce ai venit să vorbești tocmai cu mine ?

— Pentru că nu există altcineva căruia să mă pot adresa. Dumneavoastră nu sînteți un asasin, nu sînteți nici chiar un escroc ; nu-mi pasă de ce se zice că ați făcut — dumneavoastră nu sînteți un om rău. Era ascuțită la minte fata, evident. Puterea de pătrundere sau intuiția ei feminină, sau ce-o fi fost, o făcuse să vadă cu mult mai adînc decît Vyland sau generalul Ruthven. Trebuie să mă... să ne ajutați. Este absolut necesar. Noi... noi ne aflăm într-un mare necaz.

— Noi ?

— Eu și tata. O pauză. Ca să spun drept, despre tata nu știu. Cinstit, nu știu. El poate n-are necazuri. Poate că el lucrează cu acești... acești oameni primejdioși pentru că așa vrea. El vine și pleacă cum și cînd vrea. Dar... dar astfel de combinații nu-i stau deloc în fire. Poate că este obligat să lucreze cu ei. Oh, nu știu. Poate că au vreo putere asupra lui, o putere teribilă, poate... Scutură din cap făcînd să sclipească o șuviță de păr blond. A fost... el a fost întotdeauna așa de bun și onorabil și corect și... și, ce mai, toate astea, dar acum...

— Ușurel, am întrerupt-o eu din nou. Înșelătoria mea nu putea să țină multă vreme ; dacă n-ar fi fost atît de speriată, de îngrijorată, și-ar fi dat imediat seama. Fapte, domnișoară, dacă ești bună.

Lăsasem aprins radiatorul electric din camera mea, ușa de comunicare era deschisă și eram absolut sigur că era numai o chestiune de minute pînă cînd avea să-mi poată desluși trăsăturile suficient ca să-și dea seama că nu sînt Jablonsky. Claia mea de păr roșu avea să mă trădeze sigur. M-am întors cu spatele la lumina roșiatică a radiatorului.

— Cum aș putea începe ? zise ea. Se pare că ne-am pierdut complet libertatea, sau că tata și-a pierdut-o. Nu libertatea de mișcare, *nu* este prizonier, dar noi nu mai luăm deloc hotărîri pentru noi înșine, sau, mai exact, tata le ia pe-ale mele în locul meu și cred că și ale lui sînt luate de altcineva. Nu sîntem niciodată lăsați să ne despărțim, nici pentru cel mai scurt timp. Tata mi-a cerut să nu trimit nici o scrisoare pînă cînd nu e văzută de el și zice că n-am voie să dau telefoane, că n-am voie să merg nicăieri, decît dacă omul acela îngrozitor, Gunther, este cu mine. Chiar și cînd mă duc în vizită într-o casă de prieteni, ca, de pildă, la judecătorul Mollison, creatura aceea trebuie să se țină după mine tot timpul. Tata spune că ar fi primit recent amenințări că voi fi răpită. Nu cred, dar și dacă ar fi adevărat, Simon Kennedy — șoferul — este cu mult mai bun decît Gunther. Nu sînt lăsată singură niciodată. Cînd mă duc pe platforma de foraj — X 13 — nu mai sînt prizonieră, pentru că, oricum, n-am cum să fug, dar aici, ferestrele îmi sînt bătute în cuie și Gunther stă toată noaptea în anticameră, păzindu-mă...

Ultimele cuvinte au fost rostite după foarte mult timp şi se pierdură într-o tăcere înspăimîntată. În starea aceea de agitaţie şi în nerăbdarea ei de a se descărca de toate aceste lucruri care-o frămîntaseră săptămîni de-a rîndul, povestind, ea se tot apropiase de mine. Şi acum i se adaptaseră ochii la întuneric. Începu să tremure. Mîna dreaptă începu să i se mişte încet, în sus, spre gură, braţul tremurîndu-i tot timpul şi zvîcnind din cînd în cînd, ca la o marionetă, gura i-se deschise şi ochii i se lărgiră şi i se tot lărgiră pînă cînd am văzut alb de jur împrejurul pupilelor. Şi, apoi, o lungă inspiraţie sacadată. Preludiul unui ţipăt.

Dar n-a fost decît preludiul. În meseria mea, semnalele nu le primeşti telegrafic. Aveam deja o mînă pe gura ei şi cu braţul celălalt îi înlănţuisem trupul, înainte chiar ca ea să fi apucat să hotărască în ce octavă să cînte. Timp de cîteva secunde, cu o putere surprinzătoare — sau poate, nu chiar atît de surprinzătoare, — se luptă cu furie, apoi se prăbuşi peste mine, moale ca un iepure împuşcat, ceea ce mă luă prin surprindere : eu credeam că vremurile cînd fetele tinere leşinau de emoţie trecuseră demult, odată cu oamenii epocii edwardiene. Dar poate că subestimam înfricoşătoarea reputaţie pe care mi-o făcusem eu însumi, poate că subestimam efectul cumulativ al şocului, după o noapte lungă de autoîmbărbătare pentru a-şi asuma acest ultim risc disperat, după săptămîni de neîntreruptă tensiune. Oricare ar fi fost motivele, în nici un caz nu se prefăcea, era total inconştientă. Am ridicat-o şi am pus-o pe pat, apoi, dintr-un motiv neclar, am avut un sentiment de căinţă — n-am putut suporta să o văd întinsă pe patul acela pe care Jablonsky fusese asasinat cu puţin timp în urmă, aşa că am luat-o şi am aşezat-o pe patul din camera mea.

Aveam o pregătire practică suficient de amplă în materie de acordare a primului ajutor, dar habar n-aveam care este primul ajutor pentru trezirea din leşin a tinerelor domnişoare. Aveam un vag sentiment că, dacă aş fi făcut ceva, putea fi periculos, sentiment care corespundea foarte bine ignoranţei mele în privinţa a ceea ce ar fi trebuit să fac, aşa că am ajuns la concluzia că singurul şi cel mai bun lucru pe care-l aveam de făcut era să o las să-şi re-

vină singură. Dar nu voiam să-şi revină fără ştirea mea, să înceapă să ţipe şi să-mi aducă toată casa pe cap. Aşa că m-am aşezat pe marginea patului, ţintind fasciculul subţire al lanternei pe faţa ei, însă nu chiar în ochi, ca să n-o orbesc cînd se va trezi.

Avea un capot albastru de mătase, matlasat, îmbrăcat peste o pijama albastră, tot de mătase. Papucii cu tocuri înalte erau şi ei albaştri şi chiar şi panglica cu care-şi lega noaptea părul bogat, sclipitor, era exact de aceeaşi culoare. Faţa-i era, în clipa aceea, palidă ca fildeşul vechi. Nimic n-avea s-o facă vreodată o faţă frumoasă. Dar, pe de altă parte, mă gîndeam că, dacă ar fi fost o faţă frumoasă, inima mea n-ar fi ales tocmai momentul acela pentru a începe să facă tumbe de bucurie, prima dată cînd dădea cel mai mic semn de viaţă, ca să nu mai vorbim de o astfel de activitate extravagantă, după trei ani lungi de vid sufletesc. Trăsăturile feţei ei se estompară şi din nou am putut să văd focul din cămin şi papucii pe care-i văzusem cu două nopţi înainte, dar tot ce ne despărţea erau cei două sute optzeci şi cinci de milioane de dolari şi faptul că eu eram singurul om din lume la a cărui simplă vedere leşina de spaimă. Am alungat aceste visuri.

Începu să se mişte şi deschise ochii. M-am gîndit că tactica pe care o folosisem cu Kennedy — de a-i spune că, în spatele lanternei, am un pistol — s-ar putea să aibă rezultate nefericite în acest caz. Aşa că am luat una din mîinile ei ce zăceau fără vlagă pe cuvertură, m-am aplecat şi am spus uşor dezaprobator :

— Copil prostuţ, ce ţi-a venit să faci o asemenea prostie ?

Norocul, instinctul sau amîndouă mă puseseră pe calea cea bună. Ochii-i erau larg deschişi, dar nu mai avea privirea aceea fixă iar teama care continua să se citească în ei era amestecată cu nedumerire. Asasinii de o anumită categorie nu te ţin de mînă şi nici nu caută să te liniştească. Otrăvitorii — da ; cuţitarii — poate ; dar nu ucigaşii cu o reputaţie ca a mea.

— N-ai de gînd să ţipi iar, nu ? am întrebat eu.

— Nu. Glasul îi era răguşit. Îmi... îmi pare rău că am fost atît de proastă.

— Perfect, am spus eu însufleţit. Dacă crezi că te simţi în stare, o să stăm de vorbă.

— Nu poţi să aprinzi lumina ? mă imploră ea.

— Nici o lumină. Se strecoară prin perdele. N-avem nevoie de vizitatori.

— Sînt jaluzele, mă întrerupse ea. Jaluzele de lemn. La toate ferestrele din casă.

Talbot cel cu ochi de vultur — eu eram ăla ! Stătusem o zi întreagă fără să fac altceva decît să mă uit pe fereastră şi nu le văzusem. M-am ridicat, am tras jaluzelele, am închis uşa la camera lui Jablonsky şi am aprins lumina. Acum şedea pe marginea patului, cu braţele strînse în jurul trupului ca şi cum i-ar fi fost frig.

— M-ai jignit, am anunţat-o. Poţi să te uiţi o singură dată la Jablonsky şi să descoperi, pe loc, sau, mă rog, aşa crezi tu, că nu este un escroc. Dar, în ceea ce mă priveşte, cu cît te uiţi mai bine la mine cu atît eşti mai convinsă că sînt un asasin. Am ridicat mîna, fiindcă a vrut să mă întrerupă. Sigur, ai motive. Motive excelente. Dar sînt greşite. Mi-am ridicat pantalonul şi i-am oferit spre control un picior elegant îmbrăcat într-o şosetă maro şi într-un pantof simplu de piele neagră. Le-ai mai văzut vreodată ?

Se uită numai o secundă, şi, apoi, îşi ridică privirea spre faţa mea.

— Sînt ale lui Simon, şopti ea. Astea-s lucrurile lui Simon.

— Şoferul dumitale. Nu ştiu de ce, dar chestia asta cu *Simon* nu-mi făcea aşa mare plăcere. Mi le-a dat el acum vreo două-trei ore. De bunăvoie şi nesilit de nimeni. Nu mi-au trebuit decît exact cinci minute ca să-l conving că *nu* sînt un asasin, ci cu totul altceva decît ceea ce par. Eşti dispusă să-mi acorzi tot atîta timp ?

Încuviinţă încet din cap, fără să vorbească.

Nu-mi trebuiră nici măcar trei minute. Faptul că Kennedy îmi acordase încrederea însemna că, în faţa ei, bătălia era mai mult de jumătate cîştigată. Dar am sărit peste povestea cu descoperirea cadavrului lui Jablonsky. Nu mai avea putere să mai suporte şi alte şocuri de această natură, cel puţin, deocamdată.

Cînd am terminat, îmi zise, aproape neîncrezătoare :

— Deci, dumneata ai ştiut totul despre noi dinainte ? Despre tata şi despre mine şi despre necazurile noastre şi...

— Noi ştiam de cîteva luni de zile. Nu însă în mod concret, despre necazurile dumitale sau ale tatălui, care-or fi ele. Tot ce ştiam era că generalul Blair Ruthven este amestecat în ceva în care generalul Blair Ruthven nu are dreptul să fie amestecat. Şi acum să nu începi să mă întrebi cine sîntem *noi* sau cine sînt eu, pentru că nu-mi face plăcere să refuz să răspund la întrebări şi, dealtfel, e spre binele tău. De ce anume se teme tatăl tău, Mary ?

— Eu... eu nu ştiu. Ştiu numai că îi este o frică teribilă de Royale, dar...

— Lui îi este frică de Royale. Mie îmi este frică de Royale. Tuturor ne este frică de Royale. Aş paria o grămadă de bani că Vyland îi serveşte o mulţime de poveşti despre Royale ca să-l facă să stea cuminte şi cu spaima-n sîn. Dar nu asta este problema. Nu cea mai importantă. Se teme, de asemenea, şi pentru tine, dar bănuiala mea este că aceste temeri nu au apărut decît după ce a descoperit în ce fel de companie se află, adică ce specie de indivizi sînt aceştia în realitate. Cred că, la început, s-a angajat în treaba asta cu ochii deschişi, pentru propriile lui scopuri, chiar dacă nu ştia exact în ce anume se bagă. De cît timp sînt, tatăl tău şi Vyland, hai să zicem, parteneri de afaceri ?

Se gîndi puţin şi răspunse :

— Asta pot să v-o spun exact. Povestea a început spre sfîrşitul lui aprilie cînd ne aflam în concediu pe iahtul nostru, *Temptress,* în Indiile de Vest... Eram la Kingston, în Jamaica, cînd tata a primit înştiinţare de la avocaţii mamei că dînsa vrea să se despartă legal de el. Poate că ai auzit şi dumneata, continuă ea cu un glas din care răzbătea o adîncă tristeţe. Nu cred să fi existat vreun ziar în toată America de Nord care să fi lăsat să-i scape această poveste, iar unele dintre ele s-au purtat destul de incorect.

— Te referi la faptul că generalul fusese, ani de-a rîndul, considerat drept cetăţeanul model, iar căsătoria lor, drept o căsătorie ideală ?

— Da, cam aşa ceva. Constituiau o ţintă splendidă pentru atacurile tuturor ziarelor de scandal, spuse ea în-

cruntată. Nu știu ce-o fi apucat-o pe mama. Pînă atunci, în casa noastră domnise totdeauna o armonie perfectă, dar asta nu este decît o confirmare a faptului că copiii nu știu niciodată exact cum au stat sau cum stau lucrurile între părinții lor.

— Copiii ?

— Vorbeam așa, în general. Avea un glas de om istovit, descurajat și chinuit, cum, dealtfel, și arăta. Și așa trebuie să fi fost, pentru că, altfel, n-ar fi vorbit niciodată unui străin despre astfel de lucruri. De fapt, mai există o fată, Jean, sora mea cea mică — este cu zece ani mai mică decît mine. Tata s-a căsătorit tîrziu. Jean este făcută cu mama mea vitregă. Și se pare că are să și rămînă cu ea. Avocații încă n-au terminat de pus lucrurile la punct. N-o să aibă loc nici un proces de divorț, desigur. Schiță un zîmbet fără vlagă. Nu cunoști clanul Ruthven din Noua Anglie, domnule Talbot, dar, dacă i-ai cunoaște, ai ști că sînt unele cuvinte care lipsesc din vocabularul lor. „Divorț" este unul dintre ele.

— Și tatăl dumitale n-a făcut nici o încercare de reconciliere ?

— S-a dus de două ori să se întîlnească cu ea. N-a ieșit nimic. Nu vrea... pe mine nu vrea nici măcar să mă vadă. A plecat undeva și, în afară de tata, nimeni nu știe exact unde. Cînd ai bani, astfel de probleme nu sînt greu de aranjat. Menționarea banilor trebuie să fi fost faptul care i-a deviat brusc gîndurile în altă direcție, deoarece cînd a început să vorbească din nou, i-am putut detecta în glas ecoul sunetului celor două sute optzeci și cinci de milioane de dolari și, pe față, amprenta legendarului *Mayflower*. Dar nu văd în ce măsură te-ar putea interesa pe dumneata, domnule Talbot, toate chestiunile noastre intime de familie.

— Nici eu. Nu vedeam de ce mi-aș fi cerut scuze. Poate citesc și eu presa de scandal. Nu mă interesează decît în măsura în care au vreo legătură cu Vyland. În acel moment, deci, și-a făcut Vyland apariția ?

— Cam pe-atunci. O săptămînă sau două mai tîrziu. Tata era la pămînt. Îmi închipui că era dispus să ia în considerație orice propunere care l-ar fi făcut să-și uite necazurile și...

— Și, desigur, discernămîntul lui de om de afaceri era, în acele momente, sub nivelul obișnuit. Și n-a fost nevoie ca acesta să fie decît cu o fracțiune sub nivel, ca să permită prietenului nostru Vyland să-și vîre piciorul în deschizătura ușii de la intrarea principală. De la tăietura mustății și pînă la felul cum își aranjează batista din buzunarul de la piept — totul îl arată pe Vyland a fi un industriaș de mîna întîi. A citit toate cărțile despre Wall Street, nu s-a abătut niciodată, ani de-a rîndul, de la ritualul vizionării unui spectacol de cinema în fiecare sîmbătă seara, și-a însușit la perfecție cele mai mici trucuri. Îmi închipui că Royale nu a apărut pe scenă decît mai tîrziu ?

Încuviință în tăcere din cap. Mi s-a părut că era pe punctul de a izbucni în plîns. Pe mine lacrimile mă pot emoționa, dar nu cînd sînt presat de timp. Și eram într-o disperată pană de timp. Am stins lumina, m-am dus la fereastră, am ridicat una din jaluzele și m-am uitat afară. Vîntul bătea și mai puternic, ploaia biciuia geamul pe care curgeau în jos șiroaie de apă asemenea unor pîrîiașe grăbite. Dar, și mai important, spre est întunericul începea să se topească într-o nuanță întunecată de cenușiu, pe cer începeau să-și facă loc zorile. M-am întors, am tras jaluzeaua, am aprins lumina și m-am uitat la fata istovită.

— Crezi că vor putea zbura astăzi cu elicopterul la X 13 ? am întrebat eu.

— Elicopterele pot zbura practic pe orice fel de vreme. Se mișcă puțin. Dar cine zice că are să se ducă astăzi cineva acolo ?

— Eu. Și n-am mai dat alte detalii. Acum poate ai să-mi spui adevărul, de ce ai venit să-l vezi pe Jablonsky ?

— Să-ți spun adevărul...

— Ziceai că are o față de om blînd. Poate că are, poate că n-are, dar ca motiv nu face nici două parale.

— Înțeleg. Nu-ți ascund nimic, sincer, nu-ți ascund. Sînt doar așa de... așa de îngrijorată. Am auzit întîmplător ceva despre el care m-a făcut să mă gîndesc...

— Treci la subiect, i-am tăiat eu vorba

— Știi că biblioteca este împînzită cu fire, vreau să spun că sînt instalate aparate de ascultare în. .

— Am aflat de ele, am spus răbdător. N-am nevoie acum de o diagramă.

Obrajii palizi începură să se coloreze puțin.

— Iartă-mă. În sfîrșit, eram în camera de-alături, în biroul unde sînt căștile de ascultare și nu știu ce mi-a venit și le-am pus la urechi. Am rînjit cu plăcere : ideea lupului mușcat de coie îmi surîdea. Vyland și Royale erau în bibliotecă. Vorbeau despre Jablonsky.

Rînjetul îmi pieri.

— L-au pus sub urmărire azi-dimineață cînd s-a dus la Marble Springs. Se pare că a intrat într-un magazin cu obiecte din metal, de ce nici ei nu știau. Această lacună aș fi putut-o completa eu : se dusese să cumpere o funie, să facă dubluri la chei și să dea o serie de telefoane.

— Se pare că a rămas acolo o jumătate de oră și atunci urmăritorul a intrat după el. În sfîrșit, Jablonsky a ieșit pînă la urmă, dar umbra lui n-a mai ieșit, dispăruse. Zîmbi cu sfială. Se pare că Jablonsky trebuie să se fi ocupat de el.

Eu n-am zîmbit. Am zis calm :

— De unde știu ei toate astea ? Omul pus să-l urmărească n-a mai apărut, nu ?

— Puseseră trei oameni pe urmele lui Jablonsky. Pe ceilalți doi nu i-a observat.

Dădui din cap cu amărăciune.

— Și apoi ?

— Jablonsky s-a dus la poștă. L-am văzut eu însămi intrînd, cînd ne duceam la poliție — eu și cu tata !— ca să declar povestea pe care tata insista să o spun, cum că dumneata mi-ai fi dat, la un moment dat, drumul și eu m-aș fi întors acasă cu autostopul. În sfîrșit, se pare că Jablonsky a luat un teanc de formulare de telegrame și a intrat într-o cabină, unde a scris un mesaj, pe care, apoi, l-a expediat. Unul din oamenii lui Vyland a așteptat pînă cînd a plecat, apoi a luat teancul și a rupt formularul de deasupra — cel care era dedesubtul foii pe care scrisese Jablonsky — și l-a adus aici. Din ce-am putut auzi, Vyland părea că se străduiește să scoată ceva din această hîrtie, folosindu-se de nu știu ce pudre și niște lămpi.

Deci, pînă și Jablonsky putea să greșească. Dar și eu în locul lui aș fi procedat la fel. Exact la fel. Aș fi presupus că, dacă m-am descotorosit de un urmăritor, asta

ar fi fost tot. Vyland era abil, poate avea să fie prea abil pentru mine. M-am întors la fată :

— Altceva ai mai auzit ?

— Puțin, nu prea mult. Cred că reușiseră să descifreze cea mai mare parte a mesajului de pe formular, dar nu înțelegeau despre ce este vorba. Cred că trebuie să fi fost codificat. Se întrerupse un moment, își umezi buzele și apoi continuă pe un ton grav : Însă adresa era, desigur, în limbajul obișnuit.

— Desigur. Am traversat camera și am rămas cu ochii pironiți la ea. Știam deja răspunsul la următoarea mea întrebare, dar trebuia s-o întreb pe ea.

— Și adresa ?

— Un oarecare domn J. C. Curtin, Biroul Federal de Investigații. Acesta... acesta a fost adevăratul motiv pentru care am venit. Știam că trebuie să-l avertizez pe domnul Jablonsky. N-am mai auzit nimic în afară de asta. Venea cineva pe coridor și atunci m-am strecurat afară printr-o ușă laterală. Dar cred că domnul Jablonsky este în pericol. Cred că este în mare pericol, domnule Talbot.

În ultimele cincisprezece minute tot căutasem să găsesc un mod delicat de a-i spune trista veste, dar acum am renunțat.

— Ai venit prea tîrziu, domnișoară. Nu intenționasem, nici pe departe, să i-o spun pe un ton brutal și rece, dar așa a sunat. Jablonsky e mort. Asasinat.

La opt dimineața, Royale și Valentino au venit după mine.

Eram complet îmbrăcat, în afară de haină și legat de capul patului cu un singur set de cătușe — cheia o aruncasem împreună cu cele trei dubluri de chei ale lui Jablonsky după ce încuiasem ușile.

N-aveau nici un motiv să mă percheziționeze și speram, cum nu mai sperasem niciodată, că n-au s-o facă. După ce plecase Mary, cu fața brăzdată de lacrimi, zdrobită, și după ce îmi promisese în silă că nimic din cele discutate n-are să fie repetat nimănui, nici chiar tatălui ei, mă așezasem jos și începusem să mă gîndesc. Toate gîndurile mele se învîrtiseră pînă acum într-un cerc neîntrerupt și intrasem atît de adînc pe acest făgaș circular încît abia mai

puteam să văd vreo licărire de lumină, însă, tocmai în momentul cînd procesele mele mentale erau pe punctul de a se dizolva într-un întuneric complet, am avut prima sclipire. În bezna neagră a gîndurilor mele a fulgerat, în acea clipă, o sclipire orbitor de strălucitoare de intuiție sau bun simț — prima pe care am avut-o de la venirea mea în acea casă. M-am mai gîndit la asta timp de încă o jumătate de oră, apoi am luat o bucată de hîrtie subțire și am scris un mesaj lung pe una din părți. Am împăturit-o pînă cînd a rămas cam de cinci centimetri lățime, am lipit-o cu scoci și am scris pe ea adresa judecătorului Mollison. După care, am îndoit-o în lungime, am băgat-o sub cravată și am acoperit-o cu gulerul cămășii, în așa fel încît era complet ascunsă privirii. Cînd au venit să mă ia stătusem mai puțin de o oră în pat, dar de dormit nu dormisem deloc.

Cînd au intrat în cameră m-am prefăcut însă că dorm foarte adînc. Cineva m-a zgîlțîit brutal de umăr. L-am ignorat. M-a zgîlțîit din nou. Am mișcat. A renunțat la zgîlțîială ca fiind nefolositoare și m-a plesnit, fără delicatețe, cu dosul palmei peste față. Era suficient. Am gemut, am deschis ochii cu greu și m-am săltat în pat, frecîndu-mă la ochi cu mîna liberă.

— În picioare, Talbot ! Dacă treceai cu vederea zona superioară din jumătatea stîngă a feței — un apus de soare miniatural văzut printr-o ceață indigo — Royale arăta calm și blînd ca de obicei și pe deplin odihnit : O nouă moarte pe conștiință nu părea să-i fi tulburat prea mult somnul. Brațul lui Valentino, mă bucuram să constat, era încă într-o eșarfă : aceasta avea să-mi facă cu atît mai ușoară sarcina de a-l transforma într-un fost paznic personal.

— În picioare, repetă Royale. Cum se întîmplă că ai numai o cătușă ?

Îmi clătinam capul dintr-o parte într-alta și jucam în continuare rolul omului buimac și pe jumătate drogat.

— Ce dracu mi-ați servit aseară drept cină ?

— Cină ? Royale zîmbi cu zîmbetul lui pal și liniștit. Tu și gardianul tău ați golit singuri toată sticla aia. Asta ți-a fost cina.

Am dat greoi din cap. Pășea pe un teren sigur, în măsura în care cunoștea terenul ; dacă fusesem drogat nu trebuia

să-mi amintesc decît foarte vag ceea ce se întîmplase imediat după ce-mi pierdusem cunoştinţa. M-am uitat chiorîş la el şi i-am arătat cu capul cătuşele :

— Descuie porcăria asta.

— De ce numai o cătuşă ? repetă cu blîndeţe Royale.

— Ce contează dacă e una sau sînt douăzeci, am răspuns eu iritat. Nu-mi pot aduce aminte nimic. Mi se pare, cred, că Jablonsky m-a împins în mare grabă aici înăuntru şi n-a putut găsi decît una. Parcă nici el nu se simţea prea bine. Mi-am îngropat faţa în mîini frecîndu-mă puternic, cu aerul că vreau să-mi limpezesc creierul şi ochii. M-am uitat furiş, printre degete, l-am zărit pe Royale dînd încet din cap cu înţeles şi mi-am dat seama că-mi mersese. Era exact ceea ce ar fi trebuit să facă Jablonsky : ar fi trebuit să simtă că i se întîmplă ceva şi să se năpustească la mine să-mi pună cătuşele, înainte de a se prăbuşi.

Îmi descuiară cătuşele şi, trecînd prin camera lui Jablonsky, mi-am aruncat, ca din întîmplare, privirea spre masă. Sticla de whisky se afla tot acolo. Royale sau Vyland nu rataseră prea mult.

Am ieşit în coridor, cu Royale în fruntea grupului şi cu Valentino în ariergardă. Mi-am micşorat brusc pasul şi Valentino îşi înfipse ţeava pistolului în spatele meu. Nici un gest pe care l-ar face vreodată Valentino nu ar fi un gest delicat, dar din partea unuia ca el a fost o împunsătură relativ blîndă şi exclamaţia ascuţită de durere pe care am scos-o n-ar fi putut fi justificată decît dacă lovitura ar fi fost de zece ori mai puternică. M-am oprit brusc pe loc, Valentino se lovi de mine, iar Royale se răsuci spre noi tot atît de brusc. Făcuse iar numărul lui de scamatorie şi pistolul micuţ ca o jucărie i se odihnea confortabil în palmă.

— Ce este ? întrebă el rece. Nici o inflexiune, nici cea mai uşoară ridicare de ton. Speram din tot sufletul să ajung să trăiesc clipa cînd am să-l văd pe Royale supus şi înspăimîntat.

— Asta este, am replicat eu scurt. Ia-ţi maimuţa asta dresată din spinarea mea, că, dacă nu, îl fac bucăţi. Cu toate pistoalele din lume.

— Lasă-l în pace, Gunther, ordonă calm Royale.

— Zău, şefule, abia l-am atins. Datorită arcadelor de antropoid, nasului spart şi turtit, urmelor de vărsat şi cicatricelor, pe faţa lui Valentino nu mai era cine ştie ce loc pentru alternarea şi jocul expresiei, dar în spaţiul acela mic care mai rămăsese, se chinuia o expresie de uimire, un puternic simţămînt de om nedreptăţit. Numai o uşoară atingere, bîigui Valentino.

— Sigur, ştiu. Royale se întorsese deja şi pornise din nou. Tu lasă-l în pace.

Royale ajunse primul la scară şi coborîse deja vreo cinci-şase trepte în momentul cînd am ajuns şi eu acolo. Din nou, am încetinit, brusc, ritmul şi, din nou, Valentino se ciocni de mine. M-am întors şi l-am pocnit cu latul palmei peste încheietura mîinii în care ţinea pistolul şi i-am doborît automatul. Valentino se aruncă să-l prindă cu mîna stîngă şi, apoi, se auzi un urlet de durere, cînd călcîiul pantofului meu drept se abătu cu putere în jos şi-i zdrobi degetele între talpă şi metalul podelei. N-am auzit rupîndu-se nici un os, dar nici nu era nevoie de ceva atît de drastic. Cu ambele mîini scoase din circulaţie, Valentino nu mai era bun de nimic, şi, prin urmare, Mary Ruthven avea nevoie de alt paznic.

N-am făcut nici cea mai mică tentativă de a plonja şi de a pune mîna pe pistol. M-am ferit chiar să mă şi mişc. Îl auzeam pe Royale coborînd încet treptele.

— Înapoi ! Cît mai departe de pistolul ăla ! ordonă el. Amîndoi.

Ne-am dat înapoi. Royale a luat pistolul de jos, s-a aplecat într-o parte şi mi-a făcut semn cu mîna să cobor scara şi să trec în faţa lui. Nu-mi puteam da seama ce gîndea ; dacă te luai după tot ce exprima faţa lui, puteai să crezi ce pofteai, inclusiv că se uita la o frunză care cade. N-a mai zis nimic. Nici măcar nu s-a obosit să-şi arunce privirea la mîna lui Valentino.

Generalul, Vyland şi Larry, tipul cu drogurile, ne aşteptau în bibliotecă. Expresia feţei generalului era ascunsă, ca de obicei, de mustaţă şi de barbă, dar ochii-i erau puţin înroşiţi şi părea mai palid decît fusese cu treizeci şi şase de ore în urmă. Poate că era numai în închipuirea mea — totul mi se părea pe dos în dimineaţa asta. Vyland era elegant şi pus la punct şi surîzător şi

inflexibil. Ca întotdeauna — proaspăt bărbierit, ochii limpezi, îmbrăcat într-un costum cenușiu-închis, cu o croială elegantă, cămașă albă și cravată roșie. Era un vis. Larry era obișnuitul Larry, alb la față, cu privirea fixă și holbată, umblînd agitat în sus și-n jos, în spatele biroului. Dar nu chiar atît de agitat ca de obicei și era și surîzător, așa încît am conchis că se hrănise bine de dimineață, mai ales cu heroină.

— M'neața, Talbot. Vorbise Vyland. Marilor escroci de astăzi le vine tot atît de ușor să fie politicoși cu tine, ca și să mîrîie și să te bată în cap și asta chiar dă rezultate mai bune. Ce-a fost zgomotul ăla, Royale ?

— Gunther.

Royale arată indiferent spre Valentino, care tocmai intrase ținîndu-și strîns mîna stîngă sub brațul drept, și acesta rănit, și gemînd de durere :

— L-a împins prea tare pe Talbot și lui Talbot nu i-a plăcut.

— Cară-te și jelește-te în altă parte, ordonă Vyland rece. Trăsătura de bun samaritean a caracterului lui ! Ești dur și sensibil în dimineața asta, ai, Talbot ? Nu se mai făcea nici o încercare de a se păstra aparența că generalul ar fi șeful sau măcar că ar avea un cuvînt de spus în privința a ceea ce se petrecea în propria-i casă ; el nu făcea decît să rămînă tăcut în decor, cu un aer solitar și demn și cumva tragic. Dar poate că tragedia era numai în mintea mea ; s-ar fi putut ca presupunerile mele în legătură cu generalul să fie greșite. Poate că greșeam teribil în ceea ce-l privea. Mortal chiar.

— Unde este Jablonsky ? am întrebat eu.

— Jablonsky ? Vyland ridică leneș o sprînceană. Nici George Raft n-ar fi făcut-o mai bine. Ce reprezintă Jablonsky pentru tine, Talbot ?

— Gardianul meu, am răspuns scurt. Unde este ?

— Pari nerăbdător să știi, Talbot. Mă măsură lung și cercetător și asta nu-mi plăcu deloc. Eu te-am mai văzut undeva, Talbot. Și generalul te-a mai văzut. Tare aș vrea să-mi pot aminti cu cine semeni ?

— Cu Donald Rățoiul. Terenul era într-adevăr periculos. Unde e ?

— A plecat. A șters-o cu cei 70 000 de dolari.

A șters-o era o scăpare, dar m-am făcut că nu observ.

— Unde este ?

— Începi să te repeți în mod agasant, amice. Pocni din degete. Larry, telegramele !

Larry luă niște hîrtii de pe masă, i le dădu lui Vyland, rînji la mine ca lupul și-și reluă plimbatul.

— Eu și generalul sîntem oameni grijulii, Talbot, continuă Vyland. S-ar putea spune — chiar foarte suspicioși. Tot aia e. În orice caz, te-am verificat. Te-am verificat în Anglia, Olanda și Venezuela. Flutură hîrtiile. Acestea au sosit azi-dimineață. Reiese că ești tot ceea ce pretinzi că ești — unul dintre cei mai buni experți în materie de salvare subacvatică din Europa. Așa că acum ne putem apuca de treabă și să te folosim. Și, deci, nu mai avem nevoie de Jablonsky. Ca urmare i-am dat drumul să plece azi-dimineață. Cu cecul. Spunea că are poftă să facă o excursie în Europa.

Vyland era calm, convingător și deosebit de sincer ; ar fi putut să-l ducă de nas și pe Sfîntul Petru. O vreme am avut aerul pe care credeam că trebuie să-l aibă Sfîntul Petru în timp ce e dus cu vorba, apoi am rostit o mulțime de vorbe pe care Sfîntul Petru nu le-ar fi rostit niciodată și am terminat mîrîind :

— Taler cu două fețe, împuțit și mincinos !

— Jablonsky ? Din nou figura cu mișcatul sprîncenelor à la George Raft.

— Da, Jablonsky. Și cînd mă gîndesc că am stat să-l ascult pe fățarnicul ăsta mincinos ! Cînd mă gîndesc că am pierdut fie și numai cinci secunde ca să-l ascult ! Mi-a promis...

— Ce ți-a promis ? întrebă moale Vyland.

— Asta nu mai poate face acum nici un rău nimănui, am spus eu încruntat. Zicea că aici mă paște moartea... și, în ce-l privea, zicea că acuzațiile pe baza cărora fusese dat afară din poliția newyorkeză fuseseră niște falsuri. El crede, sau zicea că crede, că ar putea dovedi acest lucru dacă i s-ar da permisiunea să facă o anchetă asupra unor polițiști și să cerceteze niște dosare ale poliției. Am înjurat din nou. Și cînd mă gîndesc că am fost în stare să-l cred...

— Iar o iei razna, Talbot, mă întrerupse tăios Vyland. Mă urmărea cu foarte mare atenție. Zi mai departe !

— Se gîndea că poate să ofere ceva în schimbul acestei permisiuni... și că să-l ajut și eu ca după aia să mă ajute și el pe mine. A stat vreo două ore în camera noastră încercînd să-și reamintească un vechi cod al F.B.I.-ului și, apoi, a scris o telegramă nu știu cărei agenții, oferindu-se să furnizeze niște informații foarte interesante în legătură cu generalul Ruthven, în schimbul permisiunii de a examina niște dosare. Și eu am fost suficient de fraier să cred că vorbea serios !

— Nu ți se întîmplă cumva să-ți reamintești numele omului căruia i-a fost adresată această telegramă ?

— Nu. Am uitat.

— Ar fi mai bine să-ți aduci aminte, Talbot. Ți-ai putea răscumpăra ceva foarte important pentru tine. Viața ta.

M-am uitat la el fără expresie, apoi mi-am pironit ochii în podea. Pînă la urmă, am spus, fără să-mi ridic privirile :

— Catin, Cartin, Curtin — da, ăsta era, — Curtin. J. C. Curtin.

— Și tot ce avea de oferit era să dea informații dacă i se îndeplineau condițiile. Asta era, da ?

— Asta era.

— Talbot, chiar în clipa asta ți-ai răscumpărat viața. Sigur — Ce să spun, îmi răscumpărasem viața ! Am remarcat că Vyland nu a specificat cît timp o să mi se permită să mă agăț de această cumpărătură. Douăzeci și patru de ore. Dac-o fi și-atît. Totul depindea de cum aveau să-mi meargă treburile. Dar nu-mi păsa. Satisfacția pe care o avusesem cînd îl călcasem pe mînă, acolo sus, pe Valentino, nu însemna nimic în comparație cu căldura pe care o simțeam acum : îmi înghițiseră povestea — o înghițiseră cu cîrlig, plută și prăjină, cu tot.

Dealtfel, date fiind împrejurările, dacă erau bine făcute cărțile, era inevitabil s-o înghită. Și eu îmi făcusem cărțile exact cum trebuia. Judecînd din punctul de vedere al cunoștințelor lor limitate despre amploarea informațiilor obținute de mine, mi-ar fi fost cu neputință să inventez o astfel de poveste. Nu aveau de unde să știe

că eu aflasem că Jablonsky este mort și că îl urmăriseră ieri și descifraseră adresa telegramei, pentru că, de asemenea, nu știau că eu fusesem în grădina de lîngă bucătărie, noaptea trecută, că Mary le auzise conversația din bibliotecă și că, apoi, ea se întîlnise cu mine. Să fi știut ei că fusesem tot timpul complicele lui Jablonsky, m-ar fi împușcat pe loc. Dar așa, n-aveau să mă împuște încă. Nu pentru mult timp. Dar, poate suficient de mult. I-am văzut pe Vyland și Royale schimbînd o privire, doar un licăr fugar, și o ușoară ridicare din umeri a lui Vyland. Erau duri ăștia doi, nu încape îndoială, duri, reci, calculați și periculoși. În ultimele douăsprezece ore, trebuie să fi trăit cu conștiința posibilității ca agenții F.B.I.-ului să-i ia în orice moment de gît, dar nu dădeau nici un semn că sînt presați de timp, nici un semn de încordare. Mă întrebam ce-ar fi gîndit, cum ar fi reacționat, dacă ar fi știut că agenții ar fi putut să pună mîna pe ei încă de acum trei luni. Dar atunci situația încă nu era coaptă. Și nici acum nu era.

— Ei bine, domnilor, mai este nevoie de vreo amînare ? Era prima dată cînd vorbea generalul și, cu tot calmul său, în glas i se putea detecta o vibrație dură, înăbușită, atestînd încordarea. Hai să terminăm odată. Vremea se strică rapid și se anunță un uragan. Trebuie să plecăm cît mai curînd cu putință !

Avea dreptate în privința vremii, cu excepția timpului la care utilizase verbul. Vremea se și stricase... Vîntul nu mai răsuna ca un geamăt, era ca un urlet ascuțit, înalt și susținut, printre stejarii ce se îndoiau într-o parte și într-alta, acompaniat intermitent de averse vijelioase, de durată scurtă, dar de o intensitate extraordinară. Grămezi de nori joși se adunau pe cer, îngroșîndu-se întruna. Aruncasem o privire barometrului din hol, care se tîra în jos spre 27', anunțînd o vreme într-adevăr foarte neplăcută. Nu-mi puteam da seama dacă centrul furtunii avea să ne lovească din plin sau avea să ne ocolească. Dar, dacă ne aflam pe direcția lui de deplasare, atunci în maximum douăsprezece ore, avea să ne lovească. Poate chiar într-un interval mult mai scurt.

— Plecăm chiar acum, domnule general. Totul este aranjat. Petersen ne așteaptă în golf. Petersen, am presupus eu, trebuia să fie pilotul elicopterului. Cîteva curse rapide și ajungem toți acolo, într-o oră, o oră și ceva. Apoi, Talbot poate să se apuce de lucru.

— Toți ? întrebă generalul. Cine ?

— Dumneata, eu, Royale, Talbot, Larry și, desigur, fiica dumitale.

— Mary ? Este absolut necesar ?

Vyland nu spuse nimic, nici măcar nu recurse la obișnuita-i figură cu mișcatul sprîncenelor. Se uită doar fix la general. Cinci secunde, poate mai mult — apoi, mîinile generalului se descleștară și umerii i se lăsară în jos cu o fracțiune milimetrică. Scenă fără cuvinte.

După aceasta, din coridor se auzi zgomotul unor pași ușori și rapizi de femeie și, prin ușa deschisă, intră Mary Ruthven. Era îmbrăcată într-un taior de culoarea teiului și cu o bluză verde, deschisă la gît. Avea cearcăne la ochi, arăta palidă și obosită dar mie mi se păru minunată. Kennedy mergea în urma ei, dar rămăsese respectuos în coridor, cu pălăria în mînă — o rapsodie în maro, cu cizme de piele, înalte și strălucitoare, cu fața încremenită în expresia de detașare a șoferului familiei, perfect instruit, care nu vede și nu aude. Am început să mă mișc spre ușă, fără o țintă aparentă, așteptînd ca Mary să facă ceea ce îi spusesem cu nici două ore înainte, în momentul în care se întorsese în camera ei.

— Tată, mă duc cu Kennedy la Marble Springs, începu Mary fără nici o introducere. Cererea fusese formulată ca o enunțare, dar de fapt era o cerere de a i se da o permisiune.

— Dar... ăă... mergem la sondă, draga mea, răspunse nefericit tatăl. Ziceai aseară...

— Vin și eu, zise ea cu o nuanță de nerăbdare. Dar nu putem merge toți odată. Eu o să vin cu a doua cursă. Nu stăm mai mult de douăzeci de minute. Te deranjează, domnule Vyland ? întrebă ea cu un glas melodios.

— Mă tem că este cam dificil, domnișoară Ruthven, zise Vyland politicos. Știi că Gunther s-a rănit...

— Bine !

Mişcă din nou din sprînceană.

— Nu-i aşa de bine pentru dumneata, domnişoară Ruthven. Ştii, că tatăl dumitale ţine să fii păzită cînd...

— Kennedy mi-a oferit toată protecţia de care am avut vreodată nevoie, spuse ea rece. Şi continuă să mi-o ofere. În plus, n-am de gînd să merg la sondă cu dumneavoastră şi cu Royale şi... şi cu creatura aceea de-acolo — făcu în aşa fel ca să nu rămînă nici un dubiu că se referea la Larry — dacă Kennedy nu vine cu mine. Şi asta, categoric. În plus, este absolut necesar să merg în Marble Springs. Acum !

Mă întrebam cînd îi vorbise cineva ultima dată lui Vyland pe acest ton. Dar în poleiala de pe faţadă nu se văzu nici o crăpătură.

— De ce este necesar, domnişoară Ruthven ?

— Există întrebări pe care un domn nu le pune niciodată, spuse ea pe un ton de gheaţă.

Asta l-a dat gata. Nu înţelese ce voia să spună, cum dealtfel nici eu n-aş fi putut înţelege, şi rezultatul net fu că Vyland rămase fără replică. Toţi ochii din cameră erau aţintiţi asupra celor doi, cu excepţia alor mei. Ai mei erau îndreptaţi asupra lui Kennedy şi ai lui spre mine. Ajunsesem deja lîngă uşă, cu spatele la adunare. Nu-mi fusese greu să smulg bucata de hîrtie de sub guler şi acum o ţineam lipită de piept, astfel încît el să poată citi numele judecătorului Mollison. Expresia feţei nu i se schimbă şi ar fi trebuit un micrometru ca să-i fi înregistrat semnul uşor pe care-l făcu din cap. Însă pricepuse exact. Totul era perfect, în afară de şansa ca Royale să mă cureţe cu o împuşcătură fulgerătoare înainte să fi reuşit să depăşesc pragul uşii.

Royale a fost cel care a pus capăt tensiunii din cameră, permiţîndu-i lui Vyland să iasă din încurcătură.

— Şi eu aş dori să iau puţin aer, domnule Vyland. Aş putea merge împreună cu ei în oraş.

Am ţîşnit prin uşa deschisă ca o rachetă. Kennedy a ridicat braţul să-mi bareze calea şi i l-am prins ; ne-am prăbuşit greu pe podea şi ne-am rostogolit împreună de-a lungul coridorului. În primele două secunde, introdusesem deja scrisoarea adînc sub tunica lui Kennedy şi

continuam încă să ne tăvălim și să ne batem, apucîndu-ne de umeri și de spate și de peste tot de unde nu ne puteam vătăma, cînd am auzit, distinct, țăcănitul sec al unei piedici de siguranță.

— Hei, voi ăia doi, încetați !

Am încetat și m-am sculat în picioare sub amenințarea pistolului lui Royale. Larry, de asemenea, țopăia mai în spate, agitînd în mînă un revolver ; dacă aș fi fost Vyland, nici nu i-aș fi permis să pună mîna pe o asemenea catapultă.

— Ai făcut o treabă bună, Kennedy, îl lăudă cu căldură Vyland. N-am să te uit.

— Mulțumesc, domnule, spuse inexpresiv Kennedy. Nu-mi plac ucigașii.

— Nici mie, fiule, nici mie, zise aprobator Vyland. El, personal, îi folosea pe ucigași numai pentru că dorea să-i reeduce. Foarte bine, domnișoară Ruthven. Domnul Royale o să vină cu dumneata. Dar întoarceți-vă cît mai repede cu putință.

Ea trecu ca vîntul pe lîngă noi, fără vreun cuvînt pentru el sau vreo privire pentru mine. Își ținea capul sus. M-am gîndit din nou că este minunată.

CAPITOLUL VIII

Zborul cu elicopterul pînă la sonda petrolieră nu mi-a făcut nici o plăcere. Cu avioanele sînt obișnuit, am zburat cu al meu propriu, am fost chiar coproprietar al unei mici companii aeriene „charter", dar elicopterele nu sînt pentru mine. Nici chiar pe vreme bună. Iar în dimineața asta vremea era de nedescris. Ne legănam, cădeam brusc, apoi ne înălțam din nou, ca și cum ne-ar fi prins un bețiv într-o undiță uriașă, și, în cea mai mare parte a timpului, nu puteam vedea încotro mergeam pentru că ștergătoarele nu puteau face față potopului de apă care se revărsa peste parbriz ; Petersen însă era un pilot excelent și, pînă la urmă, am ajuns la destinație. La ora zece și ceva atinseserăm platforma de aterizare a lui X 13.

o viață fără suferințe. Dar nu-mi închipui că ai tu timp să te consumi pentru astfel de chestii, este Vyland ?

— Pierdem timpul. Am văzut pe fața lui că se simțea ușurat. Bănuise un moment că eu — și poate că și alții — știam prea multe despre ceea ce se petrecea pe X 13. Dar acum se lămurise și era foarte ușurat. Pe mine însă nu expresia de pe fața lui mă interesa, ci expresia generalului.

Generalul Ruthven mă privea într-un mod foarte ciudat ; pe fața lui se citea nedumerire, un gînd care-l frămînta, dar — mai rău decît asta — și începuturile primelor semne, slabe și neîncrezătoare, de înțelegere.

Asta nu mi-a plăcut, nu mi-a plăcut deloc. Am trecut în revistă tot ce spusesem, direct sau implicit, și, din acest punct de vedere, am puterea de a-mi reaminti aproape totul, dar nu mi-a venit în minte nici un cuvînt care să fi putut da naștere expresiei aceleia de pe fața generalului. Și dacă el remarcase ceva, atunci pesemne că și Vyland remarcase. Dar pe fața lui Vyland nu se vedea nici un semn că ar ști sau ar bănui ceva defavorabil. Și nu era absolut necesar ca orice cuvînt sau împrejurare contradictorie remarcată de general, să fie remarcată și de Vyland. Generalul era într-adevăr un om foarte deștept ; un prost n-ar fi fost în stare să pornească de la nimic și să acumuleze o avere de aproape treizeci de milioane de dolari într-o singură viață.

Dar n-aveam de gînd să-i dau lui Vyland timp să vadă și să citească expresia de pe fața generalului — se putea întîmpla să se dovedească suficient de isteț pentru așa ceva.

— Deci, tehnicianul ți-a murit și acum ai nevoie de, să zicem, un conducător pentru batiscaf ?

— Greșit. Știm cum să-l manevrăm. Nu-ți închipui cumva că am fi chiar atît de idioți încît să ne apucăm să furăm un batiscaf fără ca să știm ce să facem cu el. Din Nassau am obținut un set complet de instrucțiuni de întreținere și utilizare, atît în franceză cît și în engleză. Nu-ți fă griji, știm cum să-l manevrăm.

— Într-adevăr ? Asta e foarte interesant. M-am așezat pe una din bănci, fără să mai cer permisiunea și mi-am aprins o țigară. Cam la gesturi de genul ăsta se așteptau de la mine. Atunci, ce anume vreți de la mine ?

Pentru prima dată în decursul scurtei noastre cunoștințe, Vyland avea un aer încurcat. După cîteva secunde, se încruntă și spuse aspru :

— Nu putem să facem să meargă motoarele alea, dracu să le ia.

Am tras adînc din țigară și am încercat să fac un colac de fum. N-a ieșit, nu-mi ieșeau niciodată.

— Da, da, da, am murmurat eu. E tare neplăcut ! Pentru voi, adică. Pentru mine, nimic nu putea fi mai convenabil. Tot ce trebuie să faceți este să porniți motoraşele alea două și, gata ! Puneți mîna pe o avere, pe gratis. Presupun că nu vă bateți voi capul pentru o nimica toată. Nu cu operațiuni la scara asta. Și nu le puteți porni fără mine. Cum ziceam, ce convenabil — pentru mine.

— Te pricepi să faci să meargă mașinăria aia ? întrebă el rece.

— Poate. Trebuie să fie destul de simplu, sînt doar motoare electrice, alimentate cu baterii. Am zîmbit. Dar circuitele electrice sînt destul de complicate. Sînt, desigur, descrise în instrucțiunile de întreținere ?

— Sînt. Pe fața netedă, lustruită apăru o cută distinctă, iar vocea lui fu mai degrabă un fel de mîrîit. Sînt transcrise într-un cod cu cheie. Noi n-avem cheia.

— Minunat. Absolut minunat. M-am ridicat fără grabă în picioare și m-am postat în fața lui Vyland. Fără mine sînteți pierduți, așa e, nu ?

Nu răspunse.

— Atunci pun și eu o condiție, Vyland. Să-mi garantezi viața. Acest aspect nu mă îngrijora deloc, dar știam că trebuie să mă prefac, pentru că, altfel, ar fi devenit bănuitor ca dracu. Ce garanție îmi oferi, Vyland ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, n-ai nevoie de nici o garanție. Generalul era indignat și nedumerit. Cine și de ce să vrea să te omoare ?

— Ascultă, domnule general, am spus eu răbdător. S-ar putea să fii un mare, mare tigru, cînd dai tîrcoale prin junglele Wall Street-ului, dar în ceea ce privește cealaltă parte a frontierei legale, nu faci nici cît un pisoi. Orice om care nu este în slujba prietenului dumitale, Vyland, și care știe prea multe, termină totdeauna rău — firește, cînd nu-i mai poate fi acestuia de nici un folos.

Vyland ține la valoarea banilor săi, chiar cînd nu-l costă nimic.

— Vrei cumva să insinuezi că s-ar putea s-o termin și eu la fel ? întrebă Ruthven.

— Dumneata nu, domnule general. Dumneata ești în siguranță. Nu știu ce legătură murdară este între dumneata și Vyland și nici nu-mi pasă. Poate te are la mînă cu ceva, sau poate te-ai băgat pînă la gît în cîrdășie cu el, dar, și într-un fel și într-altul, totuna e. Dumneata ești în siguranță. Dispariția celui mai bogat om din țară ar declanșa cea mai mare urmărire din acest deceniu. Scuză-mă dacă îți par cinic, domnule general, dar așa stau lucrurile. O grămadă teribilă de bani garantează o teribilă acțiune polițistă. S-ar exercita o presiune teribilă, domnule general, și toxicomanii, ca prietenul nostru de-aici — am arătat neglijent peste umăr, undeva, în direcția lui Larry — sînt într-adevăr foarte susceptibili de a-și da drumul la gură cînd sînt supuși la presiune. Vyland știe asta. Dumneavoastră sînteți în siguranță, și, cînd toată afacerea se va termina, dacă nu cumva sînteți într-adevăr partenerul de-a pururi iubitor al lui Vyland, el va găsi căile de a-și asigura tăcerea dumneavoastră. N-o să puteți dovedi nimic împotriva lui. Va fi numai mărturia dumneavoastră împotriva lui și a multor altora și presupun că nici chiar fiica dumneavoastră nu știe ce se petrece aici. Și apoi, desigur, mai e și Royale ; conștiința faptului că Royale dă, liber, tîrcoale prin jur, așteptînd ca un om să comită numai o singură greșeală, este suficientă garanție că acel om va juca un asemenea teatru, încît va face ca peștele să pară, pur și simplu, limbut. Mi-am întors privirea de la el și i-am zîmbit lui Vyland : De mine însă te poți descotorosi fără probleme, este, Vyland ? Am pocnit din degete. Garanția, Vyland, garanția.

— Garantez eu, Talbot, spuse calm generalul Ruthven. Știu cine ești. Știu că ești un asasin de profesie. Dar n-am să îngădui luarea unei vieți fără judecată, nici chiar a unui asasin. Dacă ți se întîmplă ceva, am să vorbesc, indiferent de consecințe. Vyland este, în primul rînd, om de afaceri. Uciderea dumitale n-ar putea compensa nici pe departe milioanele pe care le-ar pierde. Nu trebuie să ai nici o teamă.

Milioane. Pentru prima oară cînd se făcea o menţiune despre suma implicată. Milioane. Şi eu trebuia să le scot pentru ei !

— Mulţumesc, domnule general, asta vă situează de partea îngerilor, am murmurat eu. Am stins ţigara, m-am întors şi i-am zîmbit lui Vyland. Ia sacul cu scule, prietene, şi hai să mergem să aruncăm o privire noii tale jucării.

CAPITOLUL IX

Nu e la modă să se construiască monumente funerare în formă de cilindri de şaizeci de metri înălţime, dar dacă ar fi, pilonul acela de pe X 13 ar fi fost senzaţional. Ca mormînt, vreau să spun. Nu-i lipsea nimic. Era rece, umed şi întunecat, iar întunericul în loc să fie redus, era mai degrabă accentuat de cele trei firişoare minuscule de lumină aşezate, unul sus, altul la mijloc şi altul jos. Era lugubru, sinistru şi înspăimîntător iar bubuitul sepulcral cu ecou răsunător al unui glas avea, în acele tărîmuri negre şi cavernoase, exact rezonanţa sumbră, finalitatea apocaliptică încărcată de osîndă a îngerului negru strigîndu-ţi numele în ziua judecăţii de apoi. Acesta ar fi trebuit să fie, m-am gîndit eu, cu sufletul răvăşit, un loc prin care treci după ce mori, şi nu cu o clipă înainte de a muri. Deşi, la sfîrşitul zilelor, chestiunea precedenţei nu mai are nici o importanţă.

Ca mormînt, era perfect, ca mijloc de a ajunge undeva — teribil. Singura legătură între partea de sus şi cea de jos consta dintr-o succesiune de scări de fier sudate de peretele nituit al pilonului. Erau douăsprezece asemenea scări, fiecare cu cincisprezece trepte, şi nici o pauză sau loc de odihnă între vîrf şi talpă. Din cauza greutăţii unui megohmmetru cu punte pentru verificarea circuitelor, care atîrna în spatele meu şi faptului că treptele erau umede şi lunecoase trebuia să mă agăţ puternic de ele ca să mă ţin să nu cad de pe scară, muşchii antebraţului erau supuşi la o încordare teribilă. A doua oară n-aş mai fi putut străbate, astfel încărcat, această distanţă.

Obiceiul este ca gazda să meargă în frunte pentru a-şi conduce oaspeţii în locurile necunoscute ale casei, dar Vyland se lipsi de acest privilegiu. Poate că se temea că, dacă cobora înaintea mea, aveam să mă folosesc de acest prilej ca să-l pocnesc în cap şi să-l arunc la peste treizeci de metri în jos, ca să-şi găsească moartea pe platforma de fier de dedesubt. Oricare o fi fost motivul, eu am coborît primul, iar Vyland şi doi tipi cu ochii reci, pe care-i găsisem aşteptînd în mica încăpere de oţel, se ţineau strîns după mine. Deci, Larry şi generalul rămăseseră deasupra şi nimeni nu-şi făcea iluzia că Larry ar fi fost în stare să păzească pe cineva — oricine ar fi fost el. Prin urmare generalul era liber să se mişte cum îi plăcea şi, cu toate acestea, Vyland nu părea să se teamă că generalul ar fi putut să profite de această libertate pentru a-i strica socotelile. Asta mi se păruse inexplicabil, dar acum îi ştiam explicaţia. Sau, credeam că o ştiu : dacă greşeam, oameni inocenţi aveau să moară în mod sigur. Am alungat imediat acest gînd din minte.

— Gata, deschide, Cibatti, ordonă Vyland.

Cel mai solid dintre cei doi gangsteri se aplecă şi deschise capacul, prinzîndu-l apoi cu o clapă în poziţie verticală. Mi-am aruncat ochii în jos, prin cilindrul îngust de oţel care ducea la cabina de oţel de sub batiscaf şi i-am spus lui Vyland :

— Presupun că ştii că trebuie să umpleţi cu apă această cameră de intrare cînd porniţi în căutarea tezaurului lui Barbă Neagră ! ?

— Ce vrei să spui cu asta ? îşi îngustă el privirea uitîndu-se suspicios la mine. De ce ?

— Te gîndeai s-o laşi goală ? l-am întrebat neîncrezător. Această cameră de intrare este în mod obişnuit umplută în clipa în care începe imersiunea. Şi asta, în mod normal, la nivelul suprafeţei, nu la o adîncime de patruzeci de metri cîţi sînt aici. Sigur, sigur, ştiu că arată solid. Poate că rezistă şi la o adîncime dublă faţă de cea actuală, nu ştiu. Dar ştiu sigur că este complet înconjurată de tancurile de flotabilitate umplute cu benzină, cam vreo treizeci de mii şi ceva de litri de benzină, şi că, în partea de jos, acestea sînt în contact direct cu marea. Presiunea din interiorul acestor tancuri corespunde

exact cu presiunea de afară a mării. Drept urmare, la tancurile de benzină este nevoie de o tablă foarte subțire. Dar cu camera de intrare plină numai cu aer, o să ai o presiune exterioară de cel puțin cincisprezece kilograme pe centimetru pătrat pe pereții camerei de intrare. Și aceasta n-are s-o suporte. Camera de intrare va fi turtită, va sparge tancurile de benzină, vei pierde definitiv flotabilitatea pozitivă și în felul ăsta te trezești la o sută cincizeci de metri sub nivelul mării. Și acolo ai să rămîi, pînă la sfîrșitul lumii.

Era greu să fiu sigur în semiîntunericul acela, dar aș fi putut jura că Vyland se îngălbenise la față.

— Bryson nu mi-a spus asta niciodată. Glasul lui Vyland devenise o șoaptă veninoasă în care în același timp vibra un tremur.

— Bryson ? Prietenul tău, tehnicianul ? Cum nu veni nici un răspuns, am continuat : Nu, nu cred că ți-ar fi spus. Nu-ți era prieten, nu-i așa, Vyland ? Avea un pistol în spate, da ? Și era conștient că, atunci cînd nu va mai fi util, cineva are să apese pe trăgaciul acelui pistol. Atunci, de ce dracu să-ți fi spus ? Mi-am luat privirile de la el și mi-am pus din nou în spate megohmmetrul. Nu e nevoie să vină nimeni jos cu mine — n-o să facă decît să mă enerveze.

— Crezi că am să te las, acolo, jos, singur ? Să faci ce vrei ?

— Nu fi prost, i-am spus eu obosit. M-aș putea așeza în fața tabloului de comandă electric sau a cutiei cu rezistențe și aș putea strica batiscaful atît de tare, că nu s-ar mai mișca niciodată și nici tu și nici prietenii tăi n-ați avea cum să vă dați vreodată seama. Este în interesul meu să pun mașinăria asta în funcțiune și să termin toată povestea cît mai curînd cu putință. Cu cît mai repede, cu atît mai bine pentru mine. M-am uitat la ceas. Unsprezece fără douăzeci. Îmi trebuie cam trei ceasuri să descopăr ce nu-i în regulă. Am să fac o pauză la ora două. O să bat în capac ca să-mi dați drumul afară.

— Nu-i nevoie. Vyland nu era încîntat, dar, cîtă vreme nu putea descoperi nici o posibilitate de înșelăciune, n-avea să spună nu — nu se afla într-o situație care să-i permită. E un microfon în cabină cu un cablu de legătură

înfășurat pe un tambur așezat în afară și trecut prin peretele pilonului printr-o garnitură etanșă. Cablul face legătura cu camera de sus, în care am fost noi. Are o sonerie, cu un buton. Anunță-ne cînd ești gata.

Am încuviințat din cap și am început să cobor treptele sudate de peretele cilindrului. Am deschis gura de sus a camerei de submersie și intrare, și am reușit să mă strecor prin ea. Cilindrul care acoperea gura camerei de intrare era numai cu cîțiva centimetri mai larg și nu lăsa suficient loc pentru a deschide complet capacul. Am căutat, pipăind, treptele din interior, am tras după mine capacul, l-am închis și apoi am început să mă strecor în jos prin această cameră stînjenitor de îngustă, pînă dedesubt în cabină. Pe ultima porțiune era un cot aproape în unghi drept, dar am reușit să trec și de acesta, cu aparat cu tot. Am deschis ușa grea de oțel a cabinei, m-am strecurat prin intrarea îngustă, apoi am închis și-am încuiat după mine.

Aproape nimic nu era schimbat. În esență, totul era așa cum îmi aminteam eu. Totuși, cabina era considerabil mai mare decît la primele batiscafuri după modelul cărora fusese construit acesta și ușor ovală ca formă, în loc să fie rotundă. Dar ceea ce pierduse ca rezistență era mai mult decît compensat de spațiul și ușurința de mișcare din interior. În plus, acest batiscaf nu era destinat decît operațiunilor de salvare de pînă la circa șapte sute cincizeci de metri adîncime, așa încît relativa pierdere a rezistenței era lipsită de importanță. Avea trei geamuri, unul fixat în podea, în formă de con, cu vîrful spre interior, ca și ușa de la intrare, — astfel încît presiunea apei să nu facă decît să le înțepenească și mai tare în ramele lor. Arătau fragile ferestrele acelea, dar știam că plexiglasul special de la cea mai mare dintre ele — care nu avea mai mult de treizeci de centimetri diametru exterior — putea suporta, fără să se spargă, o presiune de două sute cincizeci de tone — de multe ori mai mare decît presiunea pe care o avea de suportat la adîncimile la care opera acest batiscaf.

Planul cabinei era în sine o capodoperă. Un perete — dacă aproximativ a șasea parte din suprafața interiorului unei sfere poate fi numită perete — era acoperit cu instrumente, cadrane, rezistențe, tablouri de comandă și o mulțime de aparate științifice de care noi nu aveam

nevoie. Într-o parte erau așezate manetele și butoanele pentru pornirea motorului, viteză, înaintare și dare înapoi, reflectoare, mecanisme de prindere cu control automat, cablul de ghidare suspendat, care putea să țină batiscaful stabil aproape de fund, odihnindu-și o parte din lungime pe fundul mării și ușurînd astfel vasul de acel procentaj infim de greutate care era suficient pentru a-l menține într-un echilibru perfect. Și, în sfîrșit, mașinăria fină a mecanismului pentru evacuarea bioxidului de carbon și regenerare a oxigenului.

Exista un singur aparat pe care nu-l mai văzusem înainte și cîteva clipe am fost nedumerit. Era un reostat cu poziții de înaintare și oprire, însemnat cu gradații de ambele părți ale mînerului central, iar dedesubt, pe o plăcuță de bronz scria „Dirijarea parîmei de ancorare". N-aveam idee la ce putea folosi, dar, după vreo două minute, am găsit o explicație aproape sigură. Vyland — sau, mai degrabă Bryson, din ordinul lui Vyland, — trebuie să fi adaptat un tambur cu motor electric în partea de sus, în spatele batiscafului, cu un cablu care trebuie să fi fost legat, înainte de coborîrea pilonului în apă, de vreun bulon sau inel puternic, lipit aproape de talpa pilonului. Mi-am dat seama că, instalînd această legătură, nu urmăriseră să tragă cu ajutorul ei batiscaful înapoi la platforma petrolieră (în caz că se întîmpla ceva neplăcut) — ar fi fost nevoie de o putere mult mai mare decît cea a motoarelor batiscafului ca să tragi toată mașinăria aceea greoaie pe fundul oceanului — ci, pur și simplu, voiseră să rezolve foarte complicata problemă de navigație a găsirii căii de întoarcere spre pilon. Am aprins un far, i-am ajustat fasciculul și-am privit în jos, prin fereastra de la picioare. Inelul circular de pe fundul oceanului, unde fusese inițial implantat piciorul pilonului, mai era încă acolo — o groapă adîncă de peste treizeci de centimetri. Cu aceasta ca punct de referință, reajustarea părții superioare a camerei de intrare în orificiul cilindrului din interiorul pilonului n-ar fi fost o treabă prea dificilă.

Cel puțin acum am înțeles de ce Vyland nu obiectase prea tare ca să rămîn singur în batiscaf. Inundînd camera de intrare și zgîlțîind puțin nava, *dacă* și *cînd* puneam mașinile în mișcare, mi-ar fi fost destul de ușor să o des-

prind de inelul de cauciuc şi să pornesc cu ea în căutarea libertăţii şi siguranţei. Dar n-aş fi ajuns prea departe cu un cablu greu care mă ţinea legat de piciorul lui X 13. Vyland putea să pară un cabotin în ceea ce privea îmbrăcămintea, comportarea şi felul de a vorbi, dar asta nu schimba cu nimic faptul că tipul era într-adevăr foarte şmecher.

În afară de instrumentele de pe acel perete, restul cabinei era practic gol, în afară de trei scaune mici de pînză legate de perete şi de o etajeră pe care erau adunate o varietate de aparate fotografice şi echipament de fotografiat sub apă.

Nu mi-a luat prea mult timp ca să fac o primă trecere în revistă, suficient de cuprinzătoare, a interiorului cabinei. Primul lucru care mi-a atras atenţia a fost tabloul de control al microfonului mobil, aşezat lîngă unul din scaunele de pînză. Vyland era exact tipul de om la care te puteai aştepta să dorească să controleze dacă într-adevăr lucrez şi îl credeam capabil să-i treacă prin minte să schimbe contactele în cutia de control, în aşa fel încît, atunci cînd butonul era în poziţia „închis", microfonul să fie, în realitate, deschis şi, astfel, să aibă cel puţin posibilitatea să ştie dacă lucram, chiar dacă el nu putea să ştie ce anume făceam. Dar l-am judecat greşit sau l-am supraestimat — contactele erau la locul lor.

În următoarele aproximativ cinci minute, am verificat întreg echipamentul din interiorul cabinei, cu excepţia aparatului pentru controlul motoarelor. Dacă aş fi reuşit să le pornesc, cel sau cei care aşteptau pe podeaua din talpa pilonului ar fi simţit, în mod sigur, vibraţia.

După asta, am desfăcut capacul celei mai mari dintre cutiile cu circuite, am smuls vreo douăzeci de fire colorate şi le-am lăsat să cadă în cea mai mare dezordine. Am legat unul din cablurile megohmmetrului de unul din aceste fire, am scos capacele altor două cutii cu circuite şi rezistenţe şi am răsturnat aproape toate sculele pe micul banc de lucru de dedesubt. Impresia de trudă onestă era extrem de convingătoare.

Suprafaţa podelei cabinei de oţel era atît de mică că n-aveam loc să mă întind în toată lungimea mea pe împletitura groasă de pe jos, dar n-am mai ţinut cont.

Nu dormisem deloc în noaptea precedentă, trecusem prin multe în ultimele douăsprezece ore și eram extrem de obosit. Aveam să dorm tun.

Am adormit. Ultima impresie înainte de a mă cufunda în somn a fost că vîntul și marea jucau realmente deasupra mea. La adîncimi de treizeci de metri sau peste, mișcarea valurilor se face simțită rareori sau chiar niciodată. Dar batiscaful cu certitudine se legăna, deși, într-adevăr, foarte lin. Mă legănă pînă cînd am adormit.

Cînd m-am trezit ceasul de la mînă indica orele 2,30. Pentru mine asta era un fapt extrem de neobișnuit ; în mod normal, sînt în stare să-mi fixez ora pe un fel de ceas deșteptător mental și să mă trezesc aproape exact în momentul prestabilit. De data aceasta, nu-mi mersese, dar nici nu era cazul să fiu surprins : capul mă durea îngrozitor și aerul din cabină era infect. Era greșeala mea, fusesem neglijent. Am întins mîna după butonul pentru reglarea evacuării bioxidului de carbon și l-am deschis la maximum. După cinci minute, cînd capul începu să mi se limpezească, am deschis microfonul și am cerut să-mi deschidă cineva capacul din podeaua pilonului. Individul căruia îi ziceau Cibatti coborî și îmi deschise și, peste trei minute, eram din nou în cămăruța aceea de oțel.

— Hm, cam tîrziu, mîrîi Vyland. El și Royale — însemna că elicopterul făcuse, fără necazuri, a doua cursă — erau singuri acolo, în afară de Cibatti, care tocmai închisese trapa în urma mea.

— Vreți ca drăcia asta să meargă odată, nu-i așa ? am zis eu iritat. Nu m-am băgat în chestia asta ca să mă distrez, Vyland.

— Asta așa este. Șeful de bandă lucrînd după principii moderne : de ce să întărîte el pe cineva în mod inutil ? Mă măsură de aproape. E ceva în neregulă cu tine ?

— Patru ore de lucru neîntrerupt într-un sicriu înghesuit — cam asta e în neregulă cu mine, am replicat eu acru. Asta, și faptul că ventilatorul de aer a fost prost fixat. Dar acum este în regulă.

— Ai reușit să faci ceva ?

— Al dracului de puțin. Am ridicat mîna în momentul în care sprînceana începu să se înalțe, iar fața i se încruntă

întunecată. Asta nu din lipsă de străduință. A trebuit să verific fiecare circuit și contact în parte și abia în ultimele douăzeci de minute am început să descopăr care este problema.

— Ei, și care *este* problema ?

— Defunctul tău prieten mecanic, Bryson, asta a fost problema. L-am privit cercetător. Intenționai să-l iei pe Bryson cu tine cînd plecai după comoară ? Sau voiai să mergi singur ?

— Numai eu și Royale. Ne gîndeam...

— Da, știu. N-avea nici un rost să-l iei cu tine. Un om mort nu poate realiza mare lucru. Fie că ai scăpat vreo aluzie că pe el n-ai să-l iei, și știa *de ce* n-ai să-l iei și, atunci, a aranjat lucrurile astfel încît să-și asigure o mică și simpatică răzbunare postumă, fie că te ura atît de tare, încît, dacă trebuia să meargă și el, era hotărît să te ia și pe tine cu el. Pe lumea cealaltă, vreau să spun. Prietenul îți aranjase o pană într-adevăr foarte inteligentă, și asta explică de ce motoarele nu sînt încă în stare de funcționare. Numai că nu a avut timp să ducă lucrurile chiar pînă la capăt înainte să-l fi doborît aeroembolismul. Aranjase lucrurile în așa fel încît batiscaful să funcționeze perfect ; la început ar fi mers înapoi și înainte, în sus și în jos, oricum doreai — pînă în momentul în care îl coborai la o adîncime de puțin peste nouăzeci de metri. Atunci, datorită transformărilor făcute de el, niște întrerupătoare electrice hidrostatice ar fi intrat în funcțiune. O treabă splendidă.

Nu riscam prea mult, știam că ignoranța lor în materie era profundă.

— Și după aceea ? întrebă încruntat Vyland.

— După aceea, nimic. Batiscaful nu s-ar mai fi ridicat niciodată deasupra limitei de nouăzeci de metri. După care, fie că s-ar fi consumat bateriile, fie că s-ar fi oprit mecanismul de regenerare a oxigenului — ceea ce trebuia să se întîmple după cîteva ore. Ei bine, ați fi murit sufocați. L-am cîntărit cu privirea. Adică, desigur, după ce ați fi urlat pînă cînd v-ați fi ieșit din minți.

Într-o ocazie anterioară, mi se păruse că l-am văzut pe rumeiorul Vyland albindu-se la față, dar, de data asta, nu mai încăpea nici o îndoială : se făcuse alb și, pentru

a-şi ascunde agitaţia, îşi scoase stîngaci un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse o ţigară cu mîini al căror tremur nu-l putu ascunde. Royale, aşezat pe marginea mesei, schiţă micul lui surîs secret şi continuă să-şi legene nepăsător un picior. Asta nu însemna că Royale era mai curajos decît Vyland, ci însemna, poate, că era doar mai lipsit de imaginaţie. Ultimul lucru pe care şi-l poate permite un asasin de profesie este imaginaţia — el trebuie să conviețuiască atît cu sine însuşi, cît şi cu fantomele victimelor sale. M-am uitat din nou la Royale. Mi-am jurat mie însumi ca într-o zi să văd pe faţa aceea masca şi oglinda spaimei, aşa cum Royale însuşi văzuse pe atîtea alte feţe, măştile şi oglinzile spaimei, în acea ultimă secundă de conştiinţă şi înţelegere, înainte de apăsarea pe trăgaciul micuţului pistol ucigaş.

— Lucrat la fix, ai ? izbucni violent Vyland. Îşi revenise, întrucîtva, în fire.

— N-a lucrat rău, am recunoscut eu. Cel puţin, eu îi împărtăşesc vederile, obiectivul pe care-l avea în minte.

— Amuzant. Într-adevăr, foarte amuzant. Existau momente cînd Vyland uita că un magnat financiar cu maniere nu trebuie să mîrîie niciodată şi să-şi arate colţii. Se uită la mine cu o privire devenită brusc speculativă. Nu cumva te gîndeşti şi tu, Talbot, la ceva de genul ăsta ? Să ne întinzi o cursă, cum a încercat Bryson ?

— E o idee ispititoare, i-am zîmbit eu, dar este o insultă la adresa inteligenţei mele. În primul rînd, dacă mi-ar fi venit vreo idee în acest sens, crezi că aş fi lăsat să-mi scape vreo vorbă despre asta în faţa ta ? În plus, intenţionez să merg cu voi în această mică excursie. Sper, cel puţin.

— Intenţionezi, hm ? Vyland îşi recăpătase din nou echilibrul, viclenia şi agerimea caracteristică. Ai devenit dintr-o dată suspect de plin de solicitudine, ce zici, Talbot ?

— Degeaba, n-ai să mă prinzi, am oftat eu. Dacă aş fi zis că *nu* vreau să merg, ţi s-ar fi părut de zece ori mai al dracului de suspect. Judecă şi tu ca un om matur, Vyland ! Situaţia nu mai este aceeaşi ca acum cîteva ceasuri. Îţi aminteşti discursul generalului, care mi-a dat asigurări că voi rămîne teafăr ? Vorbea absolut serios,

era convins de fiecare cuvînt pe care-l spunea. Încearcă să mă faci să dispar și o să te facă și el pe tine să dispari. Și prea ești tu om de afaceri ca să faci o afacere atît de proastă. Royale, aici de față, are să fie lipsit de plăcerea de a mă ucide.

— Uciderea cuiva nu-mi face nici o plăcere, interveni Royale liniștit. Era o simplă enunțare a unei stări de fapt, care, prin absurditatea ei, mă făcu să-mi pierd cîteva clipe cumpătul, holbîndu-mă la el.

— Am auzit într-adevăr ceea ce mi s-a părut că aud ? am întrebat eu rar.

— Ai auzit vreodată de vreun săpător de canale care să sape canale de plăcere, Talbot ?

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. Am rămas cu privirile îndelung pironite asupra lui. Tipul era chiar mai inuman decît îmi putusem imagina eu. În orice caz, Vyland, acum că am să trăiesc, am o viziune diferită asupra lucrurilor. Cu cît treaba asta se termină mai curînd, cu atît mai repede am să scap de tine și de scumpii și agreabilii tăi tovarăși. Și, în această situație, cred că aș putea să-l strîng cu ușa pe general să-mi dea cîteva mii de dolari. Îmi vine greu să cred că i-ar conveni să se afle că a sprijinit și a acoperit activități criminale de mare anvergură.

— Vrei... vrei să spui că ai să-l șantajezi pe omul care ți-a salvat viața ? Se părea, deci, că mai existau totuși lucruri în stare să-l uimească pe Vyland. Drace, ești la fel de rău ca oricare dintre noi ! Mai rău !

— Eu n-am zis niciodată că n-aș fi, i-am răspuns indiferent. Trăim timpuri grele, Vyland. Și omul trebuie să trăiască. Iar eu sînt un om grăbit. De asta propun să merg și eu. A, recunosc că și un copil poate să schimbe direcția și să facă să coboare sau să urce batiscaful, odată ce a citit instrucțiunile, dar salvarea submarină nu este o treabă de amatori. Crede-mă, Vyland, mă pricep și-ți spun că nu este. Voi sînteți amatori. Eu sînt expert. Este singurul lucru la care mă pricep într-adevăr bine. Deci, vin și eu, nu ?

Vyland mă cîntări lung din priviri și, apoi, spuse cu blîndețe în glas :

— Pur și simplu, nici n-aș fi conceput să mă duc fără tine, Talbot.

Se întoarse, deschise ușa și îmi făcu semn s-o iau înainte. El și Royale ieșiră după mine și, în timp ce mergeam de-a lungul pasajului, l-am putut auzi pe Cibatti trîntind la loc zăvorul greu și întorcînd cheia în broască. Ceea ce făcea ca ușile să fie la fel de sigure ca și la Banca Angliei. Cu o singură excepție : la Banca Angliei ușile subsolurilor nu se deschid dacă bați după un anumit cod. Aici însă se deschideau și eu memorasem codul. Și chiar dacă l-aș fi uitat, mi l-aș fi reamintit, pentru că Vyland îl folosea chiar în acel moment la o ușă situată în coridor la circa cincisprezece metri de unde ieșisem.

Ușa fu deschisă de omologul lui Cibatti. Compartimentul de dincolo de ușă nu era tot atît de sărăcăcios mobilat ca cel pe care tocmai îl părăsisem, dar nici mare deosebire nu era. Pereții nu erau tapetați, podeaua nu era acoperită de nici un covor, și nu se afla nici măcar o masă. În schimb avea, de-a lungul unui perete, o bancă tapițată pe care stăteau generalul și Mary. Kennedy stătea, foarte drept, pe un scaun de lemn, într-un colț, și Larry, cu pistolul lui mare în mînă, cu ochii jucîndu-i în orbite, febrili ca totdeauna, se fîțîia dintr-o parte în alta, jucîndu-și marele rol de cîine de pază. Le-am aruncat o privire încruntată, tuturor, fără părtinire.

Generalul avea aerul său obișnuit, drept și imperturbabil, controlîndu-și impecabil toate gîndurile și emoțiile, dar sub ochi avea niște semilune negre, pe care nu le avusese cu două zile în urmă. Sub ochii fiicei sale se aflau de asemenea niște cearcăne albastre, era palidă și, deși își controla suficient de bine expresia, nu avea voința de fier a tatălui ei. Toată lumea putea vedea ușoara încovoiere a umerilor ei fragili. În ceea ce mă privește, nu m-am dat niciodată în vînt după femeile cu caracter de fier. Nimic nu mi-ar fi făcut mai mare plăcere în clipa aceea, decît să-mi încolăcesc brațul tocmai în jurul acelor umeri, dar și timpul și locul erau nepotrivite, iar reacția, în orice caz de neprevăzut. Kennedy era obișnuitul Kennedy, cu fața dură și frumoasă ca o mască netedă, brună și nu era preocupat de nimic. Am remarcat că uniforma maro îi era mai bine ajustată decît oricînd. Nu pentru că făcuse o vizită la croitor. Cineva îi luase pistolul și acum nu mai

exista nici o umflătură care să strice perfecțiunea netedă a uniformei.

Cînd ușa se închise în urma noastră, cu o sclipire de mînie în ochi, Mary Ruthven se ridică în picioare. Poate că avea un caracter mai tare decît bănuisem eu. Făcu un gest spre Larry, fără să se uite la el.

— Era într-adevăr nevoie de toate astea, domnule Vyland ? întrebă ea cu răceală în glas. Trebuie să presupun că am ajuns în situația de a fi tratați ca niște criminali — ca niște criminali sub pază ?

— Nu e cazul să acordați vreo atenție amabilului nostru prieten, am intervenit eu liniștitor. Pistolul din mîna lui nu înseamnă nimic. Bate și el cîmpii. Toți toxicomanii sînt la fel de fricoși și de nervoși... Dacă se uită la pistol mai capătă și el curaj. Trebuia să-și primească mai demult porția de stupefiante, dar, după ce și-o ia, o să se simtă înalt de trei metri.

Larry făcu doi pași repezi înainte și îmi propti pistolul în stomac. Și o făcea fără pic de delicatețe. Ochii îi erau împăienjeniți, pe pomeții obrajilor palizi, ca de mort, îi apăruseră două pete roșii ca focul, iar inspirația, printre dinții rînjiți și încleștați, îi era un fel de șuierătură.

— Ți-am mai spus, Talbot, șuieră el, ți-am mai spus să nu te mai legi de mine. Asta este ultima dată...

Mi-am aruncat privirea peste umărul lui, apoi i-am zîmbit.

— Uită-te în spate, scumpule, i-am spus cu blîndețe. În timp ce vorbeam, mi-am îndreptat din nou privirea peste umărul lui și am dat ușor din cap.

Era prea drogat și dezechilibrat ca să nu cadă în cursă. Eram atît de sigur că are să se prindă încît mîna mi se apropiase deja de pistol, chiar în momentul în care începu să se răsucească și, în clipa cînd își întoarse complet capul în partea cealaltă, îl și apucasem de mînă, forțîndu-i țeava pistolului în jos, într-o parte, unde nu putea să vatăme pe nimeni dacă se declanșa ; adică să vatăme direct, pentru că nu puteam să știu în ce direcție și cu ce putere are să ricoșeze glonțele din peretele și podeaua de oțel.

Larry se răsuci înapoi, cu o mască urîtă și contorsionată de furie și ură pe față, înjurînd încet, murdar și neîntrerupt. Își lăsă în jos mîna liberă încercînd să-mi

smulgă pistolul, dar cel mai greu efort pe care-l făcuse Larry în decursul vieții lui fusese să apese pe pistonul unei seringi hipodermice. Acum nu făcea decît să-și piardă timpul. I-am smuls pistolul, m-am dat înapoi și, cînd a încercat să vină după mine, l-am izbit puternic cu podul palmei. Am desfăcut automatul, am scos încărcătorul și l-am aruncat într-un colț, în timp ce pistolul se ducea în celălalt. Larry se oprise tocmai în peretele din față, unde îl proiectase izbitura mea. Un firișor de sînge începuse să-i curgă din nas, iar obrajii îi erau acoperiți cu lacrimi de neputință și durere. Numai privindu-l mi se făcu scîrbă și mă trecu un fior.

— Gata, Royale, am spus fără să întorc capul. Poți să-ți pui pistolul la loc. Spectacolul s-a terminat.

Dar spectacolul nu se terminase. Un glas dur spuse :

— Du-te și ridică pistolul, Talbot. Și încărcătorul. Bagă încărcătorul în pistol și dă-i-l înapoi lui Larry.

M-am răsucit încet. Vyland avea un pistol în mînă și n-am încercat o foarte mare plăcere cînd am văzut cît de albă îi era încheietura degetului de pe trăgaci. Arăta la fel de lustruit și spilcuit ca de obicei, dar rigiditatea mîinii în care ținea pistolul și ritmul ușor accelerat al respirației îl trădau. Era de neînțeles. Oameni ca Vyland nu-și permit niciodată să se lase cuprinși de emoție și, cu atît mai puțin, să se preocupe de ce se întîmplă cu o cîrpă ca Larry.

— N-ai face mai bine să te urci pe punte și să te arunci în ocean ? l-am întrebat eu.

— Număr pînă la cinci.

— Și după aceea ?

— După aceea, trag.

— N-o să ai curajul, i-am spus disprețuitor. Nu ești tu tipul care să tragă cu pistolul, Vyland. De aceea l-ai angajat pe ușierul ăsta mare și rău de-aici. În plus, cine o să repare batiscaful ?

— Încep să număr, Talbot. Pe cît puteam eu să înțeleg, Vyland se țicnise. Unu... doi...

— Bine, bine, l-am întrerupt eu, deci știi să și numeri. Ești un tip nemaipomenit. Pariez că știi să numeri și pînă la zece. Dar pariez că nu ești în stare să numeri toate

milioanele acelea pe care ai să le pierzi numai pentru că eu nu am poftă să ridic de jos un pistol.

— Pot găsi pe alții să repare batiscaful.

— Nu de partea asta a Atlanticului. Aici n-ai să găsești. Și nici n-ai chiar atît de mult timp de pierdut, nu-i așa, Vyland ? Cine poate paria că un întreg avion de F.B.I.-iști nu este deja în drum spre Marble Springs ca să facă cercetări în legătură cu ciudata telegramă trimisă de Jablonsky ? Cine poate paria că n-au și ajuns ? Cine poate paria că nu bat, chiar în clipa asta, la ușa vilei domnului general, zicînd : „Unde este domnul general ?" Și că majordomul nu le răspunde : „Domnul general tocmai a plecat la platformă, domnilor", și apoi, F.B.I.-iștii zic : „Trebuie să-l întîlnim imediat pe domnul general. Avem chestiuni importante de discutat cu dînsul." Și apoi, să vină aici, Vyland, imediat după ce trece furtuna.

— Mă tem că are dreptate, domnule Vyland. Neașteptatul ajutor venea de la Royale. Nu prea avem mult timp.

Cîteva clipe, Vyland nu spuse nimic. Apoi lăsă pistolul în jos, se întoarse și ieși din încăpere.

Royale, ca totdeauna, nu dădea nici un semn de încordare, sau de oarecare emoție. Zîmbi și spuse :

— Domnul Vyland s-a dus să mănînce în partea cealaltă, masa este gata pentru toți — și se dădu la o parte, făcîndu-ne loc să ieșim.

Fusese un episod straniu, aberant. N-avea nici un sens, nu puteam întrezări nici un fel de explicație. L-am întors pe toate fețele, am căutat să găsesc măcar o umbră de explicație, în timp ce Larry își aduna pistolul și încărcătorul cu gloanțe, dar n-a ieșit nimic, n-am putut găsi nici o explicație care să se potrivească cu faptele. În plus mi-am dat brusc seama că îmi era într-adevăr foarte foame. M-am dat la o parte ca să-i las pe toți ceilalți, afară de Royale, să mi-o ia înainte, nu atît din curtoazie, cît ca să fiu sigur că Larry nu mă împușcă pe la spate, apoi m-am grăbit să-i ajung, fără să bată la ochi, pe Mary și Kennedy.

Pentru a ajunge în partea cealaltă a platformei petroliere, a trebuit să traversăm treizeci de metri de-a latul punții pe care vorbisem, în primele ceasuri ale dimineții, cu Joe Curran, șeful echipei de muncitori necalificați. În

viața mea, sînt sigur, n-am mai străbătut treizeci de metri atît de lungi, de umezi și de bătuți de vînt.

Întinseseră două cabluri de susținere dintr-o parte în alta a punții. Acum nu ne-ar fi stricat nici douăzeci din ăștia. Puterea vîntului era fantastică. Părea că-și dublase forța de la sosirea noastră pe platformă, cu patru ore înainte, și eram sigur că era imposibil ca vreo șalupă sau elicopter să se poată apropia de platformă pînă după trecerea furtunii. Eram complet izolați de lumea exterioară.

La 2.30 după-amiază se întunecase ca la apusul soarelui și de după zidul mare, negru al norului de furtună care ne înconjura aproape în întregime, vîntul se năpustea asupra instalației X 13 ca și cum se pusese să o smulgă de pe cei treisprezece piloni, să o răstoarne și să o înece în adîncurile mării. Mugea și urla peste puntea platformei petroliere cu o furie dementă și, chiar la distanța de șaizeci de metri, auzeam clar, deasupra, bubuitul profund al furtunii, cacofonie impusă, muzica satanică de urlete ascuțite ale vîntului vijelios care șuiera și țiuia strident în „falsetto" printre sutele de traverse de oțel ce formau structura înaltă a turlei de foraj. Trebuia să mergem aplecați într-un unghi aproape de 45° pentru a ne păstra echilibrul împotriva vîntului și, în același timp, să ne agățăm cu înverșunare de cablurile de susținere. Dacă alunecai și începeai să te rostogolești de-a lungul acelei punți, nu te-ai mai fi oprit pînă cînd nu te-ar fi aruncat vîntul în mare, așa era de puternic. Îți tăia răsuflarea și, sub șfichiul ascuțit al uraganului, ploaia biciuia și mușca pielea descoperită ca o vijelie nesfîrșită de alice minuscule de plumb.

Mary mergea în frunte și imediat după ea venea Kennedy, cu o mînă lunecînd de-a lungul cablului și cu brațul liber strîns încolăcit în jurul fetei din fața lui. În alte împrejurări poate că m-aș fi gîndit la căile tainice ale norocului și la faptul că unii se bucură de el din plin, dar, în acel moment, aveam pe cap alte lucruri mult mai urgente. M-am apropiat foarte mult de el, călcîndu-l aproape pe călcîi, mi-am apropiat gura de urechea lui și am strigat printre zgomotele furtunii :

— Ți-a parvenit vreo veste pînă acum ?

Era isteț șoferul ăsta, dat dracului. Nici nu se întrerupse din mers, nici nu se întoarse, ci doar negă ușor din cap.

— Am dat de dracu' ! am zis eu. Și m-am gîndit că așa și era. Situația era periculoasă. Ai telefonat ?

Din nou clătinarea din cap. De data asta, clătină nerăbdător, cel puțin așa mi se păru și, gîndindu-mă, mi-am dat seama că nu-l puteam condamna. Nu prea avusese posibilitatea să audă sau să descopere ceva, cu Larry tot țopăindu-i în jur și vînturîndu-și întruna pistolul, probabil chiar de la sosirea lui pe platformă.

— Trebuie să-ți vorbesc, Kennedy, am strigat.

Mă auzi și de data asta. Semnul din cap fu aproape imperceptibil, dar l-am prins.

Am ajuns în partea cealaltă, am trecut printr-o ușă grea prinsă în scoabe, și dintr-o dată ne-am trezit în altă lume. Nu liniștea bruscă, căldura, absența vîntului și a ploii erau cele care provocaseră transformarea, deși contribuiau și ele în mare parte. În comparație cu cealaltă parte a platformei de foraj, de unde tocmai venisem, asta semăna cu un hotel somptuos.

În locul pereților cenușii de oțel, aici exista un fel de tapet din masă plastică, vopsit în plăcute culori pastel. Podeaua era îmbrăcată cu un cauciuc gros, pentru amortizarea zgomotului și o fîșie de covor acoperea lungimea culoarului de acces ce se întindea în fața noastră. În locul luminii tari, neacoperite, venind de la becuri suspendate undeva deasupra capului, aici totul era scăldat în emanația caldă, difuză a luminii unor lampadare acoperite. De-a lungul pasajului erau uși și de o parte și de alta, iar una-două, care erau deschise, lăsau să se vadă niște camere mobilate la fel de confortabil ca și cabinele ofițerilor superiori de pe un vas de război. Forajul petrolier poate înseamnă o viață grea, dar acești tipi se vede că erau convinși de dreptul lor de a trăi confortabil în orele libere. Să găsești acest confort — aproape luxos — în această structură metalică marțiană, înălțată în mare, la kilometri de țărm, era ceva oarecum straniu și total distonant.

Dar ceea ce mi-a plăcut mie mai mult decît confortul, a fost faptul că, la intervale regulate, de-a lungul coridorului, erau difuzoare îngropate. Din acestea se auzea mu-

zică, muzică în surdină, dar poate suficient de puternică pentru scopurile mele. După ce ultimul dintre noi intrase pe uşă, Kennedy se întoarse şi se uită la Royale.

— Unde mergem, sir ? Şoferul perfect, pînă la capăt. Orice om care putea să-i spună lui Royale *sir*, merita o medalie.

— Salonul generalului. Ia-o înainte.

— Eu mănînc de obicei la cantina petroliştilor, sir, spuse ţeapăn Kennedy.

— Astăzi nu. Grăbeşte-te.

Kennedy îi îndeplini întocmai ordinul. Curînd îi lăsase aproape pe toţi cu trei metri în urmă. Pe toţi, în afară de mine. Şi ştiam că aveam foarte puţin timp. Cu glas încet şi cu capul plecat am vorbit fără să mă uit la el.

— Putem da un telefon pe uscat ?

— Nu. Nu fără permisiune. Unul dintre oamenii lui Vyland stă lîngă aparatul centralei radio. Verifică totul, în ambele sensuri.

— L-ai găsit pe şerif ?

— Un adjunct. A primit mesajul.

— Cum au să ne anunţe dacă au reuşit ?

— Un mesaj. Către general. Spunînd că tu — sau un bărbat care-ţi seamănă — a fost arestat la Jacksonville, mergînd spre nord.

Îmi venea să înjur în gura mare, dar m-am mulţumit să înjur în gînd. Probabil că fusese cel mai bun plan pe care l-au putut concepe într-un timp atît de scurt, dar era slab, cu mari şanse de nereuşită. Se putea, într-adevăr, ca operatorul obişnuit al centralei să-i transmită mesajul generalului şi s-ar fi putut întîmpla să mă aflu ca în acel moment pe aproape. Dar omul de încredere al lui Vyland care-l supraveghea pe operator ar şti că mesajul este fals şi nu s-ar obosi să-l transmită mai departe. Decît, poate, cîteva ore mai tîrziu, ca pe o glumă. Şi nu exista nici o certitudine că, chiar şi în acest caz, ştirea o să ajungă la urechile mele. Totul, absolut totul, putea să eşueze şi nişte oameni inocenţi puteau să-şi piardă viaţa din cauză că eu nu puteam să primesc ştirea de care aveam nevoie. Turbam de furie. Sentimentul de neputinţă şi amărăciune care mă cuprinsese erau tot atît de adînci pe cît era de disperat de urgentă nevoia mea de a primi această veste.

Muzica se opri brusc, dar tocmai cotisem după un colţ care ne izolă pentru o clipă şi atunci îmi veni o idee foarte riscantă.

— Operatorul radio se află permanent lîngă aparat ? Kennedy ezită.

— Nu ştiu. Cred că există o sonerie.

Ştiam la ce se referă. Acolo unde, pentru diverse motive, un post de radio nu poate avea operator continuu, există un mecanism care, cînd apare un apel pe frecvenţa de ascultare a postului, declanşează o sonerie.

— Poţi să manipulezi un transmiţător pe unde scurte ? am murmurat eu.

Dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să mă ajuţi. Este esenţial ca...

— Talbot !

Era glasul lui Royale. Mă auzise, eram sigur că mă auzise. Gata ! Dacă are cea mai mică bănuială, atunci, cu siguranţă, eu şi Kennedy schimbasem ultimele noastre cuvinte, iar misiunea mea se încheiase. Dar am reuşit să evit impulsurile vinovate sau întreruperea bruscă a mersului şi mi-am încetinit treptat înaintarea, uitîndu-mă în jur netulburat şi întrebător. Royale era la vreo doi metri şi jumătate în urmă şi pe faţa lui nu era nici un semn de suspiciune sau ostilitate. Dar, dacă te gîndeai, pe faţa lui Royale nu apăreau niciodată astfel de semne. El renunţase cu mulţi ani în urmă la expresiile faciale.

— Aşteptaţi aici, spuse el poruncitor. Trecu înaintea noastră, deschise o uşă, îşi băgă capul înăuntru, cercetă bine cu privirea şi apoi ne făcu semn să venim. Perfect. Înăuntru.

Am intrat. Era o încăpere mare, lungă de peste şase metri şi luxos mobilată. Mochetă roşie din perete în perete, draperii roşii, încadrînd ferestre pătrate înceţoşate de ploaie, fotolii îmbrăcate în creton verde şi roşu, un bar într-un colţ cu taburete îmbrăcate în piele, aliniate în faţă, o masă de sufragerie de opt persoane în apropierea uşii şi, în colţul opus barului, o nişă cu perdea. Sufrageria apartamentului — uşi interioare se deschideau în pereţii din stînga şi dreapta — unde generalul lua masa cînd venea pe platforma de foraj.

Vyland era acolo, ne aștepta. Părea să-și fi recăpătat stăpînirea de sine și a trebuit să recunosc că mutra civilizată, netedă, cu mustața perfect tăiată și distinsul păr argintiu de la tîmple erau în ton perfect cu acea încăpere.

— Închide ușa, îi spuse lui Larry, apoi se întoarse la mine și îmi făcu semn spre nișa cu perdea. Tu mănînci acolo, Talbot.

— Sigur, am zis eu. Zilierul. Eu mănînc în bucătărie.

— Mănînci acolo pentru același motiv pentru care n-ai întîlnit pe nimeni în calea ta de-a lungul coridoarelor, cînd ai venit încoace. Crezi că avem poftă să vedem echipa de petroliști strigînd peste tot că tocmai l-au văzut pe Talbot, asasinul urmărit ? Nu uita că oamenii au aparate de radio și elicopterul le aduce ziarul în fiecare zi... Cred că acum poate să vină și valetul, nu credeți, domnule general ?

M-am dus repede și m-am așezat pe scaunul meu, la masa minusculă din spatele perdelei. Eram tulburat. Ar fi trebuit să mă simt ușurat în urma constatării că Royale nu făcuse altceva decît să verifice dacă drumul este liber, înainte ca noi să fi pornit spre apartamentul generalului, însă eram îngrijorat datorită propriei mele scăpări. Atenția îmi fusese atît de prinsă cu probleme imediate, încît uitasem că jucam rolul unui asasin. Un asasin autentic, care se știe urmărit, ar fi căutat să-și ascundă fața, ar fi mers tot timpul în mijlocul grupului și ar fi privit temător după fiecare colț la care ar fi ajuns. Eu nu făcusem nici unul din aceste lucruri. Cît timp avea să treacă pînă cînd să-i vină în minte lui Royale să se întrebe de ce nu le făcusem ?

Ușa de afară s-a deschis și cineva, un valet am presupus, a intrat înăuntru. Din nou generalul era gazda, personajul conducător, iar Vyland era salariat și oaspete. Capacitatea generalului de a schimba rolurile, nedezmințita lui stăpînire de sine în toate împrejurările mă impresiona de fiecare dată mai mult. Începeam să sper că poate n-ar fi rău să-l las pe general să înțeleagă ceva din ceea ce se petrecea, să-i cer ajutorul într-o anumită problemă. Acum eram sigur că el poate duce la bun sfîrșit orice înșelătorie, orice duplicitate, dacă situația o cerea. Dar la fel de bine

s-ar fi putut ca speranţele mele de a intra în legătură cu el să fie complet neîntemeiate.

Generalul dădu comanda pentru masă, uşa se închise în urma valetului care ieşise şi, timp de vreun minut, se aşternu o tăcere totală. Apoi, cineva se ridică în picioare, traversă camera şi am auzit sunete de sticle şi pahare care se ciocneau. Fleacuri ca asasinatul, constrîngerea prin folosirea forţei şi recuperarea subacvatică a milioane de dolari nu puteau să stea în calea respectării obiceiurilor vechii ospitalităţi sudice. Aş fi fost în stare să pariez pe oricît că însuşi generalul era cel care făcea pe barmanul şi am avut dreptate. Aş mai fi putut paria că are să-l facă uitat pe Talbot asasinul, dar am greşit. Perdeaua de la nişă fu dată la o parte şi generalul îmi puse în faţă un pahar — rămase cîteva secunde aplecat peste măsuţă iar privirea pe care mi-o aruncă nu a fost cea pe care o arunci unui asasin cunoscut, care ţi-a răpit, cîndva, fiica şi a ameninţat-o cu moartea. A fost o privire lungă, atentă, cercetătoare, speculativă. Şi, incredibil dar fără putinţă de îndoială, în colţul gurii îi înflori un zîmbet şi îmi făcu cu ochiul. În clipa următoare ieşise, perdeaua revenind la locul ei, izolîndu-mă din nou de restul companiei.

Nu fusese o închipuire, eram sigur că nu-mi închipuisem. Generalul îşi dăduse seama ce-i cu mine. Cît de mult, nu puteam ghici. Tot aşa cum nu puteam ghici cauzele care îl duseseră la descoperirea a ceea ce ştia sau bănuia. De un lucru eram sigur : ceea ce ştia nu aflase de la fiica lui. Pe aceasta o convinsesem de necesitatea păstrării stricte a secretului.

Am auzit murmurul conversaţiei din încăpere şi am constatat că generalul era cel care luase cuvîntul.

— Este nemaipomenit de insultător şi absolut ridicol, spunea el cu un glas pe care nu-l mai auzisem pînă atunci. Un glas sec, de gheaţă, pe care mi-l puteam închipui folosit în scopul de a produce maximum de efect la potolirea unui consiliu directorial turbulent. Nu-l condamn pe Talbot, deşi este un asasin. Vînturatul pistoalelor şi această supraveghere ca la puşcărie trebuie să înceteze. Insist asupra acestui lucru, Vyland. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, este o treabă absolut inutilă. Şi, în plus, nu credeam ca un om ca dumneata să se preteze la astfel de efecte

ieftine de melodramă. Generalul se aprindea tot mai mult în pledoaria lui împotriva obiceiului ce şi-l luaseră de a ne mîna din urmă sub ameninţarea pistolului, cerînd, cel puţin, să se pună capăt supravegherii neîntrerupte. Uită-te la vreme, omule, nimeni nu se poate mişca de aici în următoarele douăsprezece ore. Nu ne aflăm într-o situaţie care să ne permită să-ţi facem probleme. În plus, dumneata ştii că eu aş fi ultimul om din lume care să dorească să ţi le facă. Pot să garantez personal pentru fiica mea şi Kennedy.

Generalul era isteţ, deştept foc, mai deştept decît Vyland sau Royale. Îi venise însă cam tîrziu ideea să se opună împotriva supravegherii. Am ghicit că ceea ce urmărea era libertatea de mişcare — poate pentru el însuşi, dar, şi mai probabil, pentru şofer. Ba, mai mult, era şi pe cale de a o obţine. Vyland se declară de acord, cu rezerva ca, atunci cînd el şi Royale intră în batiscaf, generalul, şoferul şi Mary să rămînă în camera de deasupra pilonului împreună cu restul oamenilor lui Vyland. Încă nu ştiam exact cîţi oameni avea, de fapt, Vyland pe platformă, dar probabil că, în afară de Larry, Cibatti şi prietenul acestuia, mai erau cel puţin alţi trei şi trebuie să fi fost tot indivizi de teapa lui Cibatti.

Conversaţia se întrerupse brusc în momentul în care se auzi din nou o bătaie în uşă. Un valet — sau mai mulţi — aranjară masa şi voiră să servească, dar generalul le spuse să plece. După ce se închise uşa, zise :

— Mary, vrei să-i duci ceva de mîncare lui Talbot ?

Se auzi un zgomot uşor făcut de picioare de scaun mişcat pe covor, apoi vocea lui Kennedy spunînd :

— Dacă îmi permiteţi mie, sir ?

— Mulţumesc, Kennedy. Un minut, să pună fiica mea în farfurie. Curînd după asta, perdeaua fu dată deoparte şi Kennedy îmi aşeză cu grijă o farfurie în faţă. Lîngă farfurie puse un carnet mic, albastru, îmbrăcat în piele, se îndreptă, mă privi cu o faţă lipsită de expresie şi plecă.

Ieşise înainte ca să-mi fi putut da seama de semnificaţia a ceea ce făcuse. El ştia foarte bine că, oricare ar fi fost concesiile în privinţa libertăţii în mişcare cîştigată de general, ele nu mi se aplicau şi mie, că eu am să fiu ţinut sub ochi şi pistol, şaizeci de secunde în fiecare minut,

șaizeci de minute în fiecare oră și că ultima noastră șansă de a vorbi se dusese. Dar nu și ultima noastră șansă de a comunica — de îndată ce carnețelul acela se găsise la îndemînă.

Nu era tocmai un carnet, era ceva între un jurnal și carnet de socoteli, cu un creion minuscul înfipt în coperta de piele, pe care garajele și magazinele de automobile le împart cu sutele de mii, de obicei în timpul Crăciunului, celor mai înstăriți dintre clienții lor. Aproape toți șoferii poartă unul la ei, pentru a-și nota în spațiile respective costul benzinei, al uleiului, serviciilor, reparațiilor, kilometrajul și consumul de combustibil. Nici unul dintre aceste lucruri nu mă privea pe mine acum ; tot ceea ce mă interesă erau spațiile goale din paginile jurnalului și micul creion albastru.

Cu un ochi la carnet, cu celălalt la perdea și cu amîndouă urechile ațintite la vocile și sunetele de dincolo de perdea, am scris neîntrerupt aproape cinci minute, mîncînd orbește cu furculița în mîna stîngă, în timp ce cu dreapta încercam să aștern, în cel mai scurt timp și pe un spațiu cît se poate de restrîns, tot ceea ce voiam să-i spun lui Kennedy. Cînd am terminat, am fost destul de satisfăcut : multe lucruri rămăseseră încă pe seama întîmplării, dar făcusem tot ce putusem. Cît despre întîmplare — acceptarea ei era însăși esența acestui joc.

La circa zece minute după ce terminasem de scris, Kennedy îmi aduse o ceașcă de cafea. Carnetul nu se vedea, dar el nu ezită : băgă mîna direct sub șervetul mototolit din fața mea, acoperi în întregime în palmă micul carnețel și, apoi, îl strecură iute în buzunarul dinăuntrul tunicii. Începeam realmente să am o mare încredere în Simon Kennedy.

Cinci minute mai tîrziu, Vyland și Royale mă mînară înapoi în partea cealaltă a platformei. Lupta cu rafalele uraganului care măturа de-a curmezișul puntea deschisă nu fu mai ușoară decît prima dată și, în jumătatea de oră care se scursese, întunericul se îngroșase, devenind aproape la fel de negru ca noaptea.

La ora 3,20, am coborît din nou în batiscaf și am închis ermetic capacul de la intrare, în urma mea.

CAPITOLUL X

Am părăsit batiscaful la ora 6.30. Îmi părea bine că-l părăsesc. Dacă nu ai o activitate care să-ți ocupe timpul — căci în afară de o treabă care a durat exact un minut, toată după-amiaza aceea nu am făcut o mișcare — interiorul unui batiscaf are extrem de puțin de oferit ca distracție și relaxare. L-am lăsat pe Cibatti să însurubeze la loc capacul trapei din podeaua pilonului și am urcat singur cele o sută optzeci de trepte pînă la compartimentul de sus. Royale era acolo, singur.

— Ai terminat, Talbot ? întrebă el.

— Tot ce am putut să fac acolo jos. Am nevoie de hîrtie, un creion, cartea de instrucțiuni și, dacă nu mă înșel — și cred că nu mă înșel — pot pune în mișcare motoarele în mai puțin de cinci minute după ce cobor din nou. Unde-i Vyland ?

— L-a chemat generalul acum cinci minute. Bătrînul și bunul general, exact la țanc ! Au plecat undeva, nu știu unde.

— Bine, nu-i nimic. N-am nevoie decît de cel mult o jumătate de oră. Poți să-i spui că vom fi gata de pornire imediat după ora șapte. Acum vreau niște hîrtie, pace și liniște ca să pot face calculele. Unde putem să mergem ?

— Aici nu se poate ? întrebă blînd Royale. Îl trimit pe Cibatti să aducă niște hîrtie.

— Dacă-ți închipui că am să pot să lucrez sub supravegherea continuă a ochilor reci, de pește, ai lui Cibatti, te înșeli. M-am gîndit un moment. Cînd ne-am întors încoace am trecut pe lîngă un birou în toată regula, la cîțiva metri mai sus, pe coridor. Era deschis. O planșetă adecvată, hîrtie și riglele de care am nevoie.

— Asta nu-i o problemă. Ce-i rău în asta ? Royale ridică din umeri și se dădu la o parte, făcîndu-mi loc să trec. În timp ce ieșeam, prin gura de comunicare cu interiorul pilonului apăru Cibatti și, înainte ca să fi făcut trei metri în coridor, am auzit pocnitura solidă a zăvorului și cheia răsucindu-se în broască în urma noastră. Cibatti își lua foarte în serios îndatoririle de paznic al castelului.

La mijlocul coridorului, o ușă deschisă dădea într-o cameră mică, mobilată destul de confortabil. M-am uitat peste umăr la Royale, l-am văzut dînd din cap și am intrat. Încăperea trebuie să fi fost folosită înainte de un arhitect, pentru că în ea se găseau două planșete de desen cu lămpi prinse deasupra. Le-am neglijat pe acestea în favoarea unui birou mare, acoperit cu piele, în spatele căruia se găsea un fotoliu confortabil.

Royale cercetă camera cu privirea, așa cum unul ca el are să cerceteze întotdeauna o cameră. Era imposibil să ți-l închipui pe Royale așezîndu-se undeva, cu spatele la o ușă, în dreptul unei ferestre, sau cu lumina căzîndu-i în ochi. Și tot astfel s-ar fi comportat și într-o grădiniță de copii. În acest caz, totuși, păru să examineze camera mai mult din punctul de vedere al calităților sale de carceră și ceea ce văzu trebuie să-l fi satisfăcut. În afară de ușa prin care tocmai intrasem, nu mai exista decît o singură altă ieșire din cameră — fereastra cu geam turnat, care dădea spre mare. Își trase un scaun exact sub lumina din centrul tavanului, aprinse o țigară și rămase acolo liniștit, cu părul blond închis pieptănat lins reflectînd lumina becului și cu fața lui inexpresivă în umbră. Era la mai puțin de doi metri de mine și n-avea nimic în mînă. Dar putea să scoată pistolul lui mic și negru și să-mi dea două găuri înainte ca eu să fi putut străbate jumătatea distanței ce mă despărțea de scaunul lui. În plus, în momentul acela, în cărți nu cădea violență. Cel puțin, nu pentru mine.

Am pierdut zece minute mîzgălind niște cifre pe o bucată de hîrtie, agitîndu-mă cu o riglă de calcul, consultînd schema de conexiuni electrice și neajungînd la nici un rezultat. N-am ascuns faptul că nu reușeam să ajung la nici un fel de rezultat. Am oftat enervat, m-am scărpinat în cap cu capătul creionului, am strîns din buze și am început să mă uit cu iritare crescîndă la pereți, la ușă, la fereastră. Dar, mai ales, mă uitam plin de iritare la Royale. Pînă la urmă, înțelese — ar fi trebuit să fie extrem de presat de timp ca să nu înțeleagă.

— Te deranjează prezența mea, Talbot ?

— Ce ? A, nu, nu tocmai... se pare numai că nu merge...

— Nu merge așa de ușor cum credeai tu că o să meargă, hm ?

M-am uitat la el în tăcere, dar iritat. Dacă n-ar fi sugerat el, ar fi trebuit s-o fac eu, dar mă scuti de această oboseală.

— Poate sînt și eu la fel de nerăbdător ca și tine să văd odată treaba asta terminată. Observ că ești unul dintre tipii cărora nu le place să le distragi atenția. Și se pare că eu te conturb. Se ridică repede în picioare, aruncă o privire pe hîrtia din fața mea, își luă scaunul și o porni spre ușă. Am să aștept afară.

N-am spus nimic, am dat numai vag din cap. Scoase cheia din partea interioară a ușii, ieși în coridor, închise ușa și o încuie. M-am ridicat, m-am dus în vîrful picioarelor pînă la ușă și am așteptat.

Nu a trebuit să aștept mult. Peste un minut, am auzit zgomotul unor pași vioi de-a lungul coridorului, glasul cuiva spunînd „iartă-mă, prietene" cu un pronunțat și de neconfundat accent american și, apoi, aproape în aceeași clipă, pocnetul surd al unei lovituri puternice, care m-a făcut să tresar închipuindu-mi durerea. După un moment, cheia s-a răsucit în broască, ușa s-a deschis și l-am ajutat și eu să tîrască trupul greu în cameră.

Trupul era Royale leșinat, rece ca o plătică. L-am tras înăuntru, în timp ce silueta în haine impermeabile care l-a băgat în cameră a mutat cheia și a răsucit-o în broască. Imediat după aceea, începu să-și arunce pălăria marinărească, trenciul și cizmele de cauciuc, iar, de sub acestea, uniforma maro ieși la iveală la fel de impecabilă ca totdeauna.

— Nu-i rău deloc, am murmurat. Atît lovitura cît și accentul american. Și pe mine m-ai fi dus.

— În orice caz, l-am dus pe Royale. Kennedy se aplecă și se uită la umflătura care începea să se învinețească deasupra tîmplei lui Royale. Poate l-am lovit prea tare. Era tot atît de îngrijorat cum aș fi fost eu dacă aș fi călcat întîmplător pe un păianjen. Nu moare el.

— Precis. Trebuie să fi fost o plăcere pe care o amînai de mult timp. Îmi dezbrăcasem haina și mă luptam cu îmbrăcămintea impermeabilă ca s-o pun pe mine cît mai

repede cu putință. Ai aranjat totul ? Ai adus materialul din atelier ?

— Ascultă, domnule Talbot, spuse el pe un ton de reproș. Am avut la dispoziție trei ceasuri întregi.

— Bine, atunci. Și dacă amicul ăsta de-aici începe să-și revină ?

— O să mă aplec din nou puțin asupra lui, zise visător Kennedy.

Am rînjit și am plecat. Nu știam cît timp putea să-l țină generalul pe Vyland cu ce treabă o fi inventat el ca să-l îndepărteze, dar bănuiam că n-o să fie prea mult. Vyland începuse să fie puțin neliniștit din cauza factorului timp. Poate că nu-mi făcusem un mare bine spunînd că s-ar putea ca agenții F.B.I.-ului să aștepte numai ca să se mai potolească vremea înainte de a veni să-i pună întrebări generalului. Dar, cu Vyland ațintindu-și pistolul spre mine și amenințîndu-mă cu moartea, trebuise să întind mîna și să mă prind de paiul cel mai mare pe care-l găsisem.

Vîntul urla pe puntea deschisă la fel de furios ca și înainte, dar își schimbase direcția și a trebuit să mă lupt să traversez luîndu-l aproape direct în piept. Venea acum dinspre nord și, drept urmare, mi-am dat seama că și centrul uraganului trebuia să se fi mutat undeva la nord de noi, ocolindu-ne și năpustindu-se peste Tampa.

Părea că vîntul și valurile au să înceapă să se mai potolească după cîteva ore. Însă, în momentul acela, vîntul era la fel de puternic ca și înainte și în traversarea mea a trebuit să-mi aplec capul atît de mult pentru a-i face față, încît vedeam înapoi pe unde venisem. Mi s-a părut că văd, în întunericul aproape total, o siluetă care se ținea de cablul de susținere și care venea în urma mea, dar n-am acordat nici o atenție faptului. De cablul acela se foloseau oamenii cît era ziua de lungă.

Timpul precauției, al recunoașterii atente a tuturor pericolelor potențiale din calea mea, trecuse. Acum, miza era totul sau nimic. Ajuns în partea cealaltă, am coborît coridorul lung în care vorbisem pe șoptite cu Kennedy la începutul după-amiezii, la capătul acestuia am luat-o la dreapta și nu la stînga cum făcusem noi înainte, m-am

oprit să mă orientez şi m-am îndreptat în direcţia scării largi care, îmi spusese Mary, ducea la puntea de foraj propriu-zisă. Cîţiva oameni umblau prin jur, iar printr-o uşă deschisă pe lîngă care am trecut am văzut o sală de joc plină de fum albastru şi de oameni. Evident, întreaga activitate de foraj şi de pe puntea superioară încetase complet. Petroliştii nu-şi făceau probleme, perioada lor de activitate de zece zile era plătită de la părăsirea ţărmului pînă în momentul în care puneau din nou piciorul pe el şi situaţia nu-mi displăcea nici mie pentru că destinaţia mea era puntea de lucru şi absenţa oricărui trafic acolo sus îmi făcea sarcina mai uşoară.

Cotind după un alt colţ, eram să mă izbesc de doi oameni care păreau că se ceartă vehement în legătură cu ceva — Vyland şi generalul. Vyland era cel care vorbea în acel moment, dar se întrerupse să-mi arunce o privire furioasă în timp ce, scuzîndu-mă că-l lovisem, eu mi-am continuat drumul.

Eram sigur că nu putuse să mă recunoască, deoarece îmi trăsesem pălăria marinărească pe ochi, îmi ridicasem gulerul uriaş al impermeabilului pînă la nas şi — cea mai bună deghizare dintre toate — renunţasem la şchiopătat. Dar, cu toate acestea, am avut tot timpul între omoplaţi o senzaţie extrem de dezagreabilă, pînă cînd am cotit după un alt colţ şi am ieşit din cîmpul lor vizual. Nu eram sigur dacă cearta, evidentă, dintre general şi Vyland era sau nu un lucru bun. Dacă generalul reuşise să-l angajeze adînc în vreun subiect controversat de importanţă imediată şi personală pentru amîndoi, atunci totul era bine. Iar dacă Vyland perora în legătură cu ceea ce i se părea o întîrziere necesară, lucrurile se puteau încurca într-adevăr foarte rău. Dacă îi venea în minte să se întoarcă înaintea mea în cealaltă parte a platformei, nu-mi făcea plăcere nici să mă gîndesc care ar fi fost consecinţele. Ca atare, nici nu m-am mai gîndit. În schimb, am luat-o brusc la fugă, nemaiţinînd cont de privirile uimite ale cîtorva oameni din jur, complet incapabili să înţeleagă motivul unei astfel de activităţi violente în timpul a ceea ce era de fapt un

concediu bine plătit. Am ajuns la scară și-am început să sar cîte două trepte odată.

Mary, strîns înfășurată într-o pelerină de cauciuc cu glugă, aștepta în spatele ușilor închise din vîrful scării. Se trase înapoi și scoase o ușoară exclamație de spaimă cînd m-am oprit în fața ei și mi-am lăsat o clipă în jos gulerul impermeabilului, ca să mă poată identifica.

— Dumneata ! se holbă la mine. Dumneata... piciorul dumitale bolnav... Ce s-a întîmplat cu șchiopătatul dumitale ?

— N-am șchiopătat niciodată. Chestie clasică. Prosteşte garantat pe oamenii cei mai suspicioși. Kennedy ți-a spus ce vreau de la dumneata ?

— Un... un fel de paznic. Să stau la pîndă.

— Așa este... Nu vreau un glonte sau un cuțit în spinare cînd sînt în cabina centralei radio. Îmi pare rău că a trebuit să fii dumneata, dar n-avea cine altcineva. Unde este cabina ?

— Dincolo de ușa aceea, îmi arătă cu degetul. Cam la cincisprezece metri, în direcția asta.

— Haide !

Am înșfăcat mînerul ușii, l-am răsucit fără nici o precauție, deschizîndu-l, și dacă n-aș fi avut o priză puternică pe mîner, aș fi fost catapultat cu capul în jos pînă la capătul de jos al scării. Așa însă, lovitura de măciucă a rafalei vijelioase de vînt mă proiectă cu ușă cu tot în perete, cu o forță care îmi scoase tot aerul din plămîni, într-o expirație ca o explozie, și poate că m-ar fi năucit dacă pălăria nu amortiza impactul cînd m-am izbit dureros cu ceafa de oțel. O clipă am rămas acolo paralizat văzînd numai stele verzi, apoi m-am aplecat ca să nu fiu luat de forța de uragan a vîntului și am tușit dureros luptîndu-mă din răsputeri să înlătur șocul loviturii și efectul de absorbție al vîntului și să trag puțin aer în plămîni. În sfîrșit, m-am îndreptat și am intrat împleticindu-mă pe ușă, trăgînd-o pe Mary după mine. De două ori am încercat să trag ușa ca s-o închid, dar, împotriva presiunii susținute a vîntului, n-am reușit s-o trag nici pe jumătate. Am renunțat. S-ar

putea — și fără îndoială că foarte curînd aveau s-o facă — să trimită un pluton de oameni de jos ca s-o închidă. Eu unul aveam probleme mult mai urgente de rezolvat.

Era o noapte de coșmar. Un coșmar cu urlete lugubre în beznă. Mi-am ascuțit privirile printre pleoapele aproape închise împotriva săgeților de ploaie azvîrlite de uragan și m-am uitat în sus la cerul negru. La șaizeci de metri deasupra capului meu abia am putut distinge licărul intermitent al luminilor din vîrful parapetului, pentru avertizarea avioanelor, complet inutile pe o noapte ca asta (în afara cazului că s-ar fi găsit prin jur cine știe ce piloți smintiți) și total ineficace și pentru iluminarea punții. Absența luminii era o binecuvîntare cu două tăișuri, dar, în general, m-am gîndit eu, mă avantaja. Puteam să mă lovesc de obstacole periculoase, chiar vătămătoare, dacă nu vedeam pe unde merg, dar, pe de altă parte, nici altcineva nu putea vedea încotro mă îndrept.

Înaintam braț la braț, împleticindu-ne și poticnindu-ne, îndreptîndu-ne spre o pată pătrată de lumină, proiectată pe punte de o fereastră ascunsă. Am ajuns la o ușă pe partea sudică, așezată într-un cot ferit de vînt, și eram pe punctul de a mă apleca și de a mă uita prin gaura cheii, cînd Mary puse mîna pe clanță, împinse ușa și păși într-un mic coridor neluminat. Simțindu-mă ridicol, m-am ridicat și am urmat-o. Ea închisese ușa încet.

— Ușa cabinei e la capătul celălalt, pe dreapta, îmi șopti ea. Îmi pusese amîndouă brațele în jurul gîtului ca să-mi murmure clar la ureche, vocea nu i se putea auzi nici la treizeci de centimetri depărtare. Cred că este cineva înăuntru.

Încremenisem nemișcat și ascultam, cu brațele ei încă în jurul gîtului. În împrejurări mai favorabile, aș fi putut sta așa toată noaptea, dar aceasta nu era o împrejurare favorabilă.

Am zis :

— Nu s-ar putea ca lumina aceea să fie lăsată aprinsă numai ca punct de reper pentru operator cînd îl cheamă soneria ?

— Mi s-a părut că am auzit o mișcare, șopti ea.

— Nu mai e timp să procedăm cu precauție. Rămîi afară în coridor, am murmurat eu. O să fie totul bine. După ce i-am desfăcut brațele de după gît, i-am strîns mîinile ca s-o liniștesc, reflectînd cu amărăciune că obișnuitul noroc al lui Talbot nu se dezmințea. Am străbătut pe pipăite pasajul, am deschis ușa și am intrat în camera stației de radio.

O clipă m-am oprit orbit de strălucirea luminii, dar nu atît de orbit încît să nu pot vedea un individ mare și vînjos așezat la o masă, care se răsuci brusc pe scaun cînd se deschise ușa. Și chiar dacă nu l-aș fi putut vedea, tot l-aș fi auzit o fracțiune de secundă mai tîrziu, cînd își doborî scaunul cu o smucitură și sări în picioare, întorcîndu-se cu fața spre mine cu o viteză remarcabilă pentru un om atît de solid. Un om foarte solid. Era mai înalt ca mine, mai lat în umeri, mai vînjos și mai tînăr. Avea fața aceea deosebit de dură, cu fălci albastre, ochi și păr negru, pe care o poți vedea, din cînd în cînd, la prima sau a doua generație de italo-americani și dacă el era adevăratul operator radio, eu eram regina din Saaba.

— Ce e panica asta ? îl întrebai scurt, cu cel mai bun accent american de care eram în stare și care era teribil. Șeful are un mesaj pentru tine.

— Care șef ? întrebă el moale. O statură de campion de categorie grea și o față pe potrivă nu înseamnă în mod necesar o minte de cretin și băiatul ăsta nu era cretin. Hai să-ți văd mutra, tipule !

— Ce dracu' vrei, omule ? l-am întrebat eu. Am lăsat în jos gulerul impermeabilului. Asta vrei ?

— Acum, pălăria, spuse el calm.

Mi-am scos pălăria și i-am aruncat-o în față exact în clipa cînd l-am auzit scuipînd un singur cuvînt : *Talbot !* În momentul în care am aruncat pălăria am și sărit la el și l-am lovit frontal, drept în mijlocul pieptului, cu umărul stîng. Era ca și cum ai fi lovit trunchiul unui copac, însă el nu era tot atît de bine ancorat ca un copac și s-a clătinat.

S-a lovit cu capul și spatele de zid cu o lovitură atît de tare, încît a zguduit cabina pînă în temeliile ei metalice. Puteam să jur că tipul nici măcar nu clipise. A ridicat

genunchiul ca să-mi dea o lovitură care, dacă mă nimerea acolo unde trebuia, ar fi însemnat un trist adio pentru mine. Nu m-a nimerit, m-a izbit în piept și antebraț, dar, și așa, a fost suficient de puternică ca să mă trîntească într-o parte și, în clipa următoare, ne rostogoleam amîndoi încleștați pe podea, lovindu-ne, zgîriindu-ne și încercînd să ne scoatem ochii. Marchizului de Queensberry [1] nu i-ar fi plăcut deloc ce se întîmpla acolo.

Aveam două mari dezavantaje. Costumul impermeabil îmi îngreuna mișcările și, deși pe de o parte mă ajuta pentru că atenua o parte din impactul loviturilor sale scurte, pe de alta îmi reducea mult din puterea loviturilor, deoarece mă strîngea. În al doilea rînd, în timp ce lui puțin îi păsa dacă transformam întreaga cabină a stației într-o grămadă de mobilă și aparate sparte, pentru mine ăsta era ultimul lucru din lume pe care l-aș fi dorit în acel moment. Totul, absolut totul depindea de păstrarea aparatului de radio intact. Și, în clipa aceea, ne rostogolisem amîndoi lîngă masa aparatului, eu fiind dedesubt, de unde am putut să văd bine cum unul dintre picioare se crăpa și începea să cedeze sub greutatea celor două corpuri.

Începusem deja să nu mă simt prea bine. Văzusem cu ochii mei că flăcăul ăsta era echipat cu brațe și pumni exact ca toată lumea și nu cu două barosuri flexibile, cum păreau după lovituri, însă vederea mesei, care se clătina, mă aduse într-o stare disperată. O lovitură deosebit de violentă, ca de bîtă, la baza coastelor a făcut să nu-mi fie deloc greu să suspin de durere și să mă prefac că m-am prăbușit ca o cîrpă pe podea. Și în timp ce el profita de colaborarea mea și de pauza pe care i-am dat-o ca să se pregătească să-mi dea cu barosul din dreapta o lovitură care să mă facă să trec prin podea, eu am ridicat genunchiul și, în aceeași clipă, l-am pocnit cu latul mîinii drepte, cu toată forța pe care mi-o îngăduia costumul acela incomod, peste gîtul descoperit.

După toate regulile cunoscute, ar fi trebuit să se stingă ca o lumină. Numai că el nu citise niciodată nici una din

[1] *Queensberry, John Sholto* (1844—1900), creatorul codului de reguli ale boxului modern.

aceste reguli. Dar de vătămat îl vătămasem. Geamătul de durere era la fel de autentic pe cît fusese al meu de prefăcut. Şi pe moment era ameţit — un moment suficient de lung ca să mă lase să mă tîrăsc de sub el şi să mă rostogolesc de mai multe ori, pînă am ajuns la uşa pe jumătate deschisă prin care intrasem. Atunci aş fi putut să-l ţintuiesc acolo, în locul unde fusesem amîndoi, dar nu voiam să risc nici măcar să clintesc cele cîteva stinghii de picior de masă care erau tot ce mai susţinea transmiţătorul, împiedicîndu-l să cadă şi să se spargă pe podeaua de oţel.

Categoric, tipul era solid. În momentul în care m-am ridicat în picioare se ridicase şi el, împleticindu-se, e drept, însă, oricum, în picioare. O clipă am crezut că îi trecuse pofta de luptă corp la corp. Asta, cel puţin, părea să indice scaunul greu de lemn pe care-l înşfăcase şi-l învîrtea deasupra capului. Dar după ce m-am aplecat şi am auzit scaunul făcîndu-se bucăţi de tocul uşii din spate, mi-am dat seama că asta fusese numai pregătirea artileriei şi că trupele de asalt urmau să intre în acţiune mai tîrziu. Mai tîrziu a însemnat, de fapt, aproape imediat, dar am reuşit să evit năvala sălbatică de taur înfuriat şi m-am răsucit să fac faţă celui de-al doilea asalt.

Care însă n-a mai venit niciodată. Era aplecat acolo, înfruntîndu-mă, cu dinţii rînjiţi şi cu ochii ca două cuţite înveninate pe faţa lui întunecată, cu mîinile proptite în peretele din spate pentru a-şi putea lua avînt spre mine, cînd am văzut un braţ fragil apărînd în deschizătura uşii din spatele lui, ridicîndu-i-se deasupra capului. La capătul braţului o mînă înmănuşată în alb şi strîngînd unul din picioarele scaunului sfărîmat.

Mary Ruthven l-a pocnit aşa cum aş fi fost în stare să pariez că o va face — o lovitură uşoară, ezitantă, experimentală în cap, care n-ar fi ameţit nici un gîndac de bucătărie — dar, cu toate acestea, a avut efectul galvanic al unui şoc electric. Matahala şi-a răsucit capul înapoi ca să descopere sursa acestei noi ameninţări şi, în acest moment, eu am săltat doi paşi lungi şi l-am lovit cu toată puterea sub ureche, înfundîndu-mi adînc nodurile degetelor în scobitura de sub falca lui stîngă.

Una dintre cele mai teribile în box, lovitura ar fi putut să-i disloce uşor maxilarul sau să-i frîngă gîtul şi aproape sigur că aşa s-ar fi întîmplat, în cazul oricărui om normal. Dar era fenomenal de solid. S-a izbit cu spatele de peretele de oţel şi a început să lunece în jos spre podea, cu ochii ieşiţi din orbite, dar, chiar şi în această situaţie, a făcut un ultim efort disperat şi s-a aruncat asupra mea să mă prindă de picioare ca să mă doboare. Dar nu-şi mai putea coordona bine mişcările. Am avut timp să mă dau cu un pas înapoi, exact în momentul în care faţa lui mi s-a apropiat de piciorul drept. N-am văzut nici un motiv să nu-l fac să ia contact, ci, dimpotrivă, găseam că am toate motivele. Şi aşa am şi făcut.

Zăcea lat, cu faţa în jos pe podea, mut şi nemişcat. În schimb, eu eram foarte zgomotos, respiram spasmodic, cu sufletul la gură, ca şi cînd aş fi alergat doi kilometri, după ce, ani de zile, nu mai alergasem nici treizeci de metri. Pe braţe, mîini şi faţă transpiraţia îmi şiroia, şi asta m-a făcut să scot o batistă ca să mă şterg. Nu-mi curgea sînge şi nici n-aveam vreo contuzie pe faţă. Mi-ar fi fost foarte greu să-i explic lui Vyland de ce am un ochi învineţit sau un nas sîngerînd. Am pus batista la loc şi m-am uitat la fata din uşă. Mîna care mai ţinea încă piciorul de scaun, ochii lărgiţi, buzele palide şi expresia de pe faţa ei puteau cu greu să fie interpretate ca un început de admiraţie idolatră.

— Trebuia... era neapărat nevoie să mai dai şi cu cizma ? întrebă ea cu glas tremurător.

— Cu ce-ai fi vrut să dau ? am replicat eu furios. Cu palma, să-i fi mîngîiat fruntea înfierbîntată ? Judecă ca un om în toată firea, domnişoară. Tipul ăsta n-a auzit niciodată de micuţul lord Fauntleroy [1]. El, dacă ar fi avut cea mai mică posibilitate, m-ar fi făcut bucăţi şi m-ar fi dat de mîncare la peşti. Acum, rămîi aici cu ciomagul ăla şi arde-l cum mişcă o pleoapă. Dar zdravăn, de data asta. Nu că, am adăugat repede, pentru ca nu cumva să mă

[1] Personaj din romanul „Micul lord" al scriitoarei engleze Burnett Frances (1849—1924).

bănuiască că aș fi nerecunoscător, nu ți-aș fi îndatorat pentru ceea ce ai făcut deja.

M-am întors, pierdusem deja timp prețios de la venirea mea în cabină și am găsit imediat ceea ce căutam. Cîteva cîrlige de pe pereți erau pline cu colaci bine strînși de sîrmă și cablu flexibil, material pentru legarea antenei și reparații radio. Am luat un colac frumușel de cablu flexibil și, într-un minut, îl împachetasem pe operatorul radio ca pe un pui gata de pus la grătar. I-am trecut apoi în jurul gîtului un laț, al cărui capăt l-am legat de mînerul unui dulap. Poate existau ceva sonerii, sau butoane, sau microfoane la care să încerce să ajungă, dar va renunța repede cînd va constata că tot ce poate face este să se autostranguleze. La un căluș m-am gîndit numai în treacăt. Există oameni care știu cum să găsească fericita linie de mijloc între sufocarea unui om și a pune un căluș suficient de slab ca să permită respirația, fără ca, în același timp, să lase ca victima să fie auzită la treizeci de metri, dar eu nu mă număr printre ei. Pe lîngă asta, cu puternicul uragan care urla afară, putea să zbiere pînă cînd făcea laringită și nimeni de sub punte nu l-ar fi auzit. Am tras singurul scaun care mai rămăsese întreg în cabină și m-am așezat în fața radioului. Era un transmițător standard de aviație, îl cunoșteam bine și știam cum să-l manevrez. Am conectat, am potrivit scala pe lungimea de undă pe care mi-o dăduse șeriful prin Kennedy și mi-am pus căștile. N-aveam mult de așteptat, știam asta. Poliția urmărea douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore receptoarele sale pe unde scurte. La trei secunde după terminarea semnalului meu de apel, căștile începură să-mi pîrîie în urechi.

— Aici comandantul poliției. La aparat șeriful Prendergast. Vă ascultăm.

Am mutat aparatul de pe transmisia manuală pe microfon.

— Raportează mașina numărul nouăsprezece. Acest subterfugiu, convenit cu șeriful, nu era necesar pentru identificare. Toate mașinile poliției din district fuseseră avertizate să nu transmită prin radio și șeriful știa că nu

puteam fi decît eu, dar, în aceste vremuri, entuziaştii „radio-amatori" — trăgători radiofonici cu urechea — abundă şi nu m-ar fi mirat dacă organizaţia lui Vyland ar fi menţinut permanent un post de ascultare acordat pe lungimea de undă a poliţiei. Am continuat : Suspect corespunzător descrierii reţinut lîngă încrucişarea Ventura. Îl aducem la sediu ?

— Negativ, pocni vocea. O pauză. Am dat de omul căutat de noi. Rog eliberaţi suspectul.

Parcă mi-ar fi dat cineva un milion de dolari, aşa de grozav m-am simţit în acel moment. M-am decontractat, aproape fără să-mi dau seama, lăsîndu-mă greu pe spătarul scaunului. Consumul nervos al ultimelor patruzeci şi opt de ore de maximă încordare fusese cu mult mai mare decît îmi dădusem eu seama. Uşurarea încordării nervoase, profunzimea satisfacţiei pe care o trăiam în acel moment depăşea cu mult tot ceea ce cunoscusem pînă atunci.

— Maşina nouăsprezece, am spus din nou. Nici mie glasul nu-mi suna prea ferm. Vreţi să repetaţi, vă rog ?

— Eliberaţi suspectul, spuse Prendergast rar şi distinct. Ne-am găsit omul. Repet, am găsit...

Transmiţătorul sări îndărăt vreo zece centimetri, în centrul scalei apăru un mare orificiu stelat şi ghereta păru că-mi explodează în urechi, atît de asurzitor, de puternic fu efectul împuşcăturii unui pistol de mare calibru în spaţiul acela închis.

N-am sărit mai mult de o jumătate de metru şi, după ce am aterizat, am început să mă ridic în picioare normal, dar încet, cu grijă. Nu doream să se sperie nimeni şi oricine făcuse gluma asta stupidă, distrugînd inutil aparatul şi avertizînd poliţia că ceva nu este în regulă, trebuia să fi fost realmente foarte speriat. Aproape la fel de speriat cum am fost eu după ce m-am întors, încet, şi am văzut cine-mi era musafirul.

Era Larry şi Coltul său fumegînd, aţintit, pe cît îi permitea tremurul mîinii, spre un punct, undeva, între ochii mei. Mi se păru mare ca un tun. Părul lins i se lipise umed pe frunte şi ochiul negru, ca tăciunele, din spatele pistolului tremurînd zvîcnea şi ardea cu lucirea dementă a unui

nebun. Un ochi. Nu-l puteam vedea pe celălalt. Nu vedeam din Larry decît o jumătate de față, mîna cu pistolul și antebrațul stîng îndoit în jurul gîtului lui Mary Ruthven. Restul corpului îi era complet acoperit de trupul fetei. M-am uitat la ea cu reproș.

— Bun cîine de pază mai ești, i-am zis cu blîndețe.

— Gura ! mîrîi Larry. Un sticlete, ai ! Un turnător ! Un slugoi provocator împuțit cu două fețe ! Mi-a mai servit cîteva epitete, toate de nereprodus, cu un glas înveninat de ură, ca un șuier de șarpe.

— Avem o domnișoară aici, prietene, am murmurat eu.

— Domnișoară ? O tîrfă. O strînse și mai puternic de gît, ceea ce părea să-i facă plăcere și am ghicit că trebuie să fi făcut vreodată greșeala să încerce să se împrietenească cu ea și-i căzuse tavanul în cap. Te credeai deștept, nu, Talbot ? Ai crezut că ai toate firele în mînă, credeai că ne-ai prostit pe toți, așa este, polițistule ? Dar pe mine nu m-ai prostit, Talbot. Te-am supravegheat, te-am urmărit secundă cu secundă, de cînd am venit pe platformă. Tot trupul pînă la ochi era numai zvîcnet, se agita și țopăia fără astîmpăr, iar glasul îi era plin de triumful veninos și vindicativ al nulității constant ignorate și batjocorite, care, pînă la urmă, avusese dreptate în timp ce toți cei care-l disprețuiau greșiseră. Era noaptea cîntecului triumfal al lui Larry, și n-avea să lase să-i scape nici o singură notă. Dar, în viața mea, ascultasem voci și mai grozave. Nu-ți închipuiai că *eu* știam că ești în cîrdășie cu Kennedy, așa este, polițaiule ? continuă el să se fălească. Și cu tîrfa asta. Te urmăresc de cînd te-ai întors acum zece minute din batiscaf și l-am văzut pe șoferul cu glas mieros cînd l-a pocnit în cap pe Royale și...

— De unde știi că era Kennedy ? Doar era îmbrăcat în impermeabil.

— Am ascultat la ușă, tîmpitule ! Puteam să te curăț acolo, pe loc, dar am vrut să văd ce pui la cale. Crezi că-mi pasă dac-o mierlește Royale ? Se întrerupse brusc și înjură, deoarece fata căzuse leșinată pe el. Încercă să o susțină, dar, cît privește întărirea mușchilor, heroina nu este un substitut pentru proteine și chiar și trupul acela ușor

însemna prea mult pentru el. Ar fi putut s-o lase ușor jos, dar n-o făcu. Se trase brusc înapoi și o lăsă să se prăbușească greu pe podea.

Am făcut o jumătate de pas înainte și am strîns din pumni pînă cînd m-au durut. Ardeam de dorința de a-l omorî. Larry își dezgoli dinții într-un rînjet de lup.

— Vino și încaseaz-o, polițaiule. Vino și încaseaz-o, șuieră el. M-am uitat de la el la podea și apoi iar la el iar mîinile mi se descleștară încet. Ți-e frică, polițaiule, nu ? Ești fricos, așa e, polițaiule ? Îți curg balele după domnișoara, nu-i așa, polițaiule ? Ca și fătălăului ăluia de Kennedy. Rîse, un chicotit fals, țipător, în care răsuna demența. Mă tem că Kennedy o să sufere, cînd mă întorc în partea cealaltă, un mic accident. Cine o să mă condamne că l-am împușcat, cînd l-am văzut pocnindu-l pe Royale ?

— Foarte bine, am spus eu plictisit. Ești un erou și un mare detectiv. Hai să mergem la Vyland și să terminăm odată cu toată chestia asta.

— De terminat, o să terminăm, aprobă el din cap. Vocea îi deveni brusc calmă și cred că așa îmi plăcea și mai puțin. Dar pe Vyland n-ai să-l vezi, polițaiule, n-ai să mai vezi niciodată pe nimeni. Am să te omor, Talbot. Te curăț chiar acum.

Mi se uscă gura de parcă cineva mi-ar fi înfundat-o cu un pumn de sugativă foarte eficientă. Îmi simțeam bătaia rară și puternică a inimii, iar palmele mi se umeziră de transpirație. Nebunul era în stare s-o facă. Avea să apese pe trăgaciul Coltului ăluia greu și, dacă ar fi ajuns să trăiască o sută de ani, nimic n-avea să-i mai facă vreodată o plăcere atît de mare. Adio. Dar am reușit să-mi stăpînesc glasul.

— Deci, ai să mă omori, am spus eu. De ce ?

— Pentru că te urăsc, Talbot, de-aia, șuieră el, un șuier tremurat — un sunet oribil. Pentru că ți-ai bătut joc și-ai rîs de mine din momentul în care ne-am cunoscut — ba cîrpă, ba drogatule, pisîndu-mă întruna cu seringa. Pentru că îți place domnișoara asta și, dacă nu poate fi a

mea, n-o să fie a nimănui ! Și pentru că îi urăsc pe sticleți !

Nu se prăpădea de dragul meu, era clar. Chiar și cînd nu vorbea gura i se schimonosea și îi zvîcnea ca la un epileptic. Îmi spusese lucruri pe care eram sigur că nu le-ar fi spus niciodată altcuiva și știam de ce. Morții nu vorbesc. Și asta urma să fiu eu acum, în orice moment. Un mort. Mort ca Herman Jablonsky. Jablonsky, sub o jumătate de metru de pămînt, Talbot, sub patruzeci de metri de apă. Nu că mai are vreo importanță unde dormi, cînd totul s-a terminat ! Și lucrurile nu se îmbunătățeau cu nimic dacă mă gîndeam că moartea avea să-mi vină din mîinile unei mase trepidante de nevroză toxicomană deghizată în ființă omenească.

— Vrei să mă împuști acum ? Ochii nu mi se desprindeau de pistolul acela cuprins de frisoane.

— Sigur că da, chicoti el. Jos, în pîntece. Ca să te pot privi cîtva timp zvîrcolindu-te. Ai să țipi și ai să tot țipi și n-o să te-audă nimeni. Cum îți place, polițaiule ?

— Toxicomanule, îi spusei încet. Nu mai aveam ce pierde.

— Ceee ? Pe față i se întipări stupefacția și neîncrederea. Se aplecă asupra pistolului cu o mișcare care în alte împrejurări te-ar fi putut face să rîzi. Acum însă nu-ți venea deloc greu să te abții să rîzi. Ce-ai zis, polițaiule ?

— Cîrpă toxicomană, am rostit distinct. Ești intoxicat cu droguri și nu știi ce faci. Ce-ai să faci cu trupul ? Pentru prima oară în viața mea mă gîndeam la mine însumi în chip de cadavru și nu-mi făcea cine știe ce mare plăcere. Doi ca tine nu mă pot scoate de-aici ! Iar dacă mă descoperă împușcat, aici, în cabină, au să-și dea seama că tu ai făcut-o și, atunci, ai să dai de dracu', pentru că au încă o nevoie teribilă de serviciile mele. Acum, mai mult decît oricînd. N-ai să te bucuri de popularitate, Larry, băiețașule !

Dădu șiret din cap ca și cînd la asta se gîndise și el.

— Ai dreptate, polițaiule. Nu pot să te împușc aici înăuntru, este ? O să trebuiască să ieșim afară, nu-i așa, sticlete ? Lîngă marginea punții, unde să pot să te împușc și apoi să te arunc în mare.

— Asta da, am fost eu de acord. Era macabru aranjamentul ăsta privind propria-mi lichidare fără urme, dar eu nu mă ţicnisem ca Larry, ci doar îmi jucam ultima şansă. Desigur, jocul era demenţial.

— Şi după asta au să tot umble să te caute. Şi am să umblu şi eu să te caut şi am să rîd tot timpul în gîndul meu, gîndindu-mă la tine şi la peştele care te mănîncă printre algele marine şi ştiind că sînt mai al dracului decît toţi.

— Eşti de o inteligenţă fermecătoare.

— Păi, nu-i aşa ? Din nou chicotitul fals, ţipător, de simţeam cum mi se ridică părul în cap. O îmboldi pe Mary cu piciorul, dar ea nu mişcă. Domnişoara nu cred că se mişcă pînă mă întorc eu. Nu lipsesc mult, este, poliţaiule ? Hai. Ia-o înainte. Şi nu uita că am lanternă şi pistol.

— N-am cum să uit.

Nici Mary, nici operatorul radio nu mişcaseră. Eram foarte sigur că operatorul n-o să miște multă vreme, mă mai dureau şi-acum pumnul şi piciorul. Dar nu eram deloc sigur în ce o privea pe Mary. Nu eram sigur dacă nu se prefăcea. Respiraţia ei mi se părea mult prea rapidă şi neregulată pentru o persoană inconştientă.

— Acum, hai, spuse nerăbdător Larry. Mă împunse dureros cu pistolul în spate... Marş ! Am ieşit pe uşă, am trecut în coridor, prin uşa exterioară, ajungînd pe puntea măturată de vînt şi ploaie. Uşa exterioară se deschisese spre partea adăpostită a cabinei, şi într-o clipă urma să fim expuşi rafalelor doborîtoare ale vîntului şi ştiam că acea clipă are să fie pentru mine *acum sau niciodată*.

A fost *acum*. Îndemnat de pistolul din spate, am dat colţul gheretei, m-am aplecat mult şi am plonjat, imediat, înainte, în vîntul acela puternic. Larry fu luat pe nepregătite, nu numai că era mai uşor, dar mergea şi drept iar salturile fasciculului de lumină al lanternei, pe punte, la picioarele mele, îmi arătau clar că vîntul îl prinsese pe picior greşit, aruncîndu-l înapoi, făcîndu-l să se împleticească. M-am aplecat şi mai mult, pînă cînd am ajuns în poziţia de start a alergătorilor de o sută de metri, şi m-am aruncat înainte în bătaia vîntului.

Aproape imediat, mi-am dat seama că socotisem greșit Calculasem greșit puterea vîntului : a alerga prin uraganul acela era ca și cum ai fi alergat printr-un butoi cu melasă. Și de asemenea uitasem că deși un vînt cu o viteză de o sută cincizeci de kilometri la oră opune unei ființe umane o rezistență aproape de neînvins, el, practic, nu opune, nici o rezistență glontelui greu de plumb dintr-un Colt cu o viteză de plecare de aproape o mie de kilometri pe oră.

Străbătusem cam opt metri, cînd fasciculul care cerceta cu frenezie mă descoperi și se fixă asupra mea și mai reușisem să străbat poate alți doi, înainte de focul lui Larry.

Este un fapt notoriu că gangsterii și gorilele lor sînt cei mai proști țintași din lume, metoda lor obișnuită fiind să se apropie la doi metri înainte de a trage sau a stropi peisajul cu o ploaie de gloanțe suficient de mare ca să facă legea probabilității să acționeze în favoarea lor. Auzisem de sute de ori că acești indivizi nu pot lovi de la zece pași nici ușa unui hambar. Dar, poate Larry nu auzise niciodată de chestia asta, ori poate că regula se aplica numai ușilor de hambar.

O lovitură de copită este nimic în comparație cu puterea de izbire a unui glonte de calibru mare, care te oprește, pur și simplu, în loc. M-a prins în vîrful umărului stîng și m-a răsucit într-un cerc complet, înainte de a mă doborî pe loc. Dar, tocmai asta mi-a salvat viața. Chiar în momentul în care cădeam, am simțit cum mi s-a smucit gulerul impermeabilului, prin care trecuse alt glonte. Focurile trase de Larry nu erau focuri de somare — era pus pe omor.

Și m-ar fi omorît cu siguranță dacă aș mai fi rămas încă două secunde pe punte. Am auzit iar bubuitul înfundat al Coltului — nici de la distanța aceea mică, de nici zece metri, nu se auzea bine, atît de tare urla vîntul — am văzut scîntei sărind din metalul punții la numai cîțiva centimetri în fața mea și, apoi, am auzit țiuitul glontelui care ricoșase în întunericul nopții. Scînteile mi-au dat o speranță. Însemna că Larry folosea gloanțe complet îm-

brăcate în metal, de tipul celor utilizate de polițiști pentru a trage prin caroserii de mașini și uși încuiate. Acest tip de glonte produce o rană cu mult mai curată decît cel cu vîrful crestat care se desface ca o ciupercă. Poate cel tras de Larry nu făcuse decît să-mi perforeze umărul dintr-o parte în alta.

Eram din nou în picioare și alergam. Nu puteam vedea încotro alerg și nici nu-mi păsa. Tot ce conta era să alerg cît mai departe. O rafală orbitoare de ploaie șfichiuitoare măturâ puntea, făcîndu-mă să închid strîns amîndoi ochii și acest lucru îmi făcu plăcere : dacă eu stăteam cu ochii închiși, tot așa stătea și Larry.

Continuînd să-mi țin ochii închiși, m-am lovit de o scară de metal. M-am apucat de scară ca să mă susțin și, înainte să-mi fi dat bine seama ce făceam, eram la trei metri deasupra punții și urcam în continuare. Poate că numai instinctul străvechi al omului de a se cățăra pentru a scăpa de pericol a fost cel care m-a pus în mișcare, dar ceea ce m-a făcut să continui a fost faptul că mi-am dat seama că această scară trebuia să ducă la un fel de platformă unde mă puteam apăra de Larry.

A fost un efort teribil, epuizant. În mod normal, chiar cu vîntul acela puternic, scara nu mi-ar fi dat mare bătaie de cap, dar, în situația de-acum, trebuia să urc prinzîndu-mă de trepte numai cu o mînă. Umărul stîng nu mă durea prea tare, era încă prea amorțit ca să mă doară, adevărata durere avea să vină mai tîrziu, dar, pe moment, tot brațul părea paralizat și, de fiecare dată cînd îmi luam mîna dreaptă de pe o treaptă și voiam să înșfac următoarea, vîntul mă împingea de pe scară, astfel încît, atunci cînd degetele mi se încolăceau de treapta următoare, o făceam aproape totdeauna cu brațul complet întins. Apoi trebuia să mă trag la loc cu singura mînă sănătoasă și să reiau întregul proces de la capăt. După ce urcasem astfel vreo patruzeci de trepte, mi se păru că mîna și umărul drept îmi luaseră foc.

Am făcut o pauză să respir, mi-am încolăcit brațul de o nouă treaptă și m-am uitat în jos. O privire mi-a fost de-ajuns. Am uitat de durere și de oboseală și am început

să mă cațăr mai repede decît înainte. Larry era acolo jos, la talpa scării, mișcîndu-și lanterna în toate direcțiile și, oricît de minuscul era creierul lui, era numai o chestiune de secunde pînă cînd avea să-i vină în minte să lumineze în sus cu lanterna.

Era cea mai lungă scară pe care mă cățărasem vreodată. Părea nesfîrșită și mi-am dat seama că trebuie să facă parte din parapetul de foraj — scara, acum eram aproape sigur, care ducea la „scîndura maimuței", policioara aceea îngustă de pe care un om aranjează bucățile de țeavă de sondă de o jumătate de tonă, ce-i sînt trimise de jos, în rafturile de depozitare din spate. Singurul lucru pe care mi l-am putut aminti despre „scîndura maimuței" a fost faptul, neîmbucurător, că era lipsită de bare de susținere, deoarece acestea nu ar fi făcut decît să stingherească pe omul care așeza la locul lor țevile grele ale sondei.

Un zăngănit strident — ca și cum un baros ar fi lovit scara de metal — acesta a fost modul în care Larry m-a anunțat că dăduse cu ochii de mine. Glontele lovise treapta pe care se odihnea piciorul meu și, un moment, m-am gîndit înspăimîntat că mi-a trecut prin talpă. Cînd am constatat că nu mă atinsese, am mai aruncat o privire rapidă în jos.

Larry urca după mine. Nu-l vedeam, dar puteam zări lanterna prinsă într-o mînă, descriind, la intervale regulate, mișcări dezordonate, în timp ce acesta se cățăra pe scară aproape de trei ori mai repede decît mine. Asta nu-i stătea în fire. Larry n-ar fi putut fi niciodată acuzat că are excesiv de mult curaj. Dar, acum, pesemne ori era peste măsură de drogat, ori era mînat de frică — de teama că am să scap și Vyland o să descopere că el încercase să mă omoare. Și mai exista o posibilitate — foarte puternică — ca Larry să nu mai aibă în pistol decît unul sau două gloanțe, și nu-și putea permite să nu le valorifice.

Am început treptat să remarc o lumină difuză deasupra și în jurul meu. La început m-am gîndit că trebuie să vină de la luminile pentru avertizarea avioanelor din vîrful parapetului. Dar, odată ce mi-a venit acest gînd, mi-am și

dat seama că e greșit. De unde mă găseam eu pînă la vîrful parapetului mai erau peste treizeci de metri. Am mai făcut o pauză, mi-am strîns aproape de tot pleoapele împotriva picăturilor biciuitoare ale ploii și m-am uitat în sus încercînd să străpung întunericul mohorît.

La nici trei metri deasupra capului meu era o platformă în dreapta căreia licărea slab o lumină. Nu lumina cine știe ce, însă era suficientă ca să-mi dea posibilitatea să văd o mică parte din hățișul de grinzi și traverse al parapetului, suficientă ca să pot observa deasupra, în dreapta mea, o umbră neagră care arăta ca o mică gheretă. După aceea lanterna lui Larry s-a oprit din balansare, aruncîndu-și fasciculul vertical în sus și ceea ce am constatat m-a făcut să-mi vină rău : platforma de deasupra mea nu era o tablă metalică solidă, ci o sită prin care se putea vedea orice mișcare. Speranța mea de a aștepta acolo pînă cînd capul lui Larry va apare deasupra nivelului platformei ca să-l lovesc și să-l dobor s-a spulberat.

Mi-am aruncat ochii în jos. Larry era la nici trei metri de mine și atît pistolul cît și lanterna erau ațintite asupra mea. Am putut vedea lumina reflectîndu-se pe țeava pistolului, precum și orificiul negru al acesteia în care se ascundea moartea. O ușoară apăsare pe trăgaci și din orificiul acela negru va țîșni o limbă de foc care va sfîșia întunericul nopții. Și pentru Talbot se va trage cortina. Mă întrebam, confuz, prosteşte, dacă ochii mei au să aibă timp să înregistreze flacăra strălucitoare, înainte ca glontele aducător de uitare să mi-i închidă pentru totdeauna. Apoi, treptat, mi-am dat seama că Larry n-o să tragă, pentru că nici măcar Larry nu era chiar atît de țicnit ca să tragă. Nu în acel moment. Cele peste optzeci de kilograme ale corpului meu în cădere l-ar fi măturat de pe scară ca pe o muscă și, de la înălțimea aceea de zece etaje, amîndoi ne-am fi făcut praf pe puntea de oțel de dedesubt.

Am continuat să urc și am ajuns în vîrful scării. Dacă în locul grătarului ar fi fost o platformă solidă nu cred că aș fi reușit să mă trag pe ea, atît de puternic era vîntul. Singura mea mînă bună n-ar fi reușit decît să lunece pe

suprafața metalică pînă cînd m-ar fi doborît extenuarea și aveam să cad de pe scară. Dar așa, am reușit să-mi vîr degetele în ochiurile plasei metalice și să mă trag de-abușilea pe platformă.

Larry venea imediat în urma mea. Făcu un gest cu lanterna și am priceput ce vrea să spună. M-am dat într-o parte, dincolo de mica gheretă, în colțul unde un bec arunca, dintr-o nișă, o lumină slabă a cărei bătaie se întrerupea abrupt la nivelul taliei, și am așteptat.

Încet, atent, nescăpîndu-mă deloc din ochi, Larry se cățără și, apoi, se ridică în picioare. M-am mai dat puțin înapoi pe „scîndura maimuței", încet, cu fața spre Larry. În dreapta mea se conturau neclar rafturile țevilor de sondă, în stînga era marginea scîndurii — nici o bară de susținere, numai un gol de treizeci de metri. Apoi m-am oprit. Marginea platformei părea să iasă peste tot în afara parapetului și lui Larry i-ar fi convenit de minune să mă aflu pe marginea nordică unde, cu vînt sau fără vînt, un brînci bun — sau glontele de mare calibru — putea să mă arunce cu capul în jos, direct în mare, la patruzeci și cinci de metri dedesubt.

Larry se apropie și mai mult de mine. Își stinse lanterna. Lumina fixă de pe cabină, chiar dacă lăsa în întuneric spațiul de un metru, pînă jos la picioare, îi era totuși suficientă și, în plus, el nu voia să-și asume nici cel mai mic risc ca cineva să observe licărul lanternei și să se întrebe ce smintit s-o fi suit pînă acolo sus pe „scîndura maimuței" și ce-o fi făcînd acolo, pe furtuna aceea, cînd orice activitate era întreruptă.

Se opri la un metru de mine. Gîfîia și pe față îi apăruse iar rînjetul de lup.

— Dă-i drumul, Talbot, mișcă, țipă el.

Am scuturat din cap.

— De-aici nu mă mișc.

De fapt nici nu am auzit ce-a spus, a fost doar un răspuns automat, deoarece tocmai văzusem ceva care mă făcuse să simt un frig ca de gheață, cu mult mai rece decît biciuirea mușcătoare a ploii. Jos, în cabina radio, mă gîndisem eu că Mary Ruthven o făcea pe moarta, și

acum vedeam că avusesem dreptate. Fusese conștientă și probabil că o fi luat-o după noi imediat după ce plecasem. N-ai fi putut confunda capul blond strălucitor, cozile grele care apărură peste vîrful scării și se ridicară în lumină.

Proasto, m-am gîndit eu înfuriat, trăsnito, copil trăsnit și fără minte ! Nici nu m-am mai gîndit la curajul de care avusese nevoie să facă urcușul acela, ce coșmar extenuant trebuie să fi fost pentru ea, și nici chiar la speranța care se ivea astfel pentru mine. Nu mai puteam simți nimic altceva decît amărăciune, indignare și disperare, și, pe lîngă toate acestea, convingerea tot mai puternică că aș fi în stare să dau toată omenirea pentru Mary Ruthven.

— Mișcă-te ! țipă iar Larry.

— Ca să mă poți îmbrînci în mare ? Nu.

— Întoarce-te cu spatele !

— Ca să mă pocnești cu pistolul și să fiu găsit zăcînd jos pe punte și nimeni să nu bănuiască nimic necurat ? Fata era acum la numai o jumătate de metru distanță. Nu ține, Larry, puișorule ! Luminează-mi umărul cu lanterna. Umărul stîng.

Lanterna țăcăni și l-am auzit iar chicotind pe maniacul ăla.

— Deci, tot te-am lovit, vezi, Talbot ?

— M-ai lovit.

Ea era acum în spatele lui. Vîntul puternic înăbușea orice zgomot imprudent pe care ar fi putut, eventual, să-l facă. O urmărisem cu coada ochiului, dar acum m-am uitat dintr-o dată direct la ea, cu ochi plini de speranță, peste umărul lui Larry.

— Mai încearcă o dată, polițaiule, chicoti Larry. A doua oară nu mă mai fraierești.

Încolăcește-i gîtul sau picioarele cu brațele, mă rugam eu. Sau aruncă-i trenciul în cap. Dar, pentru nimic în lume, nu te repezi la mîna cu pistolul.

Și ea se repezi direct la pistol. Prin dreapta lui. Și am auzit clar plesnitura cînd mîna ei i-a prins încheietura.

Un moment, Larry rămase încremenit. Dacă ar fi sărit, s-ar fi răsucit sau mișcat, m-aș fi repezit la el ca un tren expres, dar n-a făcut-o. Surpriza șocului l-a pietrificat

temporar. I-a pietrificat însă şi mîna cu pistolul. Continua încă să ţintească direct spre mine.

Pistolul continua să fie aţintit spre inima mea cînd Larry o înşfăcă violent de încheietură pe Mary cu stînga. O smucitură în sus cu stînga, una în jos cu dreapta şi şi-a eliberat mîna în care ţinea pistolul. Apoi se dădu puţin spre stînga, o trase în faţă cu un pas, o înghesui în rafturile de depozitare din dreapta şi începu să-i răsucească mîna. Ştia acum cu cine avea de-a face şi pe faţă îi reapăruse rînjetul de lup, iar ochii aceia de tăciune şi pistolul erau tot timpul aţintiţi spre mine.

Timp de cinci, zece secunde, rămaseră acolo încordaţi. Frica şi disperarea îi dădeau fetei o putere pe care, în mod normal, n-ar fi avut-o, dar Larry era şi el disperat şi avea o putere mult mai mare ca de obicei. Se auzi un suspin înăbuşit de durere şi disperare şi ea căzu în genunchi în faţa lui, apoi căzu pe o parte în timp ce Larry continua să o strîngă de încheietură. Acum nu-i mai puteam vedea decît sclipirea palidă a părului, căzuse sub nivelul luminii slabe a beculeţului din nişă. Nu mai vedeam decît dementa de pe faţa omului dinaintea mea şi lumina ce iradia de pe policioara micii gherete la cîţiva paşi în spatele lui. Mi-am ridicat piciorul drept şi am încercat să-mi scot pantoful cu stîngul. N-aveam nici o şansă.

— Vino încoa', poliţaiule, porunci, dur, Larry. Vino încoa' că, dacă nu, mai răsucesc puţin încheietura iubitei şi-atunci poţi să-i zici adio. Şi aşa avea să facă. Acum nu mai avea nici o importanţă, ştia că, oricum, trebuia s-o omoare. Fata ştia prea multe.

Am făcut doi paşi înspre el. Călciiul îmi ieşise din pantoful drept. Mă lovi puternic cu Coltul peste gură. Am simţit plesnindu-mi un dinte şi gustul sărat al sîngelui dintr-o spărtură interioară la buza de sus. Mi-am întors faţa, am scuipat sîngele şi Larry îmi înfipse ţeava pistolului adînc în gît.

— Mori de spaimă, poliţaiule ? zise el încet. Vocea nu-i era mai puternică decît o şoaptă, dar i-o auzeam, totuşi, cu tot urletul vîntului puternic. Pesemne este adevărată povestea aceea cu creşterea anormală a sensibili-

tăţii celor ce se află pe punctul de a muri. Şi eu eram pe punctul de a muri.

Eram, într-adevăr, înspăimîntat pînă în acele unghere ale sufletului în care nu simţisem niciodată pînă atunci spaima. Umărul începea să mă doară, să mă doară îngrozitor. Îmi venea să leşin, pistolul acela blestemat stîlcindu-mi gîtul îmi provoca valuri de ameţeală care mi se întindeau în tot corpul. Am tras înapoi piciorul drept cît am putut de mult ca să nu-mi pierd echilibrul. Cu degetul mare prinsesem limba pantofului.

— N-o să-ţi meargă, Larry, am hîrîit eu. Presiunea de pe laringe mă sufoca, cătarea pistolului mă înpungea dureros în bărbie. Omoară-mă şi ai tăi n-au să mai pună mîna niciodată pe comoară.

— Mor de rîs.

Ceea ce şi făcu — un hohot oribil, de maniac.

— Mă vezi, poliţaiule, mor de rîs. Oricum n-am s-o văd niciodată, nici măcar o părticică din ea. Larry, drogatul, nu vede niciodată, nimic. Praful alb, asta este tot ce mi-a dat totdeauna taică-meu mie, preaiubitului său fiu.

— Vyland ? Înţelesesem chestia asta numai cu cîteva ceasuri în urmă.

— Tatăl meu. Lua-l-ar dracu ! Mută pistolul, ţintindu-mă în pîntece. Adio, poliţaiule.

Am mişcat piciorul în faţă, uşor, accelerînd, dar neobservat în întuneric de Larry.

— Am să-i spun adio din partea ta, am zis eu. Pantoful făcu să zăngăne tabla ondulată a micii gherete, chiar în momentul cînd rosteam aceste cuvinte.

Larry îşi răsuci capul peste umărul drept ca să descopere sursa acestei noi ameninţări. O fracţiune de secundă, înainte de a începe să se întoarcă din nou spre mine, maxilarul drept îi rămase descoperit spre mine — exact ca şi operatorului de radio, acum cîteva minute.

L-am izbit. L-am izbit de parcă ar fi fost un satelit şi eu trebuia să-l lansez pe o orbită în jurul lunii. L-am izbit ca şi cum de asta ar fi depins viaţa tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor rămaşi pe lume. L-am lovit cum nu mai lovisem în viaţa mea pe nimeni pînă atunci,

cum — mi-am dat seama chiar cînd îl izbeam — n-am să mai lovesc pe nimeni vreodată.

Un zgomot surd, înăbușit și Coltul îi căzu din mînă și se izbi de sită la picioarele mele. Timp de două, trei secunde, Larry păru să rămînă acolo nemișcat, apoi, cu o mișcare necrezut de înceată, cu finalitatea irevocabilă a unui coș de fabrică ce se prăbușește căzu în hăul de dedesubt.

Fără nici un țipăt de groază, fără nici o zbatere căzu pe puntea metalică aflată la treizeci de metri dedesubt. Larry era mort chiar înainte de a începe să se prăbușească.

CAPITOLUL XI

La opt minute după moartea lui Larry și exact la douăzeci de minute după ce-i lăsasem în cabină pe Kennedy și Royale, m-am întors înapoi și am ciocănit la ușă după un cod pe care îl stabilisem în grabă între noi. Ușa se deschise și am intrat înăuntru. Kennedy o încuie la loc, în timp ce eu mă uitam la Royale, care continua să zacă întins și inconștient pe podea.

— Cum s-a comportat pacientul ? am întrebat eu.

Respirația continua să-mi fie sacadată — eforturile din ultimele douăzeci de minute și faptul că, după aceea, alergasem tot drumul pînă aici mă împiedicaseră să-mi recapăt respirația normală.

— Cam agitat, rînji Kennedy. A trebuit să-i mai dau un sedativ. Apoi începu să mă studieze cu privirea și, treptat, zîmbetul i se șterse de pe față, după ce văzu, mai întîi, sîngele ce mi se prelingea din gură, apoi, gaura din umărul impermeabilului. Arăți îngrozitor. Ești rănit. Ai avut necazuri ?

Am confirmat din cap.

— Dar acum s-a terminat, am lichidat toate problemele. Am început să-mi dau jos, cît puteam de repede, îmbrăcămintea impermeabilă, însă nu era deloc plăcut. Am stabilit legătura radio. Totul merge perfect. Pînă acum, vreau să spun.

— Excelent, este minunat.

Cuvintele fuseseră rostite automat. Veştile mele îi făcură plăcere lui Kennedy, dar era departe de a fi încîntat de înfăţişarea mea. Atent, cu delicateţe, mă ajută să-mi scot impermeabilul şi l-am auzit tăindu-i-se respiraţia cînd văzu locul unde-mi rupsesem cămaşa la umăr şi tampoanele de tifon îmbibate de sînge cu care Mary astupase rana la ambele capete — glonţele traversase drept, neatingînd osul, dar rupîndu-mi jumătate din muşchiul deltoid — în scurtul interval după ce coborîsem scara, cînd ne-am oprit în cabina radio.

— Dumnezeule, dar asta trebuie să doară îngrozitor! exclamă el.

— Nu prea tare. Ceea ce nu era adevărat. Doi omuleţi, lucrînd cu schimbul, erau căţăraţi pe ambele părţi ale umărului şi îi dădeau continuu bătaie cu un ferăstrău, cu atîta înverşunare de parcă viaţa lor ar fi depins numai de asta. Şi nici cu gura nu stăteam mai bine. În dintele spart îmi rămăsese descoperit un nerv, care, din secundă în secundă, declanşa cîte un şoc violent de durere care-mi străpungea faţa pînă în creier. În mod normal, această combinaţie m-ar fi făcut să mă urc pe pereţi. Dar ziua de astăzi nu era o zi normală.

— Nu mai poţi continua în starea asta, insistă Kennedy. Pierzi sînge şi...

— Se observă că am fost lovit la dinţi? l-am întrerupt eu.

Se duse la chiuvetă, udă o batistă şi îmi şterse tot sîngele de pe faţă.

— Nu cred, spuse el, cercetîndu-mă cu privirea. Mîine, buza de sus o să fie de două ori mai groasă, dar, deocamdată, n-a început încă să se umfle. Rise forţat şi adăugă: Cît timp rana din umăr nu te face să rîzi în hohote, n-o să bage nimeni de seamă că ai un dinte spart.

— Perfect. Asta-i tot ce voiam să aflu. Ştii şi tu că n-am încotro, trebuie să duc treaba asta pînă la capăt.

Îmi scosesem pantalonii impermeabili şi a trebuit să mut pistolul de la brîu. Kennedy, care începuse să îmbrace el hainele impermeabile, îl văzu.

— Al lui Larry ?

Am încuviințat din cap.

— El a produs avariile ?

Am dat iar din cap.

— Și Larry ?

— Acolo unde s-a dus n-o să mai aibă nevoie de heroină. Cu înțepături ascuțite de durere mi-am pus haina mai mulțumit decît oricînd că o dezbrăcasem aici înainte de a pleca. I-am rupt gîtul.

Kennedy mă privi lung și îngîndurat.

— Joci cam tare, nu ți se pare, Talbot ?

— Nici pe jumătate cît ai fi jucat tu de tare, îi spusei eu încruntat. O doborîse pe Mary în mîini și în genunchi pe „scîndura maimuței", sus în turlă, la treizeci de metri deasupra punții, și susținea ca ea să coboare de acolo fără ajutorul scării.

Abandonă încheierea ultimului nasture al impermeabilului, făcu două salturi rapide spre mine, mă înșfăcă de umeri, dar îmi dădu drumul cînd țipai de durere.

— Iartă-mă, Talbot ! A fost o tîmpenie din partea mea. Fața nu-i mai era bronzată ca de obicei, ochii și gura îi făcuseră cute de îngrijorare. Cum... E sănătoasă ?

— E sănătoasă, am confirmat eu, extenuat. Vine aici în zece minute și-ai să vezi cu ochii tăi. Mai bine-i dai drumul, Kennedy. Aștia trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

— Ai dreptate, murmură el. O jumătate de oră, a zis generalul. A cam trecut. Ești... ești sigur că e teafără ?

— Sigur că sînt sigur, i-am răspuns iritat, apoi, imediat, am regretat această izbucnire. Tînărul începuse să-mi placă foarte mult. L-am privit cu un rînjet : N-am mai văzut niciodată un șofer atît de îngrijorat de soarta patronului său.

— Am plecat, zise el. N-avea poftă să zîmbească. Luă un portofel de piele de lîngă hîrtiile mele de pe birou și-l puse în buzunarul de la piept. Nu trebuie să-l uit. Deschide ușa, te rog, și vezi dacă drumul e liber.

Am deschis ușa, am văzut că nu era nimeni și i-am făcut semn. Îl apucă pe Royale de subțioară, îl trase tîrîș

prin ușă și-l lăsă să cadă, fără nici o ceremonie, lîngă scaunul răsturnat din coridor. Royale începu să se miște și să geamă. Avea să-și revină dintr-un moment în altul. Kennedy se uită la mine cîteva clipe, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva, apoi ridică mîna și mă bătu ușor pe umărul sănătos.

— Mult noroc, Talbot, murmură el. Tare aș fi dorit să pot merge cu tine.

— Și eu, i-am zis din suflet. Nu-ți fă probleme, acum e cam pe sfîrșite. Nu-mi făceam nici un fel de iluzii și Kennedy știa asta. L-am salutat din cap, am intrat în cameră și-am închis ușa. L-am auzit pe Kennedy învîrtind cheia în broască și lăsînd-o acolo. Am ascultat, dar nu i-am auzit nici măcar pașii cînd a plecat. Pe cît era de solid, pe atît era de iute și nezgomotos.

Acum, rămas singur, cu nimic de făcut, durerea se năpusti cu o putere îndoită. Durerea și ameteala mă încercau în valuri alternative. Simțeam cum limanurile conștiinței înaintau și se retrăgeau. Ar fi fost atît de ușor să mă las luat de apă ! Dar nu mă puteam lăsa, nu în acest moment. Acum era prea tîrziu. Aș fi dat orice pentru o injecție împotriva durerii, pentru ceva care să mă ajute să trec peste ceasul următor. Aproape că m-am bucurat cînd, la mai puțin de două minute după plecarea lui Kennedy, am auzit sunetul unor pași care se apropiau. Ne coordonasem perfect. Am auzit o exclamație, pașii s-au transformat brusc în fugă și eu m-am dus și m-am așezat în spatele biroului, luînd în mînă un creion. Becul din tavan îl stinsesem și ajustasem una din lămpile din perete, astfel încît să lumineze direct peste capul meu, punîndu-mi fața complet în umbră. Poate — cum zicea Kennedy — nu se va vedea că sînt lovit la gură, dar mă durea așa de tare încît mi se părea că se vede și nu voiam să risc deloc.

Cheia scrîșni strident în broască, ușa fu trîntită într-o parte, lovindu-se de perete și o namilă făcută după tiparul lui Cibatti, pe care n-o mai văzusem, dădu buzna în încăpere. Hollywoodul învățase pe toată lumea schema cu trîntitul ușii în situații de-astea. Dacă stricai tăbliile sau balamalele sau tencuiala de pe perete nu conta — neferi-

citul proprietar era cel care suporta spezele. În acest caz, cum uşa era făcută din oţel, tot ce stricase tipul era propriul deget de la picior şi nu era nevoie să fii mare cunoscător al naturii umane ca să-ţi dai seama că nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decît să descarce automatul pe care-l agita în mînă. Dar tot ce putu să vadă am fost eu — cu un creion în mînă şi cu o expresie de blîndă nedumerire pe faţă. Se încruntă totuşi la mine, apoi se întoarse şi făcu semn cuiva aflat în coridor.

Vyland şi generalul intrară sprijinindu-l pe Royale, care între timp îşi mai revenise. Mi se încălzi inima numai văzîndu-l cum se lasă greoi pe un scaun. Eu însumi, acum două nopţi, şi cu Kennedy, în noaptea asta, făcusem o treabă splendidă cu Royale : promitea să fie cea mai mare contuzie facială văzută de mine vreodată. Deja era, în mod cert, cea mai colorată. Şedeam acolo şi mă întrebam cu un fel de interes detaşat — pentru că nu-mi mai puteam permite să mă gîndesc la Royale altfel decît cu detaşare — dacă contuzia avea să o mai aibă şi cînd o să ajungă pe scaunul electric. Eram aproape convins c-o să mai existe nişte urme.

— Ai ieşit astă-seară din camera asta, Talbot ? Vyland vorbea pe un ton răguşit şi iritat, îşi pusese puţin la păstrare vocea politicoasă de înalt funcţionar.

— Sigur, m-am dematerializat şi m-am prelins prin gaura cheii. M-am uitat curios spre Royale. Ce s-a întîmplat cu prietenul iubit ? I-a căzut turla în cap ?

— N-a fost Talbot. Royale împinse la o parte mîna cu care-l susţinea Vyland, căută sub haină şi-şi scoase pistolul. Minusculul lui pistolet sinistru — acesta era primul lucru la care se gîndea întotdeauna, în orice împrejurare, Royale. Era pe punctul de a-l băga la loc, cînd îi veni o idee şi scoase încărcătorul. Neatins — toate cartuşele acelea mititele, funeste, de cupro-nichel erau la locul lor. Puse încărcătorul la loc în automat iar pe acesta în tocul de la subţioară şi apoi, cuprins de o bănuială, se căută în buzunarul de la piept. În ochiul nelovit se aprinseră două scîntei, pe care cineva cu fantezie prea bogată le-ar fi putut interpreta drept o expresie de consternare, apoi, de uşurare, cînd îi spuse lui Vyland : Portofelul. S-a dus.

— Portofelul ? Nu încăpea nici o îndoială, Vyland era evident uşurat. Un hoţ expeditiv !

— Portofelul dumitale ! Pe platforma mea ? O insultă, o insultă intolerabilă ! Mustaţa bătrînului vulpoi intrase într-o teribilă agitaţie, într-o dezlănţuire de indignare puritană, cu care orice seminar metodist s-ar fi mîndrit. Ştii bine că nu sînt apărătorul tău legal, Royale, dar, pe platforma mea ! Am să institui imediat o percheziţie şi vinovatul...

— Puteţi să vă cruţaţi oboseala, generale, l-am întrerupt eu sec. Vinovatul a pus banii în siguranţă în buzunarul de la pantaloni şi portofelul este pe fundul mării. În plus, orice om care este în stare să ia bani de la Royale merită o medalie.

— Vorbeşti cam mult, prietene, zise rece Vyland. Se uită la mine cu o privire cercetătoare care nu-mi plăcu deloc, şi continuă încet : S-ar putea să fi fost o diversiune, ca să distragă atenţia. Poate Royale a fost scos din circulaţie pentru cu totul alt motiv. Un motiv despre care tu, Talbot, s-ar putea să ştii ceva.

Am îngheţat. Vyland nu era omul care să se lase uşor păcălit şi eu, în nici un caz, nu dorisem aşa ceva. Dacă deveneau bănuitori şi se apucau să mă percheziţioneze şi găseau ori pistolul lui Larry, ori rana — şi le-ar fi găsit obligatoriu pe-amîndouă — atunci acesta era, cu siguranţă, spectacolul de adio al lui Talbot. În clipa următoare, am îngheţat şi mai rău. Royale zise :

— Poate că, totuşi, a fost o diversiune. Se ridică şi veni, clătinîndu-se pe picioare, pînă la birou şi se uită la hîrtiile din faţa mea.

Asta era sfîrşitul. Mi-am amintit, în acel moment, privirea prea studiat întîmplătoare pe care Royale o aruncase hîrtiilor cînd ieşise din cameră. Acoperisem cam o jumătate de coală cu litere şi cifre înainte de ieşirea lui din cameră, dar de-atunci nu mai adăugasem nici măcar o singură literă sau cifră. Şi aceasta era singura dovadă de care avea nevoie Royale. Am continuat să mă uit la faţa lui, neîndrăznind să-mi arunc ochii în jos la hîrtii, şi mă întrebam cam cîte gloanţe o să toarne Royale în mine, înainte ca eu să fi apucat măcar să scot tunul lui Larry

de la brîu. Dar, fără să-mi vină să cred, l-am auzit pe Royale vorbind.

— Cred că am greşit adresa. Talbot este nevinovat. A lucrat, domnule Vyland. Aproape fără întrerupere, aş zice.

M-am uitat la hîrtii. De unde lăsasem o jumătate de pagină mîzgălită cu litere şi cifre, acum erau pline două pagini şi jumătate. Fuseseră scrise cu acelaşi creion şi ar fi trebuit să te uiţi foarte atent ca să vezi că nu fuseseră scrise de aceeaşi mînă. Şi, în plus, Royale le văzuse de-andoaselea. Mîzgăleala aceea era la fel de lipsită de sens cum fusese şi a mea, dar era de-ajuns, mai mult decît suficientă : era paşaportul meu pentru viaţă, dat de Kennedy, a cărui previziune pătrunzătoare o depăşise cu mult pe a mea de astă dată. Ce bine ar fi fost să-l fi cunoscut pe omul ăsta cu cîteva luni în urmă !

— Bine. Deci, a fost vreunul lefter de parale. Vyland era satisfăcut. Îşi scosese deja această problemă din minte. Ei, cum stai, Talbot ? Sîntem presaţi de timp.

— Nici o grijă, l-am asigurat. Toate s-au aranjat. Garantat. Cinci minute de umblat la aparate în batiscaf şi sîntem gata de plecare.

— Excelent. Vyland arăta încîntat, dar asta numai pentru că nu ştia ce ştiam eu. Se întoarse spre gorila care trîntise uşa : Fiica generalului şi şoferul — îi găseşti în salonul generalului. Să vină aici imediat ! Gata, Talbot ?

— Gata. M-am ridicat în picioare, împleticindu-mă puţin, dar, în comparaţie cu Royale, arătam absolut sănătos şi nimeni nu observă nimic. Am avut o zi lungă şi grea, Vyland. Nu mi-ar strica un întăritor înainte de a cobori în batiscaf.

— M-ar surprinde ca Cibatti şi amicul lui să n-aibă un stoc suficient şi pentru un bar. Vyland începea să întrezărească succesul. Era numai bunăvoinţă. Hai să mergem.

Am ieşit grămadă în coridor şi, apoi, ne-am înşirat pînă la uşa camerei de acces în cheson. Vyland bătu din nou după codul său secret — am remarcat bucuros că era tot acelaşi — şi am intrat înăuntru.

Vyland avusese dreptate. Cibatti şi prietenul său erau bine garnisiţi cu provizii de băutură şi, după ce am tras vreo trei înghiţituri bune de whisky fără sifon, cei doi omuleţi care tăiau cu ferăstrăul în umărul meu lăsaseră

munca în acord şi o luaseră mai uşor, iar mie nu-mi mai venea să mă dau cu capul de pereţi de durere. Mi se păru logic să sper că mă va durea şi mai puţin dacă îmi mai turnam o porţie de anestezic şi tocmai asta făcusem, cînd se deschise uşa şi apăru haidamacul trimis de Vyland în partea cealaltă a platformei, aducîndu-i pe Mary şi pe Kennedy. Inima mea trecuse prin multe noaptea aceea, eforturi extraordinare, grele, cu care nu era obişnuită, dar nu-mi trebui decît s-o văd pe Mary ca să înceapă să salte din nou. Mintea însă nu-mi săltă de bucurie. Uitîndu-mă la faţa ei, mintea mi se umplu de tot felul de închipuiri plăcute despre ce le-aş fi făcut lui Vyland şi Royale. Sub ochi avea cearcăne mari, negre-vineţii, arăta palidă şi extenuată şi se vedea că-i este rău. Aş fi pariat pe orice că jumătatea aceea de oră o înspăimîntase şi o zdruncinase cum nu mai fusese niciodată în viaţa ei. Chiar şi pe mine mă înspăimîntase şi mă zdruncinase destul. Dar nici Vyland nici Royale nu păreau să observe nimic în neregulă. Oamenii forţaţi să se încurce cu ei şi să nu fie înspăimîntaţi sau zdruncinaţi erau mai degrabă excepţie decît regulă.

Kennedy nu arăta nici înspăimîntat nici zdruncinat. El arăta exact ce era : un şofer perfect. Dar Royale nu era mai uşor de fraierit decît mine. Se întoarse la Cibatti, mîna lui dreaptă, şi-i zise :

— Controlează-l pe puişorul ăsta, te rog, şi vezi să nu aibă asupra lui nimic care nu se cade.

Vyland îi aruncă o privire întrebătoare.

— S-ar putea să fie la fel de inofensiv cum arată, dar eu am unele îndoieli, îi explică Royale. A umblat liber pe toată platforma, toată după-amiaza. S-ar putea să-şi fi făcut cumva rost de vreun pistol, şi, într-o atare situaţie, poate, pur şi simplu, să-i ia prin surprindere pe Cibatti şi pe ceilalţi, într-un moment cînd aceştia se uită în altă parte. Royale făcu un semn cu capul spre uşa din peretele convex. Nu mi-ar face deloc plăcere să mă văd urcînd treizeci de metri pe o scară de fier, tot timpul sub ameninţarea pistolului ţinut de Kennedy.

Îl percheziţionară şi nu găsiră nimic. Era isteţ Royale, nu încape vorbă, aproape nimic nu scăpa privirii lui agere. Numai că, de data asta, n-a fost suficient de isteţ. Pe mine ar fi trebuit să mă percheziţioneze.

— Să știi că nu vrem să te grăbim, Talbot, zise Vyland cu un sarcasm studiat.

— Imediat. Am dat pe gît ultimele picături de anestezic, m-am încruntat solemn la notele din mînă, le-am împăturit punîndu-le în buzunar și m-am întors spre ușa de acces spre interiorul pilonului. Am evitat cu grijă să mă uit la Mary, la general sau la Kennedy.

Vyland mă atinse la umărul rănit și, dacă n-ar fi fost anestezicul, aș fi ieșit prin platforma cabinei. Așa însă, am sărit numai vreo doi centimetri și cei doi tăietori de lemne de pe umăr o luară din nou de la capăt, trăgînd de ferăstrău mai cu foc decît înainte.

— Începe să ne fie frică, da ? mîrîi Vyland. Îmi făcu apoi un semn spre un mecanism de pe masă, un simplu comutator solenoid, pe care-l adusesem din batiscaf. Ai uitat ceva, așa e ?

— Nu. De ăsta nu mai avem nevoie.

— Bine. Hai să mergem. Ia-o înainte. Supraveghează-i atent, ai înțeles, Cibatti ?

— O să stau cu ochii pe ei, șefule, îl asigură Cibatti.

Și, sigur, așa avea să facă. L-ar fi pocnit cu pistolul în cap pe primul om căruia i-ar fi venit ideea să tragă o dată prea tare aer în piept. Generalul și Kennedy n-aveau să poată pune nimic la cale în timpul cît Vyland și Royale se aflau acolo jos cu mine, în batiscaf. Aveau să stea aici sub amenințarea pistolului pînă ne întorceam. Eram sigur că Vyland ar fi preferat chiar să-l ia pe general cu noi în batiscaf, ca măsură suplimentară de siguranță, dar, pe lîngă faptul că în vas nu încăpeau confortabil decît trei și Vyland n-ar fi riscat cel mai mic pericol fără cuțitarul său lîngă el, coborîrea aceea de o sută optzeci de trepte era cu mult prea mult pentru bătrînul general.

Se dovedea aproape prea mult și pentru mine. Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, umărul, brațul și gîtul îmi erau ca scăldate într-un șuvoi de plumb topit și valurile de durere arzătoare îmi străpungeau pînă în creieri iar acolo, focul se transforma în beznă, și în jos, în piept și în stomac, îmi provoca amețeală. De cîteva ori, durerea, bezna și amețeala au fost pe punctul de a mă înghiți complet. A trebuit să mă prind cu înverșunare disperată de

scară, cu singura mînă sănătoasă, pînă s-au potolit valurile şi mi-am recăpătat pe deplin conştiinţa. Cu fiecare treaptă coborîtă, perioadele de beznă deveneau tot mai lungi şi conştiinţa tot mai întunecată şi trebuie că ultimele treizeci, patruzeci de trepte le-am coborît ca un automat, din instinct, memorie şi datorită unei stranii puteri de voinţă izvorîtă din subconştient. Singurul punct în favoarea mea era că, amabili ca totdeauna, mă trimiseseră jos primul, ca să nu trebuiască să mă lupt cu ispita de a lăsa să le cadă ceva greu în cap, şi astfel nu putură să vadă cît sufeream. Cînd am ajuns pe platforma de jos şi cînd sosi ultimul dintre ei — prietenul lui Cibatti, care urma să închidă trapa din platformă — cel puţin eram în stare să stau în picioare fără să mă clatin. Faţa cred că trebuie să-mi fi fost de culoarea hîrtiei şi scăldată de transpiraţie, dar lumina becului minuscul de la piciorul acelui mormînt cilindric era atît de slabă că nu exista pericolul ca Vyland sau Royale să detecteze ceva neobişnuit. Bănuiam că nici Royale nu se simţea prea bine după călătoria pe care-o făcuse. Orice om care a primit o lovitură sau lovituri suficient de puternice ca să-l facă să-şi piardă cunoştinţa timp de o jumătate de oră, nu se va simţi în cea mai bună formă vreo cincisprezece minute după ce îşi revine. În ce-l priveşte pe Vyland, aveam o vagă bănuială că era destul de speriat şi că principala lui preocupare, în acel moment, era propria persoană şi călătoria submarină care ne aştepta.

Trapa din platformă fu deschisă şi ne lăsarăm în jos, prin camera de inundare şi de trecere în batiscaf, în balonul de oţel de dedesubt. Am avut cea mai mare grijă să-mi protejez umărul rănit cînd a trebuit să trec colţul ascuţit, aproape dreptunghiular, pentru a pătrunde în cabina de observaţie, dar, totuşi, trecerea a fost absolut îngrozitoare. Am aprins lumina de deasupra capului şi m-am îndreptat spre cutiile cu circuite, lăsîndu-l pe Vyland să închidă trapa camerei de inundare. După o jumătate de minut el se strecură în cabina de observaţie şi închise în urma lui uşa grea, circulară.

Au fost amîndoi, aşa cum dorisem, impresionaţi de mulţimea şi confuzia de fire atîrnînd din cutiile cu circuite

și, dacă nu au fost la fel de impresionați de viteza și eficacitatea cu care, abia consultîndu-mi notele, le-am pus pe toate din nou la loc, asta nu însemna că n-ar fi trebuit să fie. Din fericire, cutiile cu circuite nu erau mai sus de nivelul mijlocului. Brațul stîng îmi era atît de amorțit că nu-l puteam folosi decît de la cot în jos.

Am fixat ultimul fir, am închis capacele cutiilor și am început să verific circuitele. Vyland mă privea nerăbdător. Royale mă urmărea cu o față, care, lipsită de expresie și zdrelită, semăna destul de bine cu marele Sfinx din Gaza. Dar nu m-am lăsat impresionat de dorința lui Vyland de a ne grăbi. În acest batiscaf mă găseam și eu și n-aveam nici un chef să risc ceva. Apoi am conectat reostatele de control ale celor două motoare alimentate cu baterii, m-am întors la Vyland și i-am arătat două cadrane care începuseră să licăre.

— Motoarele. Aici înăuntru nu poți să le auzi aproape deloc, dar merg exact cum trebuie. Gata de plecare ?

— Da. Își linse buzele. Gata cînd vrei tu.

Am dat din cap, am deschis ventilul pentru inundarea camerei de la intrare și am arătat spre microfonul care se odihnea pe un suport la înălțimea capului, între mine și Royale. Am întors comutatorul din perete în poziția deschis.

— Poate vrei să dai ordinul să tragă aerul din inelul de cauciuc ?

Dădu din cap, dădu ordinul și puse microfonul la loc. L-am închis și am așteptat.

Batiscaful se legăna ușor, înainte și înapoi, într-un arc de aproximativ trei sau patru grade, cînd, dintr-o dată, mișcarea încetă complet. Mi-am aruncat ochii pe cadranul de adîncime. Oscilase pînă atunci neregulat, era încă suficient de aproape de suprafață ca să fie afectat de valurile înalte care se rostogoleau pe deasupra, dar, chiar și așa, nu mai era nici o îndoială că adîncimea medie indicată de aparat crescuse perceptibil.

— Ne-am desprins de pilon, i-am spus lui Vyland. Am aprins farul vertical și i-am făcut semn să se uite prin fereastra de plexiglas de la picioarele noastre. Fundul nisipos al oceanului era acum la nici doi metri distanță. Care e direcția ? Repede ! Nu vreau să ne înnămolim aici.

— Drept înainte, exact încotro arăţi tu.

Am cuplat cele două motoare, am început să înaintăm cu viteză medie şi am ajustat aripile ca să ne dea maximum de propulsie. A fost destul de puţin, nu mai mult de două grade. Spre deosebire de cîrma laterală, aripile de adîncime ale batiscafului îţi dau un minimum de control, ele avînd un rol auxiliar pentru emersiune şi imersiune. Am accelerat treptat motoarele la maximum.

— Aproape exact pe direcţia sud-est. Vyland consulta o bucată de hîrtie pe care o scosese din buzunar. Curs 222 °.

— Într-adevăr ?

— Adică, cum „într-adevăr" ? sări el furios.

Acum, cînd îşi îndeplinise dorinţele şi batiscaful se pusese în mişcare, lui Vyland nu-i mai plăcea deloc. Claustrofobie. Îţi dădeai imediat seama.

— Asta este adevărata direcţie sau este cea pentru această busolă ? am întrebat eu răbdător.

— Pentru această busolă.

— A fost corectată pentru devieri ?

Îşi consultă din nou bucata de hîrtie.

— Da. Şi Bryson a zis că, dacă pornim drept în direcţia asta, metalul pilonilor platformei n-o să ne afecteze.

N-am spus nimic. Bryson, inginerul care murise de aeroembolism, unde o fi el acum ? La nici şaizeci de metri distanţă, eram aproape sigur. Pentru a săpa un puţ petrolier de trei, patru mii de metri adîncime, era nevoie de cel puţin şase mii de saci de ciment şi lipsa a două căldări, suficiente pentru a fi siguri că Bryson va rămîne la fundul oceanului mult timp după ce devenise un schelet neidentificabil, n-avea cum să fie observată.

— Cinci sute douăzeci de metri, zise Vyland. De la pilonul pe care l-am părăsit pînă la avion. Adică, distanţa orizontală. Dacă luăm în considerare coborîrea pînă în fundul văii — aproximativ şase sute douăzeci metri. În orice caz, aşa zicea Bryson.

— Unde începe valea aceea ?

— La circa trei sute patruzeci de metri de aici. Şi are o adîncime de vreo cincizeci şi doi de metri. Deci, încă o dată adîncimea la care este instalată platforma petrolieră. Cu alte cuvinte, de la suprafaţă are o adîncime de vreo sută patruzeci şi cinci de metri.

Am dat din cap, dar n-am spus nimic. Totdeauna am auzit spunîndu-se că nu poţi să simţi concomitent două focare majore de durere, dar nu este adevărat. Se poate. Braţul, umărul şi spatele îmi erau o mare de durere, o mare punctată de zvîcnetele suliţelor sfredelitoare ale durerii din maxilarul superior. N-aveam poftă de conversaţie, n-aveam poftă de nimic. Am încercat să uit durerea concentrîndu-mă asupra lucrului pe care îl aveam de făcut.

Parîma care ne lega de stîlp era, constatasem eu, înfăşurată în jurul unui tambur acţionat de un motor electric. Dar motorul se învîrtea într-o singură parte — pentru a putea strînge cablul pe tambur la întoarcere. Însă acum, în timp ce înaintam, parîma era lăsată de un arc slab să se desfăşoare şi prin mijlocul ei trecea cablul telefonic. Numărul de rotaţii făcute de tambur era înregistrat de un aparat din cabina noastră de observaţie, dîndu-ne o idee destul de exactă asupra distanţei parcurse. Ne indica, de asemenea, şi viteza cu care mergeam. Maximum de viteză pe care-o putea dezvolta batiscaful era două noduri, dar chiar şi slaba rezistenţă oferită de tamburul cablului de legătură o reducea la un singur nod. Era însă suficient de rapid. Nu aveam de mers departe.

Vyland părea mai mult decît mulţumit să lase în seama mea conducerea batiscafului. Îşi petrecea aproape tot timpul privind, cu oarecare teamă, printr-una din ferestrele laterale. Singurul ochi sănătos al lui Royale, rece şi fără să clipească, nu mă părăsea o clipă. Urmărea cele mai mici mişcări şi ajustări pe care le făceam, pe fiecare în parte, însă numai din obişnuinţă. Cred că ignoranţa lui privind principiile de funcţionare şi aparatura batiscafului era absolut totală. Categoric, aşa trebuie să fi fost : chiar şi cînd am dat la minimum indicatorul aparatului care controla evacuarea bioxidului de carbon din încăpere, asta n-a însemnat nimic pentru el.

Alunecam uşor înainte, la circa trei metri deasupra fundului mării, cu botul uşor ridicat în sus datorită rezistenţei cablului de legătură, iar cablul de ghidaj, atîrnînd în jos de sub camera de observaţie, se tîra peste formaţiile de rocă şi corali sau peste cîte un burete de mare. Întune-

ricul din apă era absolut, dar cele două faruri exterioare şi lumina care radia în afară prin ferestrele noastre de plexiglas ne dădeau suficientă posibilitate de a vedea în jur. Unul sau doi peşti trecură leneşi pe lîngă ferestre, complet indiferenţi şi concentraţi la propriile lor treburi. O vietate cu trup de şarpe îşi îndreptă cu un zvîcnet silueta zveltă cenuşie spre noi, îşi lovi capul sinistru de o fereastră laterală şi privi înăuntru cu ochii holbaţi, fără să clipească, aproape un minut ; un cîrd de peşti cu înfăţişare de scrumbii spaniole ne ţinu cîtva timp companie, apoi dispăru cu o explozie de zbateri şi zvîcnete cînd apăru un rechin care naviga maiestos, propulsîndu-se cu o mişcare abia perceptibilă a cozii lungi şi puternice. Dar, cea mai mare parte a timpului, fundul mării păru să fie pustiu. Pesemne că furtuna care bîntuia deasupra mînase majoritatea peştilor spre apele mai adînci.

La exact zece minute după plecare, platoul oceanic se scufundă abrupt, dînd impresia, în întunericul care se căscă brusc sub noi şi pe care farurile nu-l puteau străpunge, că trecusem într-o prăpastie cu pereţi aproape verticali. Ştiam că este numai o iluzie. Vyland trebuie să fi cercetat fundul oceanului de zeci de ori şi dacă el zicea că înclinaţia este de numai 30°, aproape sigur aşa trebuie să fi fost. Dar, cu toate acestea, impresia că intrasem brusc într-o prăpastie fără fund era copleşitoare.

— Asta este, spuse Vyland, cu glas încet. Pe faţa lui netedă, mată, am şi văzut apărînd picături de transpiraţie. Dă-i drumul în jos, Talbot.

— Mai tîrziu, am scuturat eu din cap. Dacă începem să coborîm acum, cablul pe care îl tîrîm după noi are să tragă în sus coada batiscafului. Farurile n-or să mai poată lumina în faţă, numai în jos, vertical. Vrei să ne ciocnim cu botul de vreun colţ de stîncă pe care nu-l putem vedea ? Sau să spargem rezervorul de benzină din faţă ? Nu uita că rezervoarele sînt făcute doar din tablă metalică subţire. Este suficient să se spargă numai un rezervor şi o să avem atît de multă flotabilitate negativă că n-o să mai ieşim la suprafaţă în vecii vecilor. Îţi dai seama de asta, nu, Vyland ?

Faţa îi sclipea de transpiraţie. Îşi linse buzele din nou şi zise :

— Fă cum crezi tu, Talbot.

Am făcut cum am crezut eu. Am rămas pe cursul de 222° pînă cînd aparatul cablului de legătură indică șase sute de metri, am oprit motoarele și am lăsat ca ușoara preponderență a flotabilității negative, contracarată pînă acum de mișcarea de înaintare și de înclinarea planurilor, să-și facă efectul. Ne-am stabilizat treptat, coborînd cu o viteză exasperant de înceată, acul aparatului de adîncime abia părînd să se miște.

La exact o sută patruzeci de metri adîncime, farurile exterioare au început să lumineze fundul mării. Aici nu se vedea nici o rocă, nici un banc de corali, nimic, numai mici petice de nisip cenușii și mari suprafețe negre de nămol. Am pornit din nou cele două motoare, le-am dat o accelerație medie, am potrivit înclinația aripilor și am început să ne tîrîm extrem de încet înainte. Trebuia să înaintăm numai cinci metri. Calculul lui Bryson fusese aproape exact : cînd indicatorul cablului de legătură arătă șase sute douăzeci și cinci de metri, am zărit ceva conturîndu-se pe fundul mării, la stînga, aproape în fața cîmpului nostru vizual. Era coada unui avion, ne depășisem ținta puțin spre dreapta. Botul avionului era îndreptat în direcția din care venisem... Am pus motoarele în marșarier, am pornit motorul tamburului, am dat înapoi circa douăzeci de metri, și apoi am luat-o din nou înainte cîrmind spre stînga. Ajunși, cînd am considerat eu, în punctul potrivit, am pus din nou, pentru un moment, motoarele în marșarier, apoi le-am oprit definitiv. Încet, constant, batiscaful a început să se scufunde. Cablul de ghidaj suspendat dedesubt a atins fundul, dar această ușurare a greutății nu a reușit, așa cum era de așteptat, să înlăture gradul ușor de flotabilitate negativă și baza cabinei de observație s-a cufundat greu în nămolul negru de pe fundul oceanului.

Nu trecuseră decît cincisprezece minute de cînd închisesem ventilatorul de evacuare a bioxidului de carbon, și, deja, aerul din cabină începuse să se vicieze. Nici Vyland, nici Royale nu păreau afectați. Poate considerau că asta este atmosfera normală în batiscaf, sau probabil, nici nu observaseră. Amîndoi erau complet absorbiți de ceea ce

se putea vedea, strălucitor iluminat de farurile anterioare, prin fereastra de observaţie din faţă.

De acelaşi lucru eram absorbit şi eu — cît de mult numai eu ştiam. De o mie de ori mă întrebasem ce-am să simt, cum am să reacţionez cînd, în sfîrşit — dacă am să reuşesc vreodată — am să văd obiectul care acum zăcea pe jumătate îngropat în nămol. Mă aşteptasem să fiu cuprins de mînie şi furie, de groază şi durere copleşitoare şi, poate, de o puternică spaimă. Dar nu era nimic din toate acestea în sufletul meu, acum nu mai era nimic. M-a cuprins doar un val de milă şi de tristeţe — cea mai adîncă şi sfîşietoare tristeţe pe care am simţit-o vreodată în viaţa mea. Poate că reacţiile mele nu erau ceea ce mă aşteptasem să fie din cauză că mintea îmi era întunecată de ceţurile învolburate ale durerii, dar ştiam că nu asta era. Şi m-am simţit şi mai rău cînd am constatat că mila şi tristeţea nu erau pentru ceilalţi, ci pentru mine însumi — tristeţe produsă de amintirile care erau tot ce-mi mai rămăsese pe lumea asta, mila faţă de sine însuşi a unui om iremediabil abandonat propriei însingurări.

Avionul era îngropat cam un metru şi ceva în nămol. Aripa dreaptă dispăruse — trebuie să se fi rupt la atingerea apei. Vîrful aripii stîngi dispăruse, dar coada şi fuselajul erau încă complet neatinse, cu excepţia botului ciuruit şi a geamului perforat şi spart al carlingii, care arătau din ce cauză căzuse avionul. Eram foarte aproape de fuselaj, prora batiscafului atîrna deasupra cabinei îngropate a avionului şi cabina de observaţie era la nici doi metri distanţă de geamurile sparte şi aproape la acelaşi nivel cu ele. În spatele parbrizului ciuruit am putut vedea două schelete : cel din scaunul pilotului era încă în picioare, răsturnat pe fereastra laterală ciuruită şi menţinut în această poziţie de centura scaunului ; celălalt, în scaunul copilotului, era aplecat mult înainte şi în cea mai mare parte acoperit vederii.

— Minunat, ce zici, Talbot ? Nu este o realizare nemaipomenită ? Vyland, cu spaima claustrofobică momentan în suspensie, îşi freca pur şi simplu mîinile de bucurie. După atîta vreme ! Dar a meritat, a meritat ! Şi este intact ! Mă temeam să nu se fi făcut praf şi să se fi

împrăștiat pe fundul mării. Îmi închipui că n-o să fie o treabă prea grea pentru un expert subacvatic cu experiența ta, nu, Talbot ? Nu așteptă răspunsul, ci se-ntoarse iar să privească pe fereastră și să se desfete. Minunat ! repetă el din nou. Mi-nu-nat !

— Este minunat, am convenit eu. Am fost surprins de stăpînirea și indiferența din propriul meu glas. Cu excepția fregatei britanice *De Braak*, scufundată de o furtună în largul coastelor statului Delaware, în 1798, este, probabil, cea mai mare comoară scufundată în mare în emisfera occidentală. Zece milioane două sute cincizeci de mii de dolari în aur, smaralde și diamante netăiate.

— Da, domnule ! Vyland uitase că este un impecabil funcționar superior și începuse din nou să-și frece mîinile. Zece milioane, două sute... Vocea i se pierdu treptat, oprindu-se brusc. De unde știi... de unde știi *tu* asta, Talbot ? bolborosi el.

— Le știam înainte ca măcar tu să fi auzit de ele, Vyland, am spus eu calm. Amîndoi părăsiseră ferestrele și se holbau la mine. Vyland, cu un amestec de nedumerire, suspiciune și un început de frică, Royale, cu singurul său ochi bun, rece, tîmp, sticlos, larg deschis cum nu-l văzusem niciodată. Nu te poți măsura nici pe departe cu mintea generalului, Vyland. Nici eu, dealtfel. El m-a dibuit, de azi-dimineață, Vyland. Și am descoperit de ce. Tu știi de ce, Vyland ? Vrei să știi de ce ?

— Despre ce vorbești ? întrebă el răgușit.

— E deștept generalul, am continuat eu, de parcă n-aș fi auzit întrebarea. El a observat, cînd am aterizat azi-dimineață pe platformă, că nu mi-am ascuns fața decît pînă ce am fost sigur că o anume persoană nu era în grupul de primire și că, apoi, nu m-am mai sinchisit. O greșeală din partea mea, recunosc. Dar asta l-a făcut să-și dea seama că nu sînt un asasin — dacă aș fi fost, mi-aș fi ascuns fața de toată lumea — și, de asemenea, că mai fusesem pe platformă și mă temeam ca o persoană anume să nu mă recunoască. Avea dreptate sub ambele aspecte : nu sînt un asasin și am mai fost înainte pe platformă. În primele ore ale acestei dimineți.

Lui Vyland îi pierise graiul, efectul năucitor al spuselor mele, nenumăratele posibilități întunecate ce se conturau îl făcuseră să-și piardă complet controlul — era prea răvășit ca să mai poată să-și transpună în cuvinte gîndurile contradictorii.

— Și generalul a mai observat ceva, am continuat eu. El a observat că, atunci cînd îmi vorbeai de operațiunea de recuperare, eu n-am pus măcar o dată singura și cea mai evidentă întrebare : ce comoară trebuie recuperată, în ce fel de vas sau avion, sau ce-o fi, se află ? N-am pus niciodată măcar una din aceste întrebări, este Vyland ? O altă scăpare din partea mea, nu, Vyland ? Dar tu n-ai băgat de seamă. Însă generalul Ruthven a observat și și-a dat seama că nu putea exista decît o explicație — că eu știam deja.

Vreo zece secunde se așternu tăcerea, apoi Vyland șopti :

— Cine ești tu, Talbot ?

— Nu-ți sînt în nici un caz prieten, Vyland ! I-am zîmbit — atît cît îmi permise maxilarul amorțit de durere. O să mori, Vyland, o să mori în spasme și ultima ta respirație pe lumea asta o să-ți folosească să blestemi numele meu și ziua cînd m-ai cunoscut.

O nouă tăcere — mai profundă chiar decît cea dinainte. Am simțit nevoia să fumez, dar asta era cu neputință în această cabină, unde, și așa, aerul era deja destul de stricat. Respirația ne era nefiresc de accelerată și transpirația începuse să ne șiroiască pe fețe.

— Hai să vă spun o mică poveste, am continuat eu. Nu este un basm cu zîne, dar o să-l începem totuși cu „a fost odată". Deci : a fost odată o anume țară cu o flotă militară foarte mică. Două distrugătoare, o fregată și o canonieră. Nu prea era cine știe ce flotă, este, Vyland ? Deci, stăpînitorii au hotărît să o dubleze. Scoteau profituri destul de frumoase din exportul de petrol și cafea și s-au gîndit că pot să-și permită. Sigur că da, ar fi putut să cheltuiască banii într-o sută de alte afaceri mai profitabile, dar era o țară pusă întruna pe lovituri de stat, iar guvernul se menținea în putere bazîndu-se, în cea mai mare măsură, pe

puterea forţelor armate de sub controlul său. Au aranjat să cumpere două distrugătoare vechi din Marea Britanie, cîteva fregate, culegătoare de mine şi canoniere din S.U.A. În total, zece milioane două sute cincizeci mii dolari. Ţara era permanent ameninţată de război civil şi haos şi valoarea monedei sale scădea vertiginos pe piaţa monetară, şi, drept urmare, Marea Britanie şi S.U.A., către care trebuiau făcute plăţile, refuzau să le accepte în această monedă. Nici o bancă internaţională nu era dispusă să crediteze un astfel de guvern. Aşa s-a ajuns la un acord ca plata să se facă în valori solide. Un guvern anterior al ţării respective importase, pentru exploatare industrială, diamante netăiate în valoare de două milioane dolari, care rămăseseră însă neutilizate. La aceasta, s-au adăugat aproape două tone lingouri de aur din rezervele de stat — valorînd aproximativ două milioane şi jumătate dolari. Cea mai mare parte a acestei sume însă, era reprezentată de smaralde tăiate — o cantitate valorînd circa cinci milioane şapte sute cincizeci mii de dolari.

Vyland amuţise. Îşi scoase batista din buzunarul de la piept şi-şi tamponă faţa. Era galben ca ceara.

— În sfîrşit. După aceasta, s-a pus problema transportului. Se stabilise ca totul să fie transportat, în prima etapă, cu avionul la Tampa, de o companie internă de transport aerian, dar toate companiile aeriene din ţară primiseră ordin să-şi suspende temporar zborurile, de la începutul lunii mai, în cursul căreia urmau să se ţină alegeri. Cîţiva funcţionari superiori au fost cuprinşi de dorinţa disperată de a se descotorosi de tezaur, de teamă ca nu cumva acesta să cadă în mîinile adversarilor, şi, de aceea, au început să caute o companie aeriană străină care efectua numai transporturi externe. Au ales *Trans-Carib Air Charter Co.* Firma *Lloyd's* a acceptat să transfere asigurarea. *Trans-Carib* a completat un program de zbor fals şi avionul său de marfă a decolat de pe teritoriul respectivei ţări latino-americane, îndreptîndu-se spre Tampa, peste Strîmtoarea Yucatan.

Nu erau decît patru oameni în avionul acela, Vyland. Era pilotul, fratele geamăn al proprietarului companiei

Trans-Carib. Era copilotul, care era și navigant, și o femeie cu un copil mic, care se considerase înțelept să nu fie lăsați în acea țară, unde puteau izbucni în orice clipă tulburări.

Făcuseră un plan de zbor fals, Vyland, dar nu le-a fost de absolut nici un folos. Pentru că unul dintre acei nobili funcționari cu înaltă conștiință, care erau atît de nerăbdători să plătească Angliei și Americii datoriile, era un escroc ordinar, un om de-al tău, Vyland. El știa adevărata rută de zbor și te-a anunțat prin radio. Erai la Havana și aveai totul pregătit, este Vyland ?

— Cum ai aflat toate astea ? horcăi Vyland.

— Sînt... am fost... proprietarul lui *Trans-Carib Air Charter Co*. M-am simțit dintr-o dată nespus de obosit, nu știu dacă datorită durerilor sau aerului viciat, ori, pur și simplu, datorită unui copleșitor sentiment de gol interior. Eu mă aflam în acel moment la sol, în Belize, în Hondurasul britanic, dar am reușit să le iau urma prin radio — după ce reperaseră avionul. Mi-au spus atunci că cineva încercase să arunce avionul în aer, dar acum știu că adevărul nu fusese acesta. Tot ceea ce dorise acel cineva fusese să distrugă radioul, să izoleze complet *D.C.*-ul de lumea exterioară. Și aproape a reușit — dar nu de tot. N-ai știut niciodată, așa este, Vyland, că cineva stabilise legătura radio cu avionul acela, cu puțin timp înainte de a fi doborît. Eu am stabilit-o. Cu numai două minute înainte, Vyland. L-am măsurat încet, cercetător, cu ochi goi. Două prăpădite de minute de pe urma cărora însă, tu ai să mori astăzi.

Vyland se holbă la mine cu doi ochi înnebuniți de groază. Știa foarte bine ce urma să se întîmple, sau credea că știe. Aflase cine sînt, știa, de asemenea, ce înseamnă să ai de-a face cu un om care a pierdut totul, pentru care mila și compasiunea nu mai reprezentau nici măcar cuvinte. Încet, cu mare efort și durere, își întoarse capul să se uite la Royale. Dar, pentru prima oară de cînd erau asociați, nu mai găsi acolo nici alinare, nici protecție, nici sentimentul de siguranță, pentru că, în sfîrșit, faptul de necrezut se produsese : Royale era și el cuprins de frică.

M-am întors pe jumătate și am arătat spre carlinga zdrențuită a avionului :

— Uită-te bine, Vyland, i-am spus încet. Uită-te bine la ce-ai făcut și mîndrește-te. În scaunul pilotului, scheletul acela a fost odată Peter Talbot, fratele meu geamăn. Celălalt este Elizabeth Talbot. A fost soția mea, Vyland. În partea din spate trebuie să se afle rămășițele unui băiețel foarte mic. John Talbot, fiul meu. Avea trei ani și jumătate. M-am gîndit de o mie de ori cum o fi murit băiețelul meu, Vyland. Gloanțele care mi-au ucis soția și fratele nu l-or fi lovit și o fi fost viu pînă cînd a căzut avionul în apă. Avionul rostogolindu-se și căzînd prin aer timp de două-trei minute, Vyland, și micuțul plîngînd în hohote și țipînd, scos din minți de spaimă și mama sa nevenind cînd o striga ! Cînd striga întruna : mamă, mamă !... Dar nu mai avea cum să vină, nu, Vyland ? Era nemișcată în scaun, moartă. Și, apoi, avionul a căzut în apă și, poate, Johnny mai era încă în viață. Poate că fuselajului i-a trebuit un timp să se scufunde — se întîmplă adesea, știi asta, Vyland — sau mai avea aer înăuntru cînd s-a scufundat. Mă întreb cît timp o fi trecut pînă l-a înghițit apa. Îți dai seama, nu, Vyland, trei ani, țipînd și zbătîndu-se și murind și nimeni lîngă el să-l scape ! Și, apoi, țipătul și zbaterea au încetat și băiețelul meu s-a înecat.

Am rămas timp îndelungat cu ochii pironiți la carlinga distrusă a avionului și, cînd m-am întors, Vyland mă prinse de brațul drept. I-am dat un brînci și a căzut pe podea unde rămase holbîndu-se la mine cu niște ochi înnebuniți de groază. Respira accelerat, cu gura deschisă, gîfiind sufocat și tremurînd din tot corpul. Royale se stăpînea încă, dar nici el nu mai avea mult, mîinile galbene ca de mort i se odihneau pe genunchi, iar ochii îi umblau fără răgaz dintr-o parte în alta a cabinei de observație — ca la un animal hăituit căutînd o cale de scăpare.

— Aștept de mult timp acest moment, Vyland, am continuat eu. Am așteptat doi ani și patru luni și nu cred că, în tot acest timp, m-am gîndit vreodată cinci minute la altceva. Nu mi-a mai rămas nimic pentru care să trăiesc,

înțelegi, Vyland. Pentru mine s-a terminat. Este, poate, o idee macabră, dar parcă aș vrea să rămîn aici, lîngă ei. Am încetat să mă mai amăgesc că ar mai avea rost să continui să trăiesc. Nu are, nu mai are rost, așa că pot, la fel de bine, să rămîn și aici. Nu mai are rost acum, pentru că tot ce m-a ținut în picioare a fost jurămîntul pe care l-am făcut la 3 mai 1958, că n-am să am liniște pînă nu-l găsesc și-l distrug pe omul care mi-a distrus viața. Acest lucru l-am făcut și deci, acum, nu mai am de ce trăi. Ar trebui să-mi displacă, presupun, faptul că o să fiți și voi aici, dar, pe de altă parte, mă gîndesc că, într-un fel, se potrivește. Asasinii și victimele lor — în final — toți la un loc.

— Ești dement, șopti Vyland. Ce vrei să spui ?

— Un singur lucru. Ți-amintești comutatorul electric care a rămas pe masă ? Cel despre care m-ai întrebat și eu am zis : „De ăsta n-o să mai avem nevoie" ? Ei bine, nu ne mai trebuie. Nu, de aici înainte. Acela era mecanismul central prin care acționează comutatoarele pentru descărcarea balastului și fără el descărcarea balastului este absolut cu neputință de realizat. Iar fără să lăsăm balast, nu mai putem ieși niciodată la suprafață. Iată-ne, deci, ajunși aici, Vyland, și aici rămînem. În vecii vecilor !

CAPITOLUL XII

Pîrîiașe de sudoare ne brăzdau fețele. Temperatura se ridicase mult peste 30°, aerul era umed și, acum, extrem de greu.

Horcăielile noastre sacadate în lupta pentru oxigen erau singurele sunete care se auzeau în balonul acela minuscul de oțel din imensitatea adîncurilor Golfului Mexic, la o sută patruzeci și cinci de metri sub nivelul mării.

— L-ai scos din circulație ? Vocea lui Vyland era o șoaptă slabă, neîncrezătoare. În ochi i se citea o frică nebună. Sîntem... sîntem prinși aici ? Aici, în acest... Vocea i se stinse și își întoarse capul, începînd să cerceteze în

jur, cuprins de panica disperată a șobolanului încolțit, pe punctul de a muri. Și asta și era, de fapt, Vyland — un șobolan.

— Nu există scăpare, Vyland, l-am asigurat eu necruțător. Numai prin trapa de acces. Poate vrei să încerci s-o deschizi ? La adîncimea asta, presiunea exterioară nu poate fi decît de cincizeci de tone, cincizeci de tone și ceva. Și dacă ai putea-o deschide, ei bine, atunci ai fi turtit de peretele opus pînă cînd te-ai face de trei centimetri grosime. Dar, nu-ți face sînge rău, Vyland — în ultimele minute vei cunoaște suferințe atît de cumplite, cum nu ți-ai închipuit niciodată că poate cunoaște un om. În ultimele cîteva secunde vei putea să-ți vezi mîinile și fața făcîndu-se albastre, purpurii, înainte ca principalele vase de sînge din plămîni să înceapă să se spargă. Dar, curînd după aceea, ai să...

— Încetează, încetează ! țipă Vyland. Pentru numele lui Dumnezeu, încetează ! Scoate-ne de aici, Talbot, scoate-ne de aici ! Îți dau cît vrei, un milion, două milioane, cinci milioane. Poți să iei tot, Talbot, poți să iei tot ! Gura și fața i se schimonoseau ca la un nebun, ochii îi ieșiră din orbite.

— Mă faci să-mi vină greață, i-am spus calm. Și dacă aș putea, tot nu te-aș scoate. Tocmai de teamă ca nu cumva să fiu tentat, am lăsat mecanismul acela sus pe platformă. Mai avem cincisprezece, poate douăzeci de minute de trăit, dacă poți numi viață douăzeci de minute de durere cumplită. Sau, mai exact, de cumplită suferință pe care numai voi o s-o cunoașteți. Am ridicat mîna, mi-am rupt un nasture de la haină și l-am aruncat în gură. Eu n-am să simt nimic, sînt pregătit pentru asta de luni de zile. Acesta nu este nasture, Vyland, este o capsulă concentrată de cianură. O mușcătură — și am murit pe loc, fără nici o suferință.

Asta l-a dat gata. Cu bale prelingîndu-i-se din colțul gurii și bolborosind incoerent, se aruncă asupra mea — cu ce scop, nu știu. Era prea înnebunit ca să mai știe ce face. Dar mă așteptasem la așa ceva ; am apucat o cheie grea de fier și l-am pocnit înainte să mă atingă. Nu a fost o

lovitură puternică, dar a fost de ajuns : s-a dat cîțiva pași îndărăt, s-a lovit cu capul de peretele metalic și s-a prăbușit greu pe podea.

Acum mai rămînea Royale. Ședea aplecat mult în față pe un scăunel de pînză, autocontrolul de Sfinx îi dispăruse complet, știa că clipele îi sînt numărate și fața îi lucra peste normă ca să compenseze toate expresiile pe care nu le folosise atîția ani de zile. Vedea abătîndu-se asupra lui ceea ce făcuse el atîția ani cu atît de multe victime și pintenii groazei străpungeau adînc, scormonind pînă în ungherele cele mai ascunse ale minții lui. Nu era încă cuprins de panică, nu-și pierduse complet cumpătul, ca Vyland, dar capacitatea de a raționa, de a gîndi, îi dispăruse definitiv. Singurul lucru la care se mai putea gîndi era cel la care se gîndea întotdeauna în situații periculoase — anume, să utilizeze ucigașul pistolet negru. Îl scoase și îl îndreptă asupra mea, dar știam că asta nu înseamnă nimic — era o simplă mișcare reflexă și nu avea intenția să-l folosească. Pentru prima dată, Royale era confruntat cu o problemă care nu putea fi rezolvată cu o apăsare pe trăgaci.

— Mori de frică, așa e, Royale ? am întrebat eu încet. Și vorbitul era un efort. Ritmul meu normal de șaisprezece respirații pe minut ajunsese acum la cincizeci și cu greu reușeam să mă forțez să rostesc un cuvînt.

Nu zise nimic. Se uită doar la mine, și toți demonii întunericului se adunaseră în fundul ochilor acelora negri. Pentru a doua oară în patruzeci și opt de ore și, de astă dată, în pofida umidității, a aerului viciat și împuțit din acea cabină, puteam să jur că mirosea a pămînt jilav, proaspăt săpat. Mirosul care vine de la un mormînt proaspăt săpat.

— Marele pistolar ! am șoptit eu răgușit. Royale. Royale, ucigașul. Te gîndești la toți oamenii care au tremurat, la cei care încă mai tremură numai la auzul numelui tău ? N-ai dori să te poată vedea acum. Nu ți-ar place să te vadă tremurînd. Tremuri, nu-i așa, Royale ? Ești înspăimîntat cum n-ai fost de cînd ești. Este, Royale ?

Continua să nu scoată o vorbă. Demonii erau tot acolo în ochii lui, dar nu mă mai urmăreau pe mine, se năpustiră asupra propriului său eu, scormoneau adînc în colţurile întunecate ale minţii lui întunecate, jocul expresiei de pe faţa lui schimonosită dovedea clar că-l trăgeau în toate părţile, dar direcţia dominantă era abisul negru al prăbuşirii totale, spre care îl împingea acea spaimă copleşitoare care poartă mantia demenţei.

— Îţi place, Royale ? am horcăit eu. Simţi cum începe să te doară gîtul, plămînii ? Eu simt. Şi pot să văd cum începe să ţi se albăstrească faţa. Nu prea mult, numai un început, sub ochi. Ochii şi nasul — acolo apar primele simptome. M-am căutat în buzunarul de la piept şi am scos o bucată de crom lustruit. O oglindă, Royale. Nu vrei să te uiţi în ea ? Nu vrei să vezi... ?

— Să te ia dracu' Talbot ! Îmi doborî oglinda din mînă. ţipînd printre suspine : Nu vreau să mor ! Nu vreau să mor !

— Dar victimele tale voiau, da, Royale ? Nu mai puteam vorbi inteligibil, trebuia să inspir de patru-cinci ori ca să pot rosti această singură propoziţie. Erau toate obsedate de gîndul sinuciderii, şi tu n-ai făcut decît să le ajuţi, din cauza nesfîrşitei bunătăţi a inimii tale. Nu-i aşa, Royale ?

— Te omor, Talbot ! horcăi el cuprins de frenezie şi cu pistolul tremurînd îndreptat spre inima mea. Acum te omor !

— Mor de rîs, mă prăpădesc. Am o pastilă de cianură între dinţi. Pieptul mă durea, interiorul cabinei de observaţie începea să mi se legene dinaintea ochilor, ştiam că n-o mai pot duce mult. Dă-i bătaie, am zis eu cu glas sufocat. Dă-i drumul, apasă pe trăgaci.

S-a uitat la mine cu o privire saşie de om care pierduse aproape complet contactul cu realitatea şi s-a împiedicat de mai multe ori pînă cînd a nimerit să-şi pună la loc în hamul de sub braţ pistolul mititel şi negru. Loviturile pe care le luase în cap începeau să-şi facă efectul — era într-o stare şi mai rea decît a mea. A început să se clatine cu scaunul şi, dintr-o dată, s-a prăvălit căzînd în

mîini și genunchi și mișcîndu-și capul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi vrut să scuture o ceață. M-am aplecat peste el, eu însumi pe jumătate inconștient, am apucat maneta aparatului de eliminare a bioxidului de carbon și am dat-o de la minimum la maximum. Trebuia să treacă două-trei minute ca să se înregistreze o cît de mică îmbunătățire și aproape zece minute înainte ca atmosfera din încăpere să revină oarecum la normal. În acel moment însă, pentru mine toate acestea nu mai aveau nici o importanță. M-am aplecat spre Royale.

— Mori, Royale, am hîrîit sufocat. Ce simți cînd mori, Royale ? Spune-mi, te rog, ce simți ? Ce simți cînd ești îngropat într-un cavou la o sută cincizeci metri în adîncul mării ? Ce simți cînd știi că n-ai să mai respiri niciodată aerul acela minunat, curat și proaspăt al lumii de deasupra ? Ce simți cînd știi că n-ai să mai vezi niciodată soarele ? Ce simți cînd mori ? Spune-mi, Royale, ce simți ? M-am aplecat mai aproape de el. Spune-mi, Royale, ce-ai zice să rămîi în viață ?

Nu s-a prins. Era prea dus pe altă lume.

— Ce-ai zice să rămîi în viață, Royale ? A trebuit aproape să strig aceste cuvinte.

— Vreau să trăiesc ! Sunetul fu mai mult un geamăt de durere ascuțită, pumnul drept încleștat i se zbătea slab pe podea. O, doamne, vreau să trăiesc !

— Poate mai pot să-ți dau viața. Poate. Ești la pămînt, în patru labe, este, Royale ? Îți cerșești zilele, este, Royale ? Am jurat să trăiesc ziua cînd ai să-mi ceri în genunchi viața și asta faci acum, este, Royale ?

— Blestemat să fii, Talbot ! Aceste cuvinte îi ieșiră ca un strigăt răgușit, disperat, agonic. Acum abia se mai putea ține și în poziția aceea, în patru labe, capul i se legăna moale într-o parte și alta, cu ochii închiși. Acolo, jos, aerul trebuie să fi fost extrem de viciat, aproape complet lipsit de oxigen și pe față începuseră într-adevăr să-i apară primele pete vinete. Respira cu viteza cu care suflă un cîine fugărit și, de cîte ori trăgea aer, horcăia ca un om în agonie. Scoate-mă de aici, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-mă de aici !

— Încă n-ai murit, Royale, i-am spus eu la ureche. Poate c-ai să mai vezi soarele. Dar poate n-ai să-l mai vezi. L-am minţit pe Vyland, Royale. Comutatorul central pentru descărcarea balastului este la locul lui. Am schimbat numai două fire, asta-i tot. V-ar trebui cîteva ceasuri ca să descoperiţi care. Eu pot repara totul în treizeci de secunde.

Capul începă să i se mai legene, îşi ridică spre mine faţa albăstrie, strălucind de sudoare, privindu-mă cu ochi injectaţi şi întunecaţi de spaimă, în fundul cărora licărea extrem de slab o undă de speranţă.

— Scoate-mă de aici, Talbot ! murmură el. Nu-şi dădea seama dacă era vreo speranţă sau dacă era numai o tortură şi mai rafinată.

— Aş putea-o face, numai să vreau, este, Royale ? Vezi, am şi şurubelniţa la mine. I-am arătat-o, zîmbindu-i fără compasiune. Dar încă am în gură tableta asta de cianură, Royale. I-am arătat nasturele pe care-l ţineam între dinţi.

— Nu ! a ţipat sufocat. Nu mușca din pastilă ! Eşti dement, Talbot, dement ! Dumnezeule, eşti inuman ! În gura lui Royale, chestia asta suna într-adevăr grozav.

— Cine l-a ucis pe Jablonsky ? am întrebat încet. Acum începuse să fie mai uşor de respirat, dar nu acolo jos unde era Royale.

— Eu ! Eu l-am omorît ! gemu Royale.

— Cum ?

— L-am împuşcat. În cap. Era adormit.

— Şi apoi ?

— L-am îngropat în grădina de lîngă bucătărie. Royale încă gemea şi se clătina, dar se străduia din toate puterile să încerce să-şi exprime coerent gîndurile care i se învîrteau în cap ca o vîltoare. Era departe de a-şi putea recîştiga sîngele rece, nu-şi mai dădea seama ce face. Vorbea ca să-şi scape viaţa — era singurul lucru pe care-l mai ştia.

— Cine este în spatele lui Vyland ?

— Nimeni.

— Cine e în spatele lui Vyland ? am repetat implacabil.

— Nimeni ! Aproape că țipă de disperare că nu mă putea convinge. Au fost doi tipi, un ministru al guvernului cubanez și Houras, un funcționar superior din guvernul columbian. Dar acum nu mai sînt.

— Ce li s-a întîmplat ?

— Au fost... au fost eliminați, zise sfîrșit Royale. Eu am făcut-o.

— Pe cine ai mai eliminat de cînd lucrezi pentru Vyland ?

— Pe nimeni.

I-am arătat nasturele dintre dinți și se cutremură.

— Pe pilot. Cel care pilotase avionul de vînătoare care a doborît avionul ăsta de-aici... Știa... știa prea multe.

— De aceea n-am putut găsi noi pilotul, am încuviințat eu. Sînteți o bandă teribilă. Dar ați făcut o greșeală, Royale, nu-i așa ? L-ați împușcat prea devreme. Înainte să vă spună exact unde se prăbușise *DC*-ul... Vyland ți-a dat ordine pentru toate astea ?

Încuviință din cap.

— Ai auzit ce te-am întrebat ? am insistat eu.

— Vyland mi-a dat ordin pentru toate acestea. Urmă o pauză scurtă. Am privit pe geam și am văzut înotînd în raza de lumină o creatură stranie, semănînd cu un rechin, care se uită indiferentă și la batiscaf și la epava avionului, apoi, cu o mișcare leneșă din coadă, pieri în întuncimea lugubră. M-am întors și l-am bătut pe umăr pe Royale.

— Vyland, am zis. Încearcă să-l faci să-și revină.

În timp ce Royale era aplecat asupra patronului său, am întins mîna deasupra lui și am învîrtit maneta aparatului de regenerare a oxigenului. Nu voiam ca aerul să devină prea repede curat.

Cam după un minut, Royale reuși să-l readucă la viață pe Vyland. Respirația lui Vyland era foarte greoaie. Trecuse de mult peste primele faze de anoxie, dar, cu toate acestea, îi mai rămăsese un pic de suflu, pentru că atunci cînd deschise ochii și se holbă rătăcit împrejur, văzîndu-mă încă cu nasturele între dinți, începu să țipe, să scoată niște sunete oribile care, în spațiul acela metalic mic și închis, îți sfîrtecau nervii. M-am întins să-l pocnesc

peste față, ca să-l scot din starea aceea de panică isterică, dar Royale ajunse primul. Lui Royale îi licărise o minusculă rază de speranță și dorea să o exploateze pînă la capăt. Își ridică mîna și nu fuse deloc blînd cu Vyland.

— Încetează ! îl zgîlții violent Royale. Încetează odată ! Talbot zice că poate repara mașinăria asta. Mă auzi ? Talbot zice că o poate repara !

Încet, încet, țipetele se stinseră și Vyland se holbă la Royale cu niște ochi în care primul licăr de înțelegere începea să-și facă loc firav printre spaimă și sminteală.

— Ce-ai zis ? scînci el sufocat. Ce-ai zis, Royale ?

— Talbot zice că poate repara mașina asta, repetă grăbit Royale. Zice că ne-a mințit, că întrerupătorul pe care l-a lăsat acolo sus n-are importanță. O poate repara ! O poate repara !

— O poți repara, Talbot ? Ochii lui Vyland se lărgiră pînă cînd făcură un inel alb în jurul irisului. Glasul lui tremurînd suna ca o rugăciune și întreg trupul îi era îndoit într-un gest de implorare. Nici nu îndrăznea să spere — mintea lui se cufundase prea adînc în întunecimile din valea morții, ca să mai fie în stare să zărească vreun licăr din lumina de deasupra. Sau, mai degrabă, nu îndrăznea să privească, de teamă că n-are să fie nici o lumină. Poți să ne scoți din asta ? Acum... chiar acum, tu...

— Poate am s-o fac, poate nu. Glasul meu, cu toată gîfîiala șuierătoare, avu exact nuanța potrivită de indiferență. Am spus că aș prefera să rămîn aici jos, că, adică, aș prefera să stau aici. Acum, depinde. Vino aici, Vyland.

Se ridică, împleticindu-se, în picioare și porni înspre mine. Tot trupul îi tremura atît de violent, încît abia putea să se țină pe picioare. L-am prins cu mîna sănătoasă de reverele hainei și l-am tras aproape de mine.

— Aer mai este pentru aproximativ cinci minute, Vyland. Poate pentru mai puțin. De aceea, spune-mi, spune-mi repede, ce rol ai jucat în această afacere pînă în momentul cînd l-ai întîlnit pe general. Grăbește-te !

— Scoate-ne de-aici ! gemu el. Nu e aer, aer ! Mi se duc plămînii, nu pot... nu pot să respir. Nu exagera deloc.

Inspirațiile și expirațiile lui șuierătoare de aer viciat se succedau cu frecvența pulsului normal cardiac. Nu pot vorbi ! Nu pot !

— Vorbește, lua-te-ar dracu, vorbește ! Royale, de la spate, îl apucase de gît și îl zgîlțîi pînă cînd capul lui Vyland începu să sară înainte și înapoi, ca la o păpușă cu gîtul frînt. Vorbește ! Vrei să mori, Vyland ? Crezi că eu vreau să mor din cauza ta ? Vorbește !

Vyland vorbi. În mai puțin de trei minute de inspirații șuierătoare, tuse și sufocări, îmi povesti tot ceea ce de atîta vreme dorisem să știu. Cum aranjase cu un ministru cubanez și ținuse săptămîni de-a rîndul un avion gata de plecare, cum mituise pe ofițerul care răspundea de stația radar din vestul Cubei, cum corupsese pe un foarte înalt funcționar guvernamental din Columbia, cum avionul fusese urmărit, interceptat și doborît și cum îl pusese pe Royale să-i lichideze pe toți cei de care se servise pentru scopurile lui. Începu să vorbească despre general, dar am ridicat mîna și l-am oprit.

— Gata, suficient, Vyland. Așază-te înapoi pe scaunul tău.

Am pus mîna pe maneta de eliminare a bioxidului de carbon și l-am deschis la maximum.

— Ce faci acolo ? întrebă în șoaptă Vyland.

— Dau drumul la un pic de aer curat în încăpere. E cam îmbîcsit aici, nu vi se pare ?

Se holbară unul la celălalt, apoi la mine, dar nu scoaseră nici o vorbă. M-aș fi așteptat la furie, ciudă și violență, dar nimic din toate acestea ! Spaima continua să fie emoția unică, dominantă în sufletul lor. Și, în plus, știau că încă sînt total în mîinile mele.

— Cine... cine ești tu, Talbot ? bolborosi Vyland.

— Cred că ați putea să-mi ziceți polițai. M-am așezat pe un scaun de pînză, deoarece nu voiam să m-apuc de treaba delicată de scoatere la suprafață a batiscafului înainte ca aerul — și mintea mea — să se fi limpezit complet. Eram un specialist cinstit în salvări submarine, lucram cu fratele meu. Omul, sau rămășițele umane de-acolo de afară, din scaunul pilotului, Vyland. Eram o

echipă excelentă, am descoperit niște aur în largul coastelor Tunisiei și am folosit capitalul pentru a pune pe picioare propria noastră linie aeriană — eram amîndoi piloți de bombardiere din vremea războiului și amîndoi aveam permise civile de zbor. Ne mergea foarte bine, Vyland — pînă cînd ne-ai ieșit tu în cale. După ce ai făcut tu asta — am făcut semn în direcția avionului sfărîmat, acoperit de iarbă și crustacee — m-am întors la Londra. Am fost arestat, credeau că avusesem vreun amestec în ceea ce se întîmplase. N-a trecut mult pînă cînd s-au lămurit lucrurile și campania *Lloyd's* — care pierduse întreaga primă de asigurare — m-a angajat ca investigator special. Erau dispuși să cheltuiască o sumă nelimitată ca să-și recupereze măcar o parte din bani. Și, pentru că era vorba și de banii statului, atît guvernul britanic cît și cel american mi-au acordat sprijinul lor. Sprijin solid. Nimeni nu s-a bucurat vreodată de un sprijin mai solid. Americanii chiar au mers pînă acolo încît au desemnat un polițist de prima mînă să se ocupe permanent, împreună cu mine, de această afacere. Polițistul era Jablonsky.

Asta i-a făcut să tresară îngroziți. Le trecuse destul de mult spaima de moartea iminentă și reveniseră suficient pe tărîmul realității ca să fie în stare să aprecieze exact ceea ce spuneam și ce însemna asta. Se holbară unul la altul și apoi la mine. Cu greu mi-aș fi putut dori un auditoriu mai atent.

— Asta a fost o greșeală, nu, domnilor ? am continuat eu. Împușcarea lui Jablonsky. Numai chestia asta și e de ajuns ca să vă trimită pe amîndoi pe scaunul electric. Judecătorii nu iubesc pe asasinii de polițiști. S-ar putea să nu fie o judecată prea dreaptă, dar ăsta e adevărul. Omoară un cetățean obișnuit și s-ar putea să scapi ; omoară un polițist și n-ai să mai scapi. Deși, de fapt, asta nu mai are nici o importanță. Știm, oricum, despre voi suficient de mult ca să fiți trimiși de șase ori pe scaunul electric.

Le-am povestit cum eu și Jablonsky am petrecut mai bine de un an în Cuba, căutînd să dăm de urmele aurului,

cum am ajuns la concluzia că încă nu fusese recuperat — nici unul dintre smaraldele tăiate nu apăruse nicăieri pe piaţa internaţională. Altfel, Interpolul ar fi aflat la numai cîteva zile.

— Şi eram aproape siguri, am continuat eu, *de ce* nu fusese recuperat tezaurul. De ce ? Nu putea fi decît un singur motiv : fusese pierdut în mare şi cineva fusese puţintel cam grăbit şi omorîse pe singurul om care ştia exact unde este — pilotul avionului de vînătoare.

Prin eliminare, investigaţiile noastre ne-au adus pe coasta de vest a Floridei. Cineva căuta bani aflaţi pe fundul mării. Pentru aceasta era nevoie de un vas. Iahtul generalului era exact ceea ce trebuia. Dar, pentru aceasta, aveaţi, de asemenea, nevoie de un detector de adîncime extrem de sensibil şi cu asta ai făcut greşeala unică, dar fatală, Vyland ! Cerusem tuturor furnizorilor importanţi de echipament maritim din Europa Occidentală şi America de Nord să ne înştiinţeze imediat dacă vindeau vreun echipament special de cercetări submarine de adîncime altor vase decît cele militare, comerciale şi de pescuit. Mă urmăriţi, sper ?

Mă urmăreau, cu siguranţă. Îşi reveniseră în mare măsură acum şi în ochii lor citeai moartea.

— În perioada respectivă de patru luni s-au vîndut unor particulari nu mai puţin de şase astfel de detectoare ultrasensibile. Toate, unor proprietari de mari iahturi. Două din aceste iahturi făceau croaziere în jurul lumii. Altul era la Rio, altul la Long Island Sound, unul pe coasta Pacificului şi al şaselea se învîrtea în sus şi în jos în largul coastei de vest a Floridei. Iahtul generalului Blair Ruthven.

Ideea a fost strălucită. Recunosc. Ce acoperire mai bună ai fi putut găsi ca să cercetezi fiecare metru pătrat de mare în largul coastei Floridei, fără să trezeşti suspiciuni. În timp ce geologii generalului îşi vedeau de treabă detonîndu-şi bombiţele şi alcătuind hărţi seismografice ale straturilor de rocă submarine, voi vă vedeaţi de treabă, înregistrînd pe hartă cele mai mici contururi ale fundului oceanic cu ajutorul detectorului de adîncime. Asta v-a luat

aproximativ şase săptămîni, pentru că aţi început prea de la nord. Vă urmăream fiecare mişcare, chiar de-atunci, şi am amenajat un vas special ca să dea tîrcoale în timpul nopţii — vasul cu care am ieşit eu azi-noapte în larg. În sfîrşit, aţi descoperit avionul. Ba chiar aţi pierdut şi trei nopţi încercînd să-l prindeţi cu nişte ancore, dar n-aţi putut scoate decît o mică bucată din vîrful aripii stîngi. Am făcut un gest spre geam. Se poate vedea că ruptura este relativ recentă.

— De unde ştii toate astea ? întrebă în şoaptă Vyland.

— Am reuşit să mă angajez ca ajutor mecanic pe *Temptress*. Am ignorat înjurătura de uimire care îi scăpă lui Vyland, ai cărui pumni se încleştară involuntar. Tu şi generalul credeaţi că mă văzuseraţi pe vasul de salvare submarină din Havana, dar n-a fost aşa, deşi lucrasem la firma respectivă. Am fost cinci săptămîni pe *Temptress* şi numai după ce-am plecat, mi-am vopsit părul în culoarea asta infernală, un chirurg plastic mi-a aranjat cicatricea şi am afectat şchiopătatul. Dar, cu toate acestea, nu se poate spune că ai fost prea perspicace. Ce zici, Vyland ? Ar trebui să fii în stare să deşiri firul în continuare.

Deci, asta este. Ştiaţi unde este tezaurul dar nu puteaţi pune mîna pe el. Dacă vă apucaţi să utilizaţi clopote scufundătoare şi tot echipamentul complex de recuperare necesar pentru o treabă ca asta, însemna să vă puneţi gîtul în laţ. Şi atunci cineva a avut o altă idee strălucită — aceasta, aş paria pe orice, i-a venit în cap defunctului amic tehnician, Bryson. El, personal, citise totul despre experienţele acelea cu batiscaful din Indiile Occidentale şi a venit cu ideea utilizării acestuia în combinaţia cu platforma petrolieră.

Aerul devenise aproape normal în interiorul camerei de observaţie şi, deşi atmosfera continua să fie îmbîcsită şi înăbuşitor de caldă, în aer era de-acum suficient oxigen şi respiraţia nu mai era o problemă. Lui Royale şi lui Vyland le revenea tot mai mult, cu fiecare moment care trecea, curajul şi meschinăria obişnuită.

— Deci, după cum băgaţi de seamă, toată lumea avea idei strălucite, am continuat eu. Dar cea cu adevărat

frumoasă, cea care v-a adus pe voi doi la capătul drumului, a fost a lui Jablonsky. Jablonsky a fost cel care s-a gîndit că ar fi fost o adevărată dovadă de omenie și solicitudine din partea noastră dacă vă furnizam un batiscaf să vă faceți treaba.

Vyland înjură încet și murdar, se întoarse lent spre Royale, apoi spre mine.

— Vrei să spui... ? începu el.

— Totul a fost aranjat, am continuat obosit. Toate acestea nu-mi mai făceau nici o plăcere. Flotele franceză și britanică făceau încercări cu el în Golful Leilor. Dar s-au lăsat ușor convinse să continue aici aceste încercări. Au făcut în așa fel încît să i se facă mare publicitate, să i se scoată în evidență în nenumărate rînduri calitățile, în așa fel, încît nici cel mai mare idiot n-ar fi putut să nu remarce ce bun era pentru cercetări subacvatice clandestine și pentru recuperarea unui tezaur din fundul apelor. Știam că n-o să fie decît o chestiune de timp pînă cînd își va face apariția *Temptress* și, într-o zi, acesta a apărut. Așa încît l-am lăsat într-un loc comod, izolat. Dar, înainte de a-l lăsa, eu i-am încurcat legăturile în așa hal încît, în afară de electricianul care le făcuse prima dată și de mine însumi, nimeni nu l-ar mai fi putut pune în funcțiune. Trebuia să vi-l repare cineva, nu, Vyland ? Ce coincidență fericită că am apărut tocmai la momentul potrivit ! În altă ordine de idei, mă întreb ce au să zică prietenii noștri, sondorul șef și inginerul petrolist cînd au să constate că au pierdut aproape trei luni forînd la peste 3,5 kilometri de locul pe care îl stabiliseră geologii. Bănuiesc că tu și cu Bryson ați fost cei care ați modificat indicațiile de navigație de pe hărți în așa fel încît să ajungeți la o aruncătură de băț de tezaur și la kilometri depărtare de zăcămîntul petrolier. Dacă continuă așa, au să perforeze globul pînă în partea cealaltă, în Oceanul Indian, și tot n-au să dea de țiței.

— Să nu crezi că are să-ți meargă, izbucni sălbatic Vyland, să nu crezi...

— Gura ! l-am întrerupt eu disprețuitor. Clanța, că, dacă nu, învîrtesc imediat o manetă sau un comutator

și vă fac iar pe amîndoi să vă tîrîți în patru labe și să vă milogiți să vă las în viață — cum făceați cu nici cinci minute în urmă.

M-ar fi omorît pe loc, ar fi stat să se uite la mine cum îmi dădeam sufletul gemînd de durere și lacrimi de bucurie li s-ar fi rostogolit pe obraji ! Nimeni nu le mai vorbise în acest fel pînă atunci și, pur și simplu, nu știau ce să spună, ce să facă — pentru că viețile lor erau în mîinile mele. Apoi, după un moment prelungit de tăcere, Vyland se răsturnă pe spătarul scaunului și zîmbi. Creierul îi funcționa din nou.

— Bănuiesc, Talbot, că nutrești ideea de-a ne da pe mîinile autorităților. Așa este ? Așteptă răspunsul, dar, cum nu primi nici unul, continuă : Dacă este așa, eu, în locul tău, aș renunța. Cît ești tu de polițai deștept, Talbot, ai scăpat complet din vedere o chestiune. Sînt sigur că n-ai vrea să fii răspunzător de moartea a două ființe nevinovate, nu-i așa, Talbot ?

— Despre ce vorbești ? am întrebat eu încet.

— Vorbesc de general. Vyland îi aruncă lui Royale o scurtă privire, o privire din care din nou lipsea frica, o privire triumfătoare. Generalul Blair Ruthven. Generalul, soția și fiica lui cea mică. Știi la ce mă refer, Talbot ?

— Ce amestec are soția generalului ?...

— Ha, ha ! Și cînd mă gîndesc că un moment am crezut că ne ai la mînă. Ușurarea de pe fața lui Vyland era aproape palpabilă. Ești tîmpit, Talbot, tîmpit și orb ! Generalul ! Nu ți-a venit deloc în cap să te întrebi cum am reușit să-l facem să se asocieze cu noi, n-ai încercat deloc să te întrebi de ce un om ca ăsta ne-a lăsat pe noi să-i folosim iahtul, platforma de foraj și orice dorim. Nu ți-a venit, Talbot ? Nu ți-a venit ?

— Păi, eu m-am gîndit...

— Te-ai gîndit, rînji el batjocoritor. Sărman idiot ! Bătrînul Ruthven era obligat să ne ajute și dacă-i plăcea și dacă nu, n-avea încotro. Ne ajuta pentru că știa că viețile soției și fiicei sale celei mici sînt în mîinile noastre.

— Soția și fiica lui cea mică ? Da, dar sînt legal separați, nu — generalul și soția, adică ? Am citit toată povestea în ziare.

— Sigur, sigur. Ai citit toată povestea în ziare. Vyland, uitînd de spaimă, era acum aproape jovial. La fel au citit şi alţi o sută de milioane de oameni. Generalul luase toate măsurile pentru ca povestea să fie binecunoscută. Pentru el ar fi fost o nenorocire dacă aceasta n-ajungea să fie foarte binecunoscută. Sînt ostatece, Talbot. Le păstrăm undeva într-un loc sigur, unde au să rămînă pînă cînd terminăm aici. Iar dacă nu...

— Le-aţi... le-aţi răpit ?

— În sfîrşit, ţi-a căzut fisa, rînji Vyland. Sigur că le-am răpit.

— Tu şi Royale ?

— Eu şi Royale.

— Recunoşti ? O infracţiune federală şi capitală — răpire — o recunoşti de bunăvoie şi deschis. Este adevărat ?

— Adevărat. Şi de ce n-am recunoaşte-o ? se făli Vyland. Dar, imediat după aceea, fu cuprins de un fel de neliniştе. Aşa că, mai bine lasă-te păgubaş cu chestia aia cu poliţiştii şi cu intenţiile tale de-a ne da pe mîna lor. În plus, cum îţi închipui c-ai să ne poţi duce prin interiorul pilonului şi să ne iei de pe platformă, fără să fii făcut bucăţele ? Părerea mea e că eşti nebun, Talbot.

— Soţia şi fiica generalului, am reflectat eu cu glas tare, ca şi cum nu aş fi auzit ce spusese. Ideea nu era rea. Le dădeaţi drumul la urmă, n-aţi fi avut ce să faceţi... V-aţi fi trezit amestecaţi într-un fel de caz Lindbergh, de zece ori mai al dracului, dacă aţi fi încercat să faceţi altceva. Pe de altă parte, eraţi siguri că după aceea generalul n-avea să facă nimic împotriva voastră. Totul s-ar fi rezumat la cuvîntul lui contra cuvîntului tău, iar tu aveai tot timpul atuul — pe Royale. Cîtă vreme Royale se plimba sub soarele Americii, generalul n-avea să vorbească. Întreaga operaţie îl costă pe general probabil un milion bun — pentru el, o bagatelă, în comparaţie cu valoarea nevestei şi a ficelor. Deşteaptă combinaţie !

— Corect. Atuurile sînt în mîna mea, Talbot.

— Da, am zis eu absent. Şi, în fiecare zi, exact la prînz, trimiteai o telegramă codificată — în codul de afaceri al generalului — cîinilor tăi de pază care supra-

vegheau pe doamna Ruthven şi pe Jane. Vezi, Vyland, ştiu şi numele fetei. Şi dacă telegrama codificată nu sosea în douăzeci şi patru de ore, aveau instrucţiuni să le mute în altă parte, într-o ascunzătoare şi mai sigură. Atlanta, mă tem, n-a fost un loc prea sigur.

Faţa lui Vyland se înnegri, mîinile începură din nou să-i tremure. Din gît îi ieşi un murmur strangulat :

— Ce vrei să spui ?

— Nu m-am prins decît acum douăzeci şi patru de ore, am replicat eu. Am fost orbi. Verificasem săptămîni de-a rîndul toate telegramele care plecau din Marble Springs, dar uitasem cu totul telegramele interne. Cînd mi-am dat seama, un mesaj către judecătorul Mollison — prin Kennedy, ţi-aduci aminte cînd m-am bătut cu el, atunci i l-am strecurat — a declanşat o urmărire care trebuia să fi fost cea mai concentrată şi cea mai nemiloasă din ultimii cîţiva ani. După ce Jablonsky a fost omorît, F.B.I.-ul nu mai era dispus să se dea înapoi de la nici un mijloc, şi, într-adevăr, nu şi-a mai făcut nici un fel de scrupule. Doamna Ruthven şi Jane sînt tefere şi în siguranţă. Prietenii tăi, Vyland, sînt sub cheie şi dau cît pot din gură ca să-şi micşoreze vina.

Acestea din urmă erau simple prezumţii, dar m-am gîndit că presupunerile mele n-au cum să fie prea exagerate.

— Toate astea le-ai inventat tu, spuse răguşit Vyland. Frica i se întipărise din nou pe faţă şi încerca să se agaţe de un pai. Ai fost toată ziua păzit şi...

— Dacă ai fi fost în cabina radioului şi ai fi văzut starea în care este creatura care a încercat să mă oprească să iau legătura prin radio cu şeriful, n-ai mai zice asta. Kennedy a fost cel care i-a dat durerea aceea de cap lui Royale. Kennedy a fost cel care l-a tîrît în cameră şi a mîzgălit mai departe calculele pe hîrtiile de pe biroul meu, în timp ce eu am urcat sus ca să pun la punct o serie de chestiuni. Înţelegi, n-am îndrăznit să fac nici o mişcare pînă cînd n-au fost libere. Dar acum sînt libere.

M-am uitat la faţa cenuşie, înspăimîntată şi hăituită, dar mi-am întors imediat privirile. Nu era deloc o pri-

veliște plăcută. Venise timpul întoarcerii la suprafață. Aflasem tot ce dorisem să aflu, obținusem toate dovezile de care aveam nevoie. Am deschis o cutie cu circuite, am scos și am mutat patru fire, am închis-o la loc și am tras de prima dintre cele patru manete ale mecanismelor electromagnetice pentru degajarea balastului de alice de plumb.

A mers. Doi nouraşi de alice cenuşii au trecut ca o ploaie ceţoasă pe lîngă geamurile laterale de observaţie şi au dispărut în nămolul negru de pe fundul mării. A mers, dar uşurarea greutăţii n-a avut nici un efect, batiscaful nici nu s-a clintit.

Am tras de a doua manetă, am golit a doua pereche de containere, dar am continuat să rămînem nemişcaţi. Eram îngropaţi destul de adînc în nămolul acela — cît de adînc nu-mi dădeam seama, dar asta nu se mai întîmplase niciodată înainte, în timpul experienţelor. M-am aşezat să mă gîndesc dacă exista vreun element pe care-l uitasem, dar acum, cînd îmi trecuse încordarea, în umăr şi gură durerea îmi reveni şi mintea începu din nou să mi se înceţoşeze. Am scos nasturele dintre dinţi şi l-am pus absent într-un buzunar.

— Era... era cianură chestia aia ? Faţa lui Vyland era încă cenuşie.

— Ce, eşti prost ? Corn de cerb, cea mai bună calitate. M-am sculat şi am tras concomitent celelalte două manete, dar, din nou, nu s-a întîmplat nimic. M-am uitat la Vyland şi la Royale şi am văzut reflectată pe feţele lor spaima care începea să-şi facă loc şi în sufletul meu. Doamne ! m-am gîndit, ce ironie ar fi ca, după toate cîte le-am spus şi făcut, să murim cu toţii împreună aici jos. Nu mai avea nici un rost să mai amîn momentul deciziei. Am pornit ambele motoare, am pus aripile în poziţia pentru elevaţie verticală maximă, am pornit motorul cablului legat de platformă şi, în acelaşi timp, am apăsat pe un buton care a produs înlăturarea celor două mari baterii electrice montate în exteriorul batiscafului. Acestea au căzut simultan cu o bufnitură care a zgîlţîit batiscaful, ridicînd un nor mare de nămol negru, vîscos.

Cîteva clipe, care au durat cît o eternitate, nu s-a întîmplat nimic, ultimul glonte fusese tras, pierdusem şi ultima speranţă, cînd, dintr-o dată, batiscaful a tremurat, s-a smuls din nămol şi a început să se ridice. L-am auzit pe Vyland suspinînd de uşurare şi spaimă.

Am oprit motoarele. Urcam constant, lin, pe o direcţie stabilă şi, din cînd în cînd, porneam cîte puţin motorul parîmei de legătură ca s-o menţin permanent întinsă. Urcasem cam treizeci de metri, cînd Royale începu să vorbească.

— Deci, totul a fost o înscenare, Talbot ? Nu ţi-a trecut niciodată prin cap să ne ţii acolo jos. Glasul lui era un şuierat veninos, iar partea sănătoasă a feţei îşi recăpătase inexpresivitatea obişnuită.

— Ai ghicit, am convenit eu.

— De ce, Talbot ?

— Ca să descopăr precis unde este tezaurul. Dar, de fapt, asta era o chestiune secundară. Ştiam că nu este departe şi o navă oceanografică a guvernului îl putea descoperi într-o singură zi.

— De ce, Talbot ? repetă el la fel de monoton.

— Pentru că îmi trebuiau dovezi. Îmi trebuiau dovezi ca să vă trimit pe amîndoi pe scaunul electric. Pînă acum n-aveam nici un fel de dovadă. Pe tot parcursul, n-aţi lăsat în urma voastră decît o serie de compartimente disparate, etanşe, cu uşile încuiate. Royale a încuiat uşile, ucigînd pe toţi şi pe oricine care putea vorbi. De necrezut, dar nu exista nici un singur lucru pe care să-l fi putut pune pe seama voastră, nu exista nici o singură persoană care să vă poată demasca, pentru suficientul motiv că toţi cei care ar fi putut erau morţi. Uşile încuiate. Dar le-aţi descuiat pe toate astăzi. Spaima a fost cheia tuturor acestor uşi.

— N-ai nici o dovadă, Talbot, zise Royale. Este numai cuvîntul tău împotriva cuvîntului nostru şi n-ai să trăieşti ca să poţi să mai spui ceva.

— Mă aşteptam la ceva de genul ăsta, am replicat eu. Eram acum la o adîncime de aproximativ şaptezeci şi cinci de metri. Îţi revine curajul, ai, Royale ? Dar nu în-

drăznești să faci nimic. Nu sînteți în stare să duceți batiscaful ăsta pînă la platformă fără mine și știți asta. În plus, am o dovadă materială. Sub degetele de la picior este lipit glontele care l-a ucis pe Jablonsky. Schimbară repede cîte o privire uimită. V-am lovit unde trebuie, așa este ? Știu totul, chiar am și dezgropat trupul lui Jablonsky, în grădina de lîngă bucătărie. Glontele o să se potrivească la automatul tău, Royale. Numai asta și este suficient să ajungi pe scaunul electric.

— Dă-l încoa, Talbot ! Dă-mi-l acum ! În acel moment ochii lui lipsiți de strălucire sticliră și mîna începu să-i lunece spre pistol.

— Ești tîmpit. Ce-ai să faci cu el, ai să-l arunci pe geam ? N-ai cum te descotorosi de el. Știi asta. Și, chiar dacă ai avea, există altceva de care nu te poți descotorosi. Adevăratul motiv al călătoriei noastre de astăzi, motivul pentru care o să muriți amîndoi.

Era ceva în glasul meu care le tăie răsuflarea. Royale era foarte liniștit, Vyland continua să tremure, negru la față. Știau, fără să înțeleagă exact cum, că venise sfîrșitul.

— Parîma de legătură, am continuat eu. Firul microfonului cu care voiați să țineți legătura cu platforma. Vedeți comutatorul ăsta al microfonului, vedeți că este în poziția „închis" ? L-am modificat, l-am aranjat azi după-amiază în așa fel încît microfonul a fost tot timpul deschis. De aceea v-am făcut să vă dați drumul la gură, să spuneți tot ce-ați făcut, de aceea te-am tras lîngă mine, ca să fii chiar lîngă microfon în momentul cînd făceai mărturisirile. Fiecare cuvînt care a fost rostit astăzi aici, fiecare cuvînt pe care-l rostim acum este transmis direct sus. Și fiecare cuvînt este înregistrat, concomitent, de un stenograf civil, și de un stenograf al poliției din Miami. Am telefonat la poliție azi-dimineață cînd mă întorceam de la platformă. Polițiștii erau deja pe platformă înainte de revărsatul zorilor, ceea ce, probabil, explică de ce sondorul șef și inginerul petrolist arătau așa de nervoși la sosirea noastră astăzi, pe platformă. Au rămas douăsprezece ore ascunși, dar Kennedy știa unde sînt și, la prînz, Vyland, l-am învățat pe Kennedy codul după care bați tu la ușă. Cibatti

și oamenii lui trebuie să fi căzut, negreșit, în cursă. De-acum toată povestea trebuie să fie deja încheiată.

N-au zis nimic. Nici nu mai aveau ce să zică. Cel puțin pentru moment — pînă cînd li se clarifica irevocabil în minte întreaga semnificație a ceea ce le spusesem.

— Și nu vă faceți griji cu înregistrarea pe bandă, am continuat eu. În mod normal, înregistrările nu sînt acceptate de tribunale ca dovezi, dar acestea vor fi. Toate declarațiile pe care le-ați făcut au fost din propria voastră inițiativă. Gîndiți-vă la ce s-a întîmplat și o să vedeți că așa este. În plus, sînt cel puțin zece martori în interiorul chesonului care pot să jure că înregistrările sînt autentice, care vor jura că ele nu puteau veni din altă parte decît din batiscaf. Orice procuror din Statele Unite va cere și va obține un verdict de condamnare, fără ca măcar juriul să părăsească sala pentru deliberări. Și știți ce înseamnă asta.

— Așa, deci. Royale își scoase pistolul, trebuie să i se fi năzărit ideea demență de a încerca să rupă cablul de legătură și să mîne batiscaful altundeva ca să scape. Deci, ne-am înșelat complet asupra ta, Talbot. Deci, ai fost mai deștept ca noi. Perfect, recunosc. Ce-i al tău, i-al tău. Dar n-ai să trăiești să auzi juriul pronunțînd verdictul. Cu un mort în plus sau în minus tot aia o să fie. Începu să strîngă degetul pe trăgaci. Adio, Talbot.

— Eu unul n-aș face-o, i-am zis eu. În locul tău n-aș face-o. N-ar fi mai plăcut pentru tine să poți, cînd o veni timpul, să strîngi brațele scaunului electric cu amîndouă mîinile ?

— Îți răcești gura de pomană, Talbot. Am zis...

— Uită-te pe țeavă, l-am sfătuit eu. Dacă vrei să-ți retezi mîna, ai să știi ce să faci. Astă-seară, cînd zăceai pe jos inconștient, Kennedy, cu un ciocan și un dorn, ți-a înfundat țeava pistolului cu o bucată de plumb. Crezi că eram atît de nebun ca să vin aici jos cu tine cu un pistol încărcat ? Nu mă crede pe cuvînt, Royale. Apasă pe trăgaci.

Se chiorî pe țeava pistolului și fața i se strîmbă devenind o mască răutăcioasă de ură. Își consuma într-o singură zi cota de expresii faciale pe zece ani și transmitea

și semnale. Am știut înaintea lui că pistolul zboară spre mine. Am reușit să mă eschivez, pistolul a lovit plexiglasul din spatele meu și a căzut inofensiv pe podea, la picioarele mele.

— Pistolul meu nu l-a stricat nimeni, zise Vyland răgușit. Aproape că nu mai puteai recunoaște pe funcționarul superior, agreabil, civilizat, cu mina ușor îmbujorată, care fusese Vyland : fața îi era acum trasă, îmbătrînită în mod ciudat și scăldată într-un strat de sudoare cu sclipiri cenușii. Ai făcut, în sfîrșit, o greșeală, așa e, Talbot ? Respira greu, sufocîndu-se. Nu ai să...

Se opri cu mîna înainte de-a ajunge la pistol și se holbă în țeava Coltului greu care-l țintea drept între ochi.

— De... de unde ai ăsta ? Este pistolul lui Larry ?

— A fost. Pe mine ar fi trebuit să mă percheziționați, nu pe Kennedy. Cretinilor. Sigur că e pistolul lui Larry. Al drogatului ăluia, cu capul umflat de stupefiante, care pretindea că este fiul tău. L-am fixat cu privirea, n-aveam poftă de schimburi de focuri la patruzeci și cinci metri sub nivelul mării. Nu știam ce se poate întîmpla. I l-am luat astă-seară, Vyland. Exact acum un ceas. Înainte de a-l omorî.

— Înainte... înainte ?

— Exact, înainte de a-l omorî. I-am frînt gîtul.

Cu un amestec de geamăt și suspin, Vyland se avîntă spre mine de-a latul încăperii. Dar reacțiile îi erau încete și se prăbuși fără glas cînd l-am lovit drept în tîmplă cu Coltul lui Larry.

— Leagă-l, i-am poruncit lui Royale. Era o grămadă de sîrme pe jos și Royale nu era nebun să mai opună rezistență. Îl lega în timp ce eu reduceam viteza de ascensiune și, cînd termină și eram pe la treizeci și șase de metri adîncime, înainte de-a se ridica, l-am pocnit după ureche cu patul Coltului lui Larry. Dacă fusese vreodată momentul de a o face pe gentilomul, momentul acela trecuse de mult : acum eram atît de slăbit, atît de năucit de valul copleșitor de durere, încît mi-am dat seama cu certitudine că are să-mi fie imposibil să și manevrez batiscaful pînă la platformă să-l și supraveghez pe Royale.

Mă temeam că nici chiar să ajung pe platformă n-am să mai fiu în stare.

Am ajuns, dar numai atît. Îmi amintesc numai că am deschis trapa batiscafului în interiorul chesonului, am cerut prin microfon, cu un glas bîlbîit și nedeslușit care nu era al meu, să se umfle inelul de cauciuc și, apoi, m-am urcat împleticindu-mă ca să deschid trapa de comunicare. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. Mi s-a spus, pe urmă, că am fost găsiți toți trei zăcînd inconștienți pe podeaua batiscafului.

EPILOG

Am coborît treptele tribunalului ieșind în razele calde, mîngîietoare ale soarelui de octombrie. Cu cîteva clipe în urmă, Royale fusese condamnat la moarte și se știa că sentința era fără drept de apel, că nu mai există posibilitate de revenire. Juriul, așa cum prezisesem eu, dăduse sentința pe loc, fără să mai părăsească sala de judecată. Procesul nu durase decît o zi și, pe tot parcursul acelei zile, Royale rămăsese ca tăiat în stîncă, cu ochii pironiți, ceas de ceas, neîntrerupt, într-un singur punct : punctul acela fusesem eu. Acei ochi goi, terni, ca de piatră, rămăseseră la fel de inexpresivi ca întotdeauna și nu s-au schimbat absolut deloc nici cînd acuzarea a pus înregistrarea cu Royale cerșindu-și zilele în genunchi, în batiscaf, pe fundul mării, nu s-au schimbat cînd a fost pronunțată sentința de condamnare la moarte, dar, în ciuda acestei totale inexpresivități, și un orb ar fi putut citi ultimul său mesaj. *Eternitatea înseamnă timp îndelungat, Talbot*, grăiau ochii lui. *Eternitatea înseamnă de-a pururi. Dar eu am să te aștept.*

Să aștepte — eternitatea era prea departe pentru mine ca să-mi bat capul cu ea. Pe Vyland nu-l condamnaseră pentru că nici n-avuseseră ocazia să-l judece. Urcînd din batiscaf pe scara chesonului, cînd a ajuns la a o sută șaptezecea treaptă, Vyland și-a luat pur și simplu mîna de pe scară, s-a lăsat pe spate și și-a dat drumul. Nici măcar n-a țipat în cursul lungii căderi.

Pe treptele tribunalului am trecut pe lîngă general şi soţia sa. O cunoscusem pe doamna Ruthven în prima zi după ieşirea mea din spital, adică în ziua precedentă. Fusese fermecătoare şi îndatoritoare şi nesfîrşit de recunoscătoare. Mi-a oferit totul — de la un post în fruntea uneia dintre cele trei companii petroliere ale lui Ruthven, pînă la suficienţi bani ca să-i ajungă oricărui om cinci vieţi — dar am zîmbit, le-am mulţumit şi am refuzat totul. Nu mă atrăgea nimic din toate acestea. Toate nemaipomenitele posturi de directori şi toţi banii din lume nu-mi puteau răscumpăra zilele care se duseseră. Şi singurul lucru pe care-l mai doream acum de la viaţă, oricum, nu-l puteam cumpăra cu bani.

Mary Ruthven stătea pe trotuar lîngă Rolls-Royce-ul bej al tatălui. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, albă — care trebuie să fi costat o mie de dolari, o nimica toată — cu părul ei blond închis strîns într-un coc împletit în vîrful capului. Niciodată nu mi s-a părut atît de frumoasă. În spatele ei era Kennedy. Acum l-am văzut prima dată îmbrăcat într-un costum bleumarin închis şi cu o tăietură perfectă şi, dacă-l vedeai aşa, era imposibil să ţi-l mai imaginezi arătînd altfel. Vremea cînd fusese şofer trecuse. Generalul ştia cît de mult îi datorează familia Ruthven şi nu poţi plăti o astfel de datorie cu un salariu de şofer. I-am dorit tot norocul de pe lume — era un tip simpatic.

M-am oprit la ultima treaptă. O briză uşoară bătea dinspre apele albastre ale Golfului Mexic în care se oglindeau licărind razele soarelui, făcînd mici vîrtejuri de praf şi măturînd bucăţele de hîrtie de-a lungul străzii.

Mary mă văzu, ezită un moment, apoi traversă trotuarul pînă la mine. Ochii îi erau parcă întunecaţi şi cumva înceţoşaţi, dar poate că era numai imaginaţia mea. Murmură ceva, n-am putut deslui ce anume, apoi, brusc, atentă să nu-mi lovească braţul stîng încă în eşarfă, îmi încolăci gîtul cu braţele, mă trase în jos şi mă sărută. În clipa următoare mă lăsă, îndreptîndu-se înapoi spre maşină cu mersul unei persoane care nu vede prea bine. Kennedy o urmări venind spre el, apoi îşi ridică ochii spre mine cu faţa încremenită şi goală de orice expresie. I-am zîmbit şi mi-a zîmbit. Un băiat simpatic.

Am pornit în jos spre stradă, în direcţia ţărmului, şi am intrat într-un bar. Nu avusesem această intenţie, de fapt nu simţeam nevoia să beau, dar, cum barul era acolo, am intrat totuşi înăuntru. Am băut vreo două pahare, două whiskyuri mari, dar nu făceam decît să irosesc bunătate de băutură. Am ieşit şi m-am aşezat pe o bancă la marginea mării.

Un ceas, două ceasuri, nu ştiu cît oi fi stat acolo. Soarele coborîse jos pe buza oceanului, marea şi cerul erau roşii-portocalii şi puteam întrezări la orizont, proiectîndu-se spectral pe fundalul de flăcări al apusului, contururile groteşti şi masive ale platformei petroliere X 13.

X 13. Mă gîndeam că aceasta are să-mi rămînă pentru totdeauna în suflet — platforma şi *DC*-ul cu aripile frînte care zăcea la aproape şase sute de metri la sud-vest de ea, îngropat la o sută cincizeci metri sub apă. Spre binele meu, sau spre răul meu, de-aici înainte, acestea aveau să facă, pentru totdeauna, parte din mine. Spre răul meu, m-am gîndit, spre răul meu. Totul trecuse şi se terminase şi acum rămăsese numai vidul şi toate cele întîmplate nu mai însemnau nimic, pentru că, din ele, asta era tot ce-mi rămăsese mie — *nimic*.

Soarele începea acum să se cufunde în ocean şi apusul era ca o uriaşă flacără roşie, o flacără care se va stinge curînd şi va dispărea ca şi cum n-ar fi fost niciodată. La fel cum se întîmplase cu trandafirul meu roşu, înainte să se fi preschimbat în alb.

Soarele dispăru şi noaptea se năpusti asupra mării. Cu întunericul veni şi frigul, aşa că m-am ridicat ţeapăn în picioare şi am pornit spre hotel.

În colecția **ENIGMA**

Au apărut:

Ignacio Cardenas Acuna — ENIGMA UNEI DUMINICI
Peter Cheyney — ULTIMUL PAHAR
Paul Henricks — MUȘUROIUL DE FURNICI

Vor apărea:

Arkadi Adamov — COMPLICAȚII LA PĂTRAT
Raymond Chandler — RĂMAS BUN PENTRU VECIE
Agata Christie — MISTERUL DE LA HAZELMOORE
Jiri Marek — PANOPTIC DE OAMENI PĂCĂTOȘI
M. Steiga și L. Wolf — CAZUL ZENTEI SAUKUM

Editura Univers

Lei 8,50